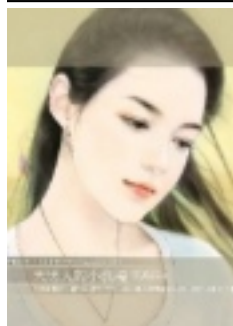

Sao Song Ngư

Contents

Sao Song Ngư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	20
8. Chương 8	31
9. Chương 9	44
10. Chương 10	53
11. Chương 11	63
12. Chương 12	67
13. Chương 13	75
14. Chương 14	84

Sao Song Ngư

Giới thiệu

Thực ra nội dung không có chút liên quan đến cung hoàng đạo nào cả mà là cuộc sống và tình yêu củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-song-ngu>

1. Chương 1

Bến Thượng Hải đẹp hơn cảng Victoria.

Trong lòng Tăng Gia Hòa nói như thế với bản thân.

Nếu cô không làm chính mình tin tưởng thì chán nản sẽ bao phủ cô.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh ta ngồi vào chỗ gần cửa sổ trên máy bay, ngửa đầu ngủ, bởi vì trên đôi mắt có cái chụp che mắt, cho nên không nhìn ra anh ta có biểu tình gì.

Cô bất đắc dĩ quay đầu lại, nhìn cửa kính nhỏ nhỏ của máy bay, bên ngoài là một mảnh tối đen, bên trong khoang là đèn đuốc sáng trưng.

Cô đối diện tấm kính kia, trông thấy đôi mắt vô thần của mình.

Khi Tăng Gia Hòa tốt nghiệp đại học, cô nhận được tiền cử làm trao đổi sinh viên đến Hồng Kông học tiếp. Nửa năm sau những bạn học đi cùng đều quay về trường học nghiên cứu sinh, còn cô thì ở lại Hồng Kông.

Bây giờ nhớ tới, hình như cô không phân biệt rõ ràng rốt cuộc lúc ấy nên về Sydney hay là ở lại Hồng Kông.

Hai con đường không đi dễ dàng.

Vấn đề này thực ra cũng không quan trọng.

Quan trọng là, cô nhận được một công việc có thể nuôi sống bản thân. Ít nhất cô có thể sống độc lập.

Tuy rằng cô học ngành sinh vật tại đại học, nhưng cô biết ở trong thành phố muôn màu muôn sắc này mình có thể ứng phó được.

Nhưng mà sự thật chứng minh, cuộc sống xa lạ không đơn giản như cô tưởng tượng.

Công ty cô đang làm việc, trên danh nghĩa là công ty người đại diện, kỳ thật cũng gần giống công ty tìm kiếm ngôi sao.

Mỗi ngày đều có rất nhiều nam thanh nữ tú đến văn phòng nhỏ hẹp ở lầu hai kia, tiến hành phỏng vấn rập theo khuôn khổ. Bởi vì trước đó lại đào tạo thành công vài tài năng mới, cho nên tuy rằng quy mô công ty không tính là lớn, nhưng cũng có người nghe tiếng tăm mà đến.

Đương nhiên công việc ban đầu của cô chính là phỏng vấn những người này.

Nghe nói vừa mới vào công ty đã làm việc này là rất tốt, đồng nghiệp A Sa nói, nhất định là vì Gia Hòa tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở Australia, vì vậy mới có ưu đãi như thế.

A Sa này đương nhiên không phải là A Sa kia, nhưng các cô có một điểm giống nhau, đó chính là lúc nói tiếng Quan Thoại sẽ cà lăm chẳng biết nói gì.

Tuy rằng chức vụ của cô là “Trợ lý người đại diện”, nhưng xóa ba chữ phía sau thì càng chính xác hơn.

Hiển nhiên, công việc chính của cô là phỏng vấn.

Nhưng đến cùng ai trúng tuyển cũng không liên quan đến cô, việc cô phải làm chính là mở cửa văn phòng, hô lên dãy số, sau đó gương mặt không có biểu cảm đem ý đồ ngăn lại người phỏng vấn hướng vào trong, dưới ánh mắt kinh ngạc và bức bối của đối phương, cô đánh giá diện mạo của người đó có giống như tấm ảnh trong tư liệu không, rồi dời bước chân, chờ đối phương đi vào sau đó đóng cửa lại.

Cô lặp đi lặp lại công việc như thế ba tháng trời, cảm thấy chính mình có thể đảm nhiệm công việc kiểm tra của hải quan.

Mỗi ngày thẩm tra đối chiếu từng khuôn mặt, nhưng ngày tiếp theo lại chẳng nhớ gương mặt nào.

Có một ngày, quản lý Paul nói với cô, công ty có một công việc mới muốn giao cho cô, là làm người đại diện của một người mới.

Gia Hòa đã không còn nhớ rõ khi Paul nói tin này với cô thì tâm trạng của cô như thế nào, chắc là một loại ngờ ngẩn mong chờ.

Sau đó cô được đưa lên văn phòng ông tổng ở tầng cao nhất — thực ra cũng chính là tầng ba.

Trong văn phòng vẫn nhỏ hẹp, ông tổng béo phệ ngồi đó (có phải tất cả ông tổng đều có hình tượng như vậy không? Nếu điều này khiến bạn cảm thấy phiền chán, vậy đừng thử phác họa hình tượng của ông ấy đi...), có một người trẻ tuổi ngồi nghiêng trên ghế trước bàn ông chủ.

“Spring.”

Gia Hòa đột nhiên có một loại xúc động muốn choáng váng hoa mắt, ông tổng lại gọi tên cô?!

Có lẽ lúc con người được khích lệ, nhìn bất cứ sự vật gì cũng coi là tốt đẹp. Cho nên khi thiếu gia lạnh lùng liếc cô một cái, cô không để ý tới.

Thiếu gia thực ra là “biệt hiệu” của anh ta, sau này do cô đặt ra. Bạn bè của anh ta đều gọi anh ta là James.

Cô rất có lòng tin đối với công việc mới của mình, bởi vì diện mạo của James rất có khả năng thuyết phục người khác.

Ông tổng hướng về phía cô giới thiệu, James là người mới vừa ký với công ty, ông ta cảm thấy anh ta rất có tiền đồ, sau đó nhắc nhở Gia Hòa, muốn cô làm tốt việc này, công ty rất trọng dụng cô.

Gia Hòa đương nhiên cảm động, cô lại thuận miệng hỏi một câu: “Tại sao công ty sắp xếp công việc này cho tôi ạ?”

Tuy rằng tiếng Quảng Đông của cô vẫn chưa thuần thục, nhưng không ngại mở lời.

Thế mà một câu của ông tổng lại giống một chậu nước lạnh hắt đến trước mặt: “Hơn mười tuổi cô đã di dân sang Australia, tiếng địa phương của cô không nặng lắm.”

Tăng Gia Hòa bỗng nhiên có cảm giác choáng váng, cô theo bản năng nhìn anh chàng vẫn ngồi nghiêng trên ghế kia, khuôn mặt vốn không có biểu tình của anh ta lại có một ý cười khinh thường.

Bắt đầu từ giây phút đó, cô đã biết, giữa bọn họ không có cách nào sống hoà hợp với nhau. Ít nhất, cô đã có chút chán ghét anh ta rồi.

2. Chương 2

James cảm thấy khát nước không chịu nổi, tuy rằng rất buồn ngủ, nhưng anh vẫn vươn tay cởi cái chụp mắt xuống, híp mắt quan sát chung quanh.

Tăng Gia Hòa đang xem tạp chí, anh đẩy cánh tay của cô: “Cho tôi ly nước, thêm một cục đá.”

Qua vài giây cô mới quay đầu nhìn anh, ánh mắt rất bức bối, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy hỏi tiếp viên hàng không lấy nước.

James cong lên khoé miệng đùa cợt, ngửa đầu tiếp tục nghỉ ngơi.

Tuy rằng anh thường xuyên cảm thấy cô gái này rất phiền phức, nhưng không đến mức hoàn toàn vô dụng.

“Này.” Gia Hòa không biết khi nào thì trở lại, trong tay cầm một ly giấy.

Anh liếc nhìn vào bên trong ly, quả thật có một cục đá nổi trên mặt nước.

Nhận cái ly, anh uống một ngụm mới cảm thấy cổ họng không quá khô khan. Anh thầm nghĩ, có lẽ là do không khí khô hanh trên máy bay.

Gia Hòa lấy ly giấy trên tay anh, bóp nó dẹt ra, sau đó thả vào túi rác.

Anh có chút không kiên nhẫn kéo cái chụp mắt lên, cô gái này, chính là nề nếp như vậy, dường như từ trước đến nay chưa bao giờ làm sai chuyện gì.

Điều này khiến anh bức dọc.

James thay đổi tư thế ngủ tiếp, đột nhiên anh có phần không hiểu, sao mình lại biến thành thế này.

Anh sinh ra tại Australia, từ bé mẹ đã qua đời, bố là nhân vật có tiếng tăm, việc xã giao đã chiếm 99% thời gian của ông, thỉnh thoảng về nhà gặp mặt nói chuyện với anh, cũng chỉ mù quáng nghe theo anh. Vì vậy anh làm bất cứ chuyện gì cũng dựa vào sở thích của mình, ngay cả người duy nhất có thể quản anh cũng không quản anh, thì còn có ai quản anh chứ.

Bởi vì không thích đi học, cho nên năm 18 tuổi sau khi tốt nghiệp trung học, anh đi du học khắp nơi.

Cái gọi là du học, chính là chơi. Dù sao bố vẫn cho anh tiền, đến đâu thì gọi một cú điện thoại đến văn phòng ông để báo bình an.

Rất nhiều lúc, thậm chí cũng chẳng phải ông nhận điện thoại, là thư ký nam theo bố nhiều năm gọi là chú Khang, mỗi lần trả lời điện thoại anh gọi tới, lúc nào cũng thay đổi ngữ khí uy nghiêm của bình thường, còn giống như đang dỗ dành một bạn nhỏ chín tuổi. Nhắc anh phải chú ý sức khỏe, chăm chỉ học tập, đừng giao du với bạn bè hư hỏng, có chuyện phải gọi về nhà, dù sao bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Lúc đến phiên bố nhận máy, ngược lại ông không nói gì với anh, chỉ hỏi anh có đủ tiền dùng hay không. Lần nào anh cũng nói đủ. Sao lại không đủ chứ? Chỉ là thứ anh cảm thấy không đủ, ông lại không thể cho anh. Ví dụ như thời gian.

Sau đó anh đi theo một người bạn đến Hồng Kông, vốn chỉ muốn chơi vài ngày, lại bị thằng bạn kéo đi quay quảng cáo. Sau đó còn có người đại diện công ty đến tìm anh bàn hợp đồng.

Có thể hai năm trước lêu lổng khiến anh cảm thấy mệt mỏi, cũng có thể anh có phản thích công việc này, tóm lại anh vẫn đồng ý.

Lần đầu tiên gặp Tăng Gia Hòa có ấn tượng gì, anh đã không còn nhớ chút nào, dù sao anh luôn thấy rằng cô giống như những cô gái khác.

Ánh mắt của Tăng Gia Hòa khiến anh nghĩ rằng cô là loại người chủ nghĩa nữ quyền quật cường — là loại người anh không chịu nổi nhất.

Anh không thích những bạn học nữ người nước ngoài năng động, từ nhỏ anh đã học tại nhà tiếp thu truyền thống Trung Quốc, anh thích người con gái dịu dàng như nước, tựa như Lãnh Thanh Thu trong “Kim phân thể gia”.

Đây là tiểu thuyết gì anh cũng không biết, anh chỉ là có một lần anh lắng nghe từ thầy giáo Jean dạy tiếng Trung kể câu chuyện về người con gái xinh đẹp thoát tục như vậy. Anh chưa bao giờ gặp qua cô gái nào như thế, cho nên anh bị hấp dẫn thật sâu sắc. Rất nhiều năm sau, anh còn nhớ khi ấy Jean dùng tiếng Pháp kích động cảm khái mà hình dung người con gái này.

Thế nhưng, anh đi theo một người Pháp học tiếng mẹ đẻ của mình, vì thế cuối cùng tiếng Pháp của anh lưu loát hơn cả tiếng Trung.

Anh và Tăng Gia Hòa làm việc chung hai năm, nhưng hai người bọn họ, ngoài công việc ra thì chẳng có gì chung.

Công ty thuê hai căn phòng ở tầng trệt liền nhau của khu chung cư cho bọn họ. Khi có việc, Tăng Gia Hòa sẽ hẹn trước thời gian với anh, rồi cùng đến hiện trường. Khi không có việc, hai người bọn họ dù gặp nhau trên đường cũng sẽ như người xa lạ gặp thoáng qua.

Nhưng anh không thể không thừa nhận, ở chung lâu dài, anh mới thấy được Tăng Gia Hòa không giống với các cô gái anh từng gặp trước kia, ít nhất cô không có ý đồ gì với anh, thái độ đối với anh cũng chưa bao giờ hèn mọn kiêu ngạo, không làm anh cảm thấy chán ghét.

3. Chương 3

Gia Hòa không có thiện cảm với “đối tượng công tác” này, nhưng gia giáo của cô không cho phép cô biểu hiện ra ngoài.

Anh ta thường xuyên tùy tính đến tìm cô, chẳng qua mục đích thường là kiếm cô làm việc. Vì vậy mỗi lần nhìn thấy anh ta xuất hiện ở cửa nhà mình, câu nói đầu tiên của cô chính là: “Sao thế, thiếu gia.”

Lúc ban đầu cô không biết sao mình lại gọi anh ta là “thiếu gia”, có lẽ muốn châm chọc anh ta, cũng có thể vì anh ta thật sự là một thiếu gia, tóm lại cô hiếm khi gọi tên anh ta, có đôi khi nhắc tới James với Bảo Thực, cô lại theo thói quen nói “Hôm nay thiếu gia không có việc, cho nên tớ có thời gian rảnh”.

Nhưng gọi mãi thành thói quen, sau này ngay cả các đồng nghiệp trong công ty quen biết anh ta cũng gọi anh ta là “thiếu gia”, mà anh ta cũng chưa bao giờ phản đối, có lẽ bởi vì bản thân anh ta cũng nghĩ mình là thiếu gia.

Nhờ ngoại hình, thiếu gia rất được các thương nhân quảng cáo hoan nghênh. Phần lớn thời gian làm việc của Gia Hòa là bàn bạc với công ty quảng cáo và hiểu rõ nội dung quảng cáo, tuy rằng cô là người đại diện trực tiếp của anh ta, nhưng quyền quyết định vẫn ở công ty, cho nên vai trò của cô chính là người trung gian.

Đối với công việc của anh ta cô nhất định phải hỗ trợ vô điều kiện, nếu trong quá trình quay phim có gì không ổn, một khi dẫn tới tranh cãi, cấp trên sẽ trách cô.

Thái độ của cô đối với công việc này rất thận trọng. Đương nhiên lúc vừa bắt đầu cũng từng xuất hiện biến động, cũng có cục diện không thể giải quyết, nhưng thời gian hai năm đã khiến cô dần dần tìm được vị trí của mình.

Thế nhưng, lúc sự nghiệp của thiếu gia khởi sắc, lại có một tai vạ không lớn không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Gia Hòa cảm thấy nhức đầu như muốn nứt ra.

Anh ta không biết làm sao quen biết con gái của ông chủ khách hàng, sau khi quay xong quảng cáo, cô gái tên là Selina kia lại tự tử vì anh ta. Vô cùng may mắn, lúc cô ta vừa mới cắt cổ tay thì bị người nhà phát hiện, sau đó đưa đến bệnh viện cấp cứu, không có gì đáng lo.

Nhưng khách hàng này không phải là loại cóc nhái, mà là ông chủ của rất nhiều công ty tại Hồng Kông, ông ta có một vị thiên kim, bây giờ tự tử vì đàn ông, bất cứ ông bố nào cũng không thể nuốt xuống cục tức này.

Vì thế ông ta nói với những người trong giới, nếu ai tìm James quay quảng cáo, chính là không nể mặt ông ta.

Là thế thôi, quảng cáo đồ đặc này nọ, chẳng thể nào không thay thế được. Mặc dù thiếu gia có khuôn mặt đẹp, nhưng ở Hồng Kông đầy rẫy những chàng trai như thế, làm gì vì một cây mà vứt cả khu rừng.

Cho nên đã bốn tháng nay anh ta không có công việc gì. Tuy rằng may mà chuyện này không đăng báo, nhưng khiến ọi người trong giới đều biết, ít nhất tạm thời, anh ta không có cách nào làm việc ở Hồng Kông.

Công ty suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định để anh ta đi “Khai thác thị trường nội địa”.

Kỳ thật chính là lưu đầy. Hợp đồng ký ba năm, tiền đã giao ra, không thể nuôi không anh ta. Vật giá của Hồng Kông lại đắt đỏ như vậy, mấy năm nay thói đời cũng kém hơn nhiều.

Sau năm 1997 có rất nhiều tin đồn về nội địa, mảnh đất vốn bị người Hồng Kông xem thường lại đột nhiên giống như khắp nơi có thể đào ra vàng. Vì thế ông tổng muốn anh ta đến Thượng Hải thử xem.

Gia Hòa vì chuyện này mà bồn ba hơn bốn tháng trời, thậm chí từng đi cầu xin phú thương kia. Thực ra ông ta không phải là người kiêu ngạo ngang ngược, thái độ rất lịch sự đối với cô, nhưng lập trường cũng rõ ràng, đừng nói chính James không đến nói xin lỗi, cho dù anh ta đến, ông ta cũng không tha thứ cho anh ta.

Sau này nghe nói, thiên kim tiểu thư kia xuất viện từ mấy tháng trước, rồi liền bay thẳng đi Mỹ “du học”.

Sau đó Gia Hòa không ngừng liên lạc với các công ty quảng cáo, nhưng vẫn không ai chịu mời thiếu gia đi quay quảng cáo. Cô có một người bạn làm ở công ty quảng cáo, vì giúp cô, thiếu chút nữa đã trở mặt với cấp trên. Cô không có lý do để người khác vì mình mà đánh mất chén cơm.

Vì thế cuối cùng Gia Hòa phải chấp nhận sự thật, cùng thiếu gia đi Thượng Hải.

Cô sinh ra ở Thượng Hải, sinh sống tại đây 14 năm. Có thể trở về nơi này, cô nên cảm thấy vui mừng, nhưng tình hình trước mắt, nói thế nào cô cũng không xem như là “Vinh quang trở về quê cũ”.

Khi cô nói với người nhà muốn đến Thượng Hải làm việc, hai năm đầu bố vui vẻ nói với cô làm việc cho tốt. Năm ấy lúc cô làm trao đổi sinh viên đến Hồng Kông học tập, bố mẹ nhất định chưa từng nghĩ qua, cô sẽ bỏ đi cơ hội nghiên cứu sinh tiếp tục học thạc sĩ, mà ở lại Hồng Kông làm công việc chẳng đáng gì đến lý tưởng ban đầu của cô.

Cô học di truyền học tại đại học, vốn dĩ sau khi từ Hồng Kông trở về là có thể ở phòng thí nghiệm đi theo giáo sư làm nghiên cứu, vừa học vừa làm, hai ba năm sau là có thể lấy học vị thạc sĩ.

Cô biết, cô lựa chọn ở lại Hồng Kông khiến bố mẹ kinh ngạc, đau lòng, bất đắc dĩ, nhưng vào thời điểm ấy, đối với cô mà nói, trong đầu chỉ có thể nghĩ đến một con đường này.

Bỗng nhiên có một trận xóc nảy, máy bay hạ cánh trên mặt đất, tâm trạng của Gia Hòa giảm sút không có lý do.

Thiếu gia hình như không để ý đến trận xóc nảy này, anh ta vẫn thoải mái, tất cả mọi chuyện đều chỉ có cô lo lắng.

Gia Hòa chán ghét quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Không biết khi nào thì anh ta đã thức dậy, đầu tựa vào cửa sổ máy bay, đèn hướng dẫn ngoài cửa sổ thỉnh thoảng chiếu vào, rọi trên khuôn mặt trẻ tuổi của James.

Trong khoảnh khắc ấy, Gia Hòa cảm thấy ánh mắt của anh ta rất u buồn, vẻ mặt hơi cô đơn. Nhưng giây tiếp theo, anh ta phát hiện cô đang nhìn mình, liền dời tầm mắt sang đây.

“Tối rồi.” Gia Hòa có chút ngưng ngừng, nhưng vẫn bình tĩnh nói.

“Tôi thấy rồi.” Gương mặt anh ta không chút thay đổi.

Tiếp theo, hai người không nói lời nào, đều tự xách hành lý của mình từ từ xuống máy bay, đi theo đám người đi về phía lối ra.

Bọn họ không biết kế tiếp mình sẽ gặp phải những gì, nhưng vì tuổi trẻ luôn có khát khao. Vì vậy tuy rằng tương lai khiến bọn họ bất an, nhưng cũng khiến bọn họ mong đợi.

4. Chương 4

Khi Gia Hòa và James đi trên con đường Cao An, nơi mà công ty an bài nhà trọ cho bọn họ, thì đã sáu giờ chiều.

Đường Hành Sơn nổi tiếng của Thượng Hải đan xen với đường Cao An. Ngã tư đường tại đây hiếm khi yên tĩnh, khắp nơi đều là những căn nhà kiểu nước ngoài cũ xưa. Bởi vì theo lối cũ, cho nên không gian khá nhỏ hẹp, kết cấu cũng rất đơn giản.

Sau giải phóng, những căn nhà này thường có các gia đình cùng đến ở, đến những năm 90, những hộ gia đình có điều kiện dọn ra ngoài, bán quyền sở hữu cho công ty bất động sản, những công ty này sửa sang lại rồi bán đi, cho nên bây giờ, chủ nhân của những căn nhà này đều tách tầng lầu, mỗi tầng một hộ.

Chủ nhà sẽ ở tại khu nhà mới xây trên con đường đối diện, hình như đã từng ở Hồng Kông vài năm, bây giờ trở lại Thượng Hải. Rất có thể người trong công ty quen biết nên mới thuê căn hộ này cho bọn họ.

Căn nhà này tổng cộng có ba tầng, bọn họ thuê tầng cao nhất. Bên trong cầu thang ánh sáng mờ tối, lại bởi vì tách ra mỗi tầng nên phần dùng chung càng nhỏ hẹp.

Cửa sắt tầng ba thiết lập ở lối cầu thang, sau khi đi vào là hành lang u ám. Bên trái hành lang có hai căn phòng liền nhau, bên phải là toilet và phòng chứa đồ. Bởi vì là căn nhà kiểu cũ, vì vậy toilet khá rộng rãi, lại có một phòng tắm vòi hoa sen và một bồn tắm lớn. Bên trong phòng chứa đồ rộng tuếch, kỳ thật khu vực này không nhỏ, nhưng vì chẳng có cửa sổ nên không được sử dụng nhiều.

Gia Hòa cảm thấy bất tiện, trước kia tuy rằng ở gần với thiếu gia, nhưng dù sao cũng là hai căn phòng độc lập, hiện tại coi như ở chung, khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

Thiếu gia đã vắng một cửa phòng, bỏ hành lý vào trong, sau đó quay người gương mặt không chút biểu cảm nói: “Cô có đi ăn cơm không?”

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng lại dùng giọng điệu ra lệnh.

Bảo Thực thường hay trách cứ cô, sở dĩ thiếu gia buông thả như vậy đều là do Gia Hòa dung túng.

Nhưng mỗi khi cô nghe được “mệnh lệnh” của anh thì sẽ tự động chấp hành, bởi vì đây cũng là một phần công việc của cô. Cô an ủi chính mình nói: nếu trên thế giới này đã có người nhượng bộ rất nhiều, vậy thì sự nhượng bộ nhỏ bé này của cô đã là quá may mắn.

Các đồng nghiệp khác trong công ty thường xuyên oán giận tài năng do mình dẫn dắt luôn muốn làm khó khăn bao nhiêu, từ trước đến giờ cô không hề một câu nhiều lời.

Đi trên đường Hành Sơn, đèn đuốc đã sáng trưng, mọi người đang cùng nhau ăn cơm, nói chuyện với nhau. Rất giống Lan Quế Phường, nhưng cảm giác có phần không giống thế.

Bọn họ ăn tối ở Friday’s, Gia Hòa bùi ngùi với đối với sự thay đổi của Thượng Hải. Đối với một người xa cách mười năm, Thượng Hải ngày nay quả thực là một nơi xa lạ.

Bởi vì công việc, bọn họ thường xuyên cùng nhau ăn cơm, đi dạo phố, thậm chí còn đi xem phim. Tuy rằng trên danh nghĩa là người đại diện của thiếu gia, nhưng Gia Hòa dần dần cảm thấy, mình là một người “bảo mẫu” do công ty sắp xếp cho anh. Chỉ cần lúc có việc, cô phải đi theo anh bất cứ lúc nào, giải quyết bất cứ vấn đề gì anh đưa ra.

Thiếu gia là một người rất ngoan cố, lúc bọn họ đi ra ngoài, anh luôn là người trả tiền.

Ngay từ đầu, đối với Gia Hòa, một cô gái tự lập nhận sự giáo dục của phương Tây mười năm trời mà nói, cô không thể chấp nhận, cô đã từng có thử trả lại tiền cho anh, nhưng đều bị anh cự tuyệt.

Thời gian lâu dài, cô đã từ bỏ ý định.

Anh quen ra vào nơi chốn phồn vinh, thiên đường vàng ngọc muôn màu muôn vẻ này đều là dùng tiền đập ra, một viên chức công ty nhỏ bé như cô gánh vác không nổi.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, thù lao của anh cũng do cô thay mặt nhận cho, sau đó gửi vào thẻ của anh, giúp anh chuyển tài khoản, đóng các loại chi phí. Cô vốn là người chưa bao giờ nhớ việc ghi chép sổ sách, nhưng vì nhận công việc này mà dần dà mỗi tháng đều ghi chép sổ sách rõ ràng cho anh xem. Anh không cần xem, cô vẫn cứ làm.

Cô từng hỏi anh, chẳng lẽ không sợ cô động vào đó sao?

Anh lại đưa ra vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Chỉ chút tiền ấy? Cho cô tất cả tôi cũng chẳng chớp mắt một cái.”

Cô hơi tức giận, giận anh ỷ vào mình có mấy phần tiền tài quyền thế, coi thường cô; cũng giận bản thân, bị anh coi thường. Số tiền này cô phải làm việc một năm mới nhận được, mà anh lại kiếm được rất dễ dàng.

“Lát nữa cô đưa tôi đi mua đồ dùng trong nhà.” Thiếu gia vừa đặt xuống cái cốc trong tay vừa nói.

“Mua đồ dùng trong nhà?” Gia Hòa trừng to mắt nhìn anh, không biết trong hồ lô của anh lại bán thuốc gì.

Thiếu gia là một người thường xuyên có ý tưởng kỳ lạ, một khi nghĩ ra thì sẽ lập tức đi làm, chưa bao giờ lo tới nguyên nhân hậu quả.

Làm việc cùng anh hai năm, tuy rằng Gia Hòa đã quen ứng phó với trường hợp như vậy, nhưng vẫn luôn bị anh khiến cho không hiểu ra sao.

Trên mặt thiếu gia vẫn không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ là hơi phờ phạc, có lẽ đi đường mệt nhọc: “Chẳng lẽ cô không phát hiện đồ dùng trong phòng đều rất cũ nát sao, ít nhất phải có một chiếc giường ngủ thoải mái.”

Gia Hòa ăn hết mì ống, sau đó dùng khăn giấy lau miệng: “Được rồi, đến gần đây xem thử, chắc là sẽ có cửa tiệm đồ đạc.”

Mà cái gọi là gần đây xem thử của cô chính là ngồi taxi, nhờ tài xế chạy đến cửa tiệm đồ đạc gần nhất.

Chạy gần 20 phút, rốt cuộc dừng lại trước cổng của một plaza lớn. Tuy rằng nhìn qua rất lớn nhưng chẳng biết vì sao không có bao nhiêu khách hàng vào xem.

Sau khi xuống xe Gia Hòa đi theo sau thiếu gia. Bọn họ đi ra ngoài làm việc, thường xuyên là đi một trước một sau, hơn nữa cũng không nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng cô nhìn ảnh phản chiếu của mình và thiếu gia trong tử kính bên đường, cảm thấy rất buồn cười, bởi vì bọn họ thoạt nhìn như hai người hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Thiếu gia đi đằng trước bỗng nhiên quay người lại, Gia Hòa vẫn còn nghĩ ngợi, đợi đến lúc phản ứng thì đầu đã đụng phải người đằng trước.

“A.” Trán cô đụng phải hàm dưới của anh, đau đến nổi nhức răng.

Về mặt thiếu gia không sao nói rõ được, anh xoa nhẹ chỗ hàm dưới bị đụng vào quả là tê dại, ngay cả nói cũng chẳng nói ra được.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt anh thế này nhất định là rất đau, vì thế cô cất lời xin lỗi trước: “Sorry.”

Nhưng lập tức cô tỏ rõ mình không sai: “Sao anh lại đột nhiên xoa người.”

Qua vài giây anh mới nói: “Tôi muốn nói với cô, ban nãy tài xế kia chở chúng ta đi đường vòng.”

“Tôi biết.”

Lời nói của Gia Hòa vừa ra khỏi miệng thì hai người đều sững sốt một chút, khi nào thì bọn họ đã hiểu được đối phương suy nghĩ gì?

Tuy rằng đều biết tài xế lừa bọn họ nhưng chẳng ai nói ra.

Gia Hòa hắng giọng: “Anh muốn nói điều này với tôi ư?”

“Ừm.” Thiếu gia không tỏ rõ ý kiến, nhìn cô một cái, sau đó xoay người đi tiếp.

“Tôi rất muốn quay về Thượng Hải.” Đầu dây điện thoại bên kia, Bảo Thực có chút hâm mộ mà than thở.

Gia Hòa nặng nề trở về giường, cảm thấy thất vọng tưởng chừng như muốn chặt đứt: “Ở Thượng Hải tôi đã không còn thân thích, nhưng mà căn nhà cũ của bà nội trước kia vẫn chưa bán, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Tôi cũng đâu còn thân thích ở Thượng Hải.” Bảo Thực là bạn thân mà Gia Hòa quen biết khi ở Hồng Kông, cô là nhân viên chủ quản ở một công ty quảng cáo, cũng là người Thượng Hải, bởi vậy hai cô đều có cảm giác ân hận vì gặp nhau quá muộn.

“Thượng Hải thay đổi rất lớn, tôi thực hoảng sợ, đã gần giống như Hồng Kông.”

“Năm ngoái tôi trở về một lần, rất nhớ bánh bao ở Miếu Thành Hoàng... Thật muốn nghỉ phép a.”

“Vậy cậu xin nghỉ phép với Dư Chính đi.” Dư Chính là ông chủ của công ty Bảo Thực, cũng là bạn của cô từ thuở bé.

“Miễn bàn đến cậu ta, đã một tháng nay tôi không nói chuyện với tên hèn hạ kia.” Âm thanh của Bảo Thực nghe có vẻ rầu rĩ.

Gia Hòa ngồi dậy: “Đừng như vậy.”

Lúc trước bởi vì chuyện của thiếu gia, Gia Hòa từng xin Bảo Thực giúp đỡ, xem có thể cho anh nhận một hai cái quảng cáo không. Con người Bảo Thực có nghĩa khí, vì thế cô thương lượng với Dư Chính.

Dư Chính tuổi còn trẻ mà đã chiếm được vị trí cao trong ngành quảng cáo, thiên tài thương nghiệp như thế sao lại ngốc nghếch dùng người bị cấm kỵ này.

Đương nhiên anh không muốn, vì thế Bảo Thực và Dư Chính âm ỉ một trận. Gia Hòa không rõ ràng tiến trình cụ thể thế nào, nhưng sau đó nghe Bảo Thực nói, cãi nhau đến nỗi cuối cùng Dư Chính còn ra tay đánh cô, cho nên hiện tại quan hệ giữa hai người rất căng thẳng.

Xảy ra chuyện như vậy đương nhiên Gia Hòa không muốn, cũng hiểu được bản thân cô có trách nhiệm, vì thế cô đi tìm Dư Chính, nói rõ ngọn nguồn với anh. Tuy rằng Gia Hòa nhìn ra hôm ấy tâm trạng của Dư Chính không tốt lắm, nhưng anh vẫn lịch sự nghe cô giải thích. Thế nhưng quan hệ giữa anh và Bảo Thực vẫn như cũ chẳng cải thiện chút nào, điều này khiến cô rất lo lắng.

“Dư Chính không có sai, cậu đừng trách anh ấy.”

“Chẳng lẽ tớ sai sao! Cậu ta còn ra tay đánh phụ nữ, đồ hèn hạ!” Con người Bảo Thực không giống với tên cô chút nào, cô thường xuyên mắng chửi người khác, hơn nữa có đôi khi còn dùng từ rất thô lỗ.

Trong ấn tượng của Gia Hòa, Dư Chính tuyệt đối là loại người lịch sự, luôn luôn biết nên làm gì vào lúc nào, là người đàn ông biết kiềm chế lời nói của mình. Hoàn toàn khác với Bảo Thực.

Bảo Thực thẳng như ruột ngựa, có bất cứ tâm sự gì đều sẽ phản ánh trên mặt, làm việc không hề lo tới hậu quả, có đôi khi Gia Hòa cảm thấy cô và thiếu gia có phần giống nhau.

Vì vậy, cô thật sự rất khó tưởng tượng, Dư Chính trấn tĩnh như thế làm sao ra tay đánh Bảo Thực.

“Có lẽ là cậu nói sai gì đó, hoặc là giọng điệu của cậu chọc giận đến anh ấy?”

“Sao lại thế chứ!” Bảo Thực quả thực muốn phát điên, tất cả mọi người không tin Dư Chính đánh cô, nhưng cô thật sự bị ăn một cái tát tai!

“Tớ nói với cậu ta, không bằng chúng mình tìm James quay quảng cáo subway lần này, bởi vì ngoại hình của James rất hấp dẫn phụ nữ. Nhưng cậu ta liền ngẩng đầu liếc tớ một cái, sau đó chối bỏ ý kiến của tớ. Tớ liền nói với cậu ta, quảng cáo này chúng mình vốn định tìm một anh chàng đẹp trai tới quay, hiện tại có James không phải là đúng lúc sao.” Bảo Thực nói chuyện như pháo nổ.

“Nhưng cậu có biết tên kia nói gì không? Cậu ta hỏi tớ có phải cậu cầu xin tớ giúp không, nếu phải, bảo tớ lần sau đừng làm loại chuyện này, mời ai quay quảng cáo không phải việc tớ phụ trách.”

Gia Hòa có chút không biết nên khóc hay cười, trên cơ bản cô đã có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó.

Khi Bảo Thực gặp phải Dư Chính...

“Lúc ấy tớ liền nổi nóng, cái gì gọi là đừng làm loại chuyện này, cái gì gọi là không phải việc tớ phụ trách chứ? Tớ đã nói, không phải cậu xin tớ, tớ chỉ cảm thấy James hợp với case này nhất, những gương mặt khác chẳng lọt vào mắt tớ.”

“...” Cô bất đắc dĩ suy nghĩ, Bảo Thực hình như luôn có cách đem sự tình biến thành một dạng khác.

“Tên hèn hạ kia đập bàn, nói James làm con gái người ta tự tử, thì là thứ tốt đẹp gì chứ.”

“...” Gia Hòa bĩu môi, cũng không thể trách Dư Chính, anh nói sự thật. Nhưng hình như cô chưa bao giờ suy nghĩ tới, thiếu gia làm cho con gái người ta tự tử rốt cuộc có phải người tốt hay không. Khi cô biết chuyện, mọi ý nghĩ trong đầu cô đều là chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn.

“Lúc đó tớ hoàn toàn nổi nóng, cho nên chỉ vào cậu ta nói...” Bảo Thực trước đó còn lòng đầy căm hận đột nhiên như bóng cao su xì hơi, chưa nói đã hết khí thế.

Gia Hòa suy nghĩ, câu này của cô có lẽ khiến Dư Chính không thể kiềm chế: “Cậu nói gì với anh ấy?”

“Cũng không có gì.” Âm thanh Bảo Thục nghe ra hơi ủ rũ, “Tớ đại khái nói với cậu ấy rằng, Dư Chính chẳng qua cậu ghen tị anh ta có duyên với phụ nữ mà thôi, loại đàn ông như cậu ngay cả nhìn tớ cũng chẳng muốn...”

Âm thanh Bảo Thục càng ngày càng nhỏ, có lẽ bản thân cô cũng biết lời nói của mình quá đáng.

Gia Hòa bất đắc dĩ vỗ trán, bất cứ đàn ông nào nghe lời nói thế này cũng sẽ phát điên, huống chi là từ miệng của người phụ nữ mình yêu thốt ra.

Quen biết bọn họ gần hai năm, Gia Hòa dần dần hoài nghi Dư Chính thích Bảo Thục, nhưng Bảo Thục hoàn toàn không biết, mà với tính cách của Dư Chính, chưa đến vạn bất đắc dĩ anh sẽ không thừa nhận.

Mãi cho đến lần đó đi tìm Dư Chính, Gia Hòa mới khẳng định, anh thích Bảo Thục.

Bởi vì thoát nhìn anh rất cô đơn, cả người phờ phạc. Khi cô nói với anh, đêm qua Bảo Thục khóc lóc kể lể với cô, anh đột nhiên khàn giọng hỏi: “Cô ấy...khóc? Cô ấy... có khoẻ không?”

Đó là một loại biểu tình chỉ nhìn thấy trên gương mặt của người đang yêu, ngay cả Dư Chính luôn luôn tự tin bình tĩnh, vào khoảnh khắc đó anh cũng lộ ra vẻ bất lực.

Bảo Thục lớn lên cùng Dư Chính từ thuở bé, cho dù đi học hay làm việc, bọn họ đều ở cùng nhau, tình cảm đương nhiên hơn bình thường, vì vậy đối với việc anh ra tay đánh người, Bảo Thục quả là chộc tức anh mất rồi.

“Cậu nói thế rất tổn thương người ta.” Gia Hòa nói trúng tim đen.

“Nhưng cậu ấy cũng không thể đánh tớ chứ, con trai đánh con gái là tệ nhất.”

“Nhưng mà cậu chộc giận anh ấy.”

“Cho dù dùng bất cứ lý do gì, đàn ông đánh phụ nữ là không đúng.”

Bảo Thục hiển nhiên là một người không hoàn toàn theo chủ nghĩa nữ quyền. Trên phương diện quyền lợi của phái nữ, cô cho rằng hoàn toàn bình đẳng, mà trên nghĩa vụ, cô vẫn theo nguyên tắc quý ông thực nữ từ thuở xưa.

“Tóm lại,” Gia Hòa nghiêm túc nói, “Quan hệ giữa cậu và Dư Chính lục đục là bởi vì tớ, tớ rất hy vọng hai người có thể hòa thuận, hai người không thể nào căng thẳng như thế cả đời, cậu hiểu chứ. Nếu biết hai bên đều sai, thì cậu hãy thử đi hoà giải với anh ấy đi. Càng kéo dài thời gian càng khó phục hồi vết nứt.”

Có lẽ Bảo Thục suy nghĩ lời nói của Gia Hòa, bởi vậy trầm mặc một hồi lâu. Cuối cùng dường như cô nhượng bộ: “Được rồi, tớ thừa nhận, thực ra tớ đã tha thứ cho cậu ấy. Ngày mai tớ sẽ đi xin lỗi cậu ấy, đương nhiên điều kiện trước tiên là cậu ấy cũng phải xin lỗi tớ.”

Gia Hòa vui vẻ nheo miệng cười, Bảo Thục chính là một cô gái đáng yêu mà không giả tạo như vậy.

Tuy rằng với tính cách của Dư Chính, hai người bọn họ còn phải đi một đoạn đường, nhưng cô tin, Dư Chính nhất định sẽ không giao Bảo Thục cho người khác.

Trong những năm tháng chập chờn tại Hồng Kông, Gia Hòa rất may mắn có thể quen biết hai người bạn đặc biệt này.

5. Chương 5

Cúp máy, Gia Hòa cảm thấy bất an không biết từ đâu tới. Dường như không biết con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

Bỗng nhiên có một bóng đen đến cạnh giường cô, cô bị dọa phải đỡ lấy khung giường, nhìn kỹ lại, thì ra là thiếu gia.

Lúc này cô mới thở dài một hơi, hoàn cảnh lạ lẫm khiến thần kinh cô có chút căng thẳng.

Thiếu gia mới từ phòng tắm đi ra, thân trên trần trụi, anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, toàn thân ướt sũng, hơi nước trên đầu. Thượng Hải vào tháng hai, tuy rằng bên trong có hơi nóng, nhưng trông thấy cách ăn mặc này của anh, Gia Hòa vẫn nhịn không được mà ớn lạnh.

“Tôi không tìm thấy underwear, cô xếp vào đâu?” Biểu tình của thiếu gia vẫn trước sau như một.

Cô đảo mắt, hiện tại cô chính là bảo mẫu của anh, ngay cả quần lót nằm ở đâu cũng phải hỏi cô.

“Trong cái va ly màu xanh lá cây ấy.”

“Va ly màu xanh lá cây?” Về mặt anh nghi hoặc.

“Chính là cái đem qua tôi đặt trong phòng khách đó...” Bỗng nhiên cô dừng lại, bởi vì trong ấn tượng, hiện tại hình như thiếu gia không xách cái va ly kia, “Anh...sẽ không phải...”

Về mặt anh mất kiên nhẫn: “Tôi tưởng là chỉ cần xách hành lý kia của mình là được rồi.”

Gia Hòa vỗ trán mình.

Cô nên sớm đoán ra, anh không có khả năng chú ý tới cái va ly màu xanh lá cây chói mắt kia đặt trong phòng khách...

“Tất cả underwear của anh đều ở trong đấy.” Gia Hòa chán nản nhìn anh chàng trước mắt, cô dường như đã không phân biệt rõ ràng rốt cuộc mình có quan hệ gì với anh, có đôi khi giống chủ tớ, có đôi khi giống người cộng tác, có đôi khi lại giống đối thủ. Sự thay đổi của những vai trò này thường xuyên khiến đầu óc cô choáng váng.

Anh lại khoanh tay, vẫn nhìn cô một cách ung dung.

Vấn đề này dù sao cũng phải giải quyết, hơn nữa là do cô nghĩ cách giải quyết.

“Hừm...bây giờ đi mua ư?”

Thiếu gia nhướng lông mày, có lẽ đang suy nghĩ thế có được không, cuối cùng anh gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài. Gia Hòa đoán rằng anh đi thay quần áo.

Trong lòng cô thở dài một trăm lẻ một lần, rốt cuộc vì sao bản thân mình rơi vào tình cảnh này?

Chín giờ tối, Gia Hòa đi theo thiếu gia đi khắp nơi tìm kiếm cửa hàng chuyên bán Calvin Klein.

Cuối cùng mua được tại một công ty bách hoá nằm trên đường Hoài Hải, về phần tên của cửa hàng này, cô không có chút ấn tượng nào.

Thượng Hải kỳ thật cũng gần giống Hồng Kông, Gia Hòa suy nghĩ.

Năm 14 tuổi cô và bố mẹ cùng di dân đến Australia, bố mẹ cô đều là con một trong gia đình cho nên không có nhiều thân thích, chỉ có gia đình cậu họ ở Thượng Hải, sau đó họ cũng đi Mỹ. Vì thế cô không có người thân nào ở Thượng Hải, chỉ có hồi ức tốt đẹp trước kia về một số bạn học nay đã mất liên lạc.

Thượng Hải giờ đây đối với cô mà nói đã biến thành một thành phố hoàn toàn mới mẻ và xa lạ. Cô chỉ theo một số chi tiết mà nhớ lại hình dáng trước kia của thành phố này, chẳng qua cô vẫn mang theo ấn tượng tốt không rõ lý do. Giống như đối với người yêu của mỗi tình đầu, lúc nào cũng khoan dung một ít.

Nơi này có thời thơ ấu hạnh phúc của cô. Loại hạnh phúc này chỉ có thể cảm nhận được sau khi đã trưởng thành.

Đó là một cuộc sống vô ưu vô lự, không có phiền não, không có lo lắng, không có áp lực, chỉ có một trái tim chất phác.

“Này.” Thiếu gia khẽ gọi bên tai cô.

Cô lấy lại tinh thần, đột nhiên nhớ tới vừa rồi ở công ty bách hoá nhìn thấy bảng hiệu Watson's, thuận tiện xuống đó mua vài thứ. Trong giỏ hàng không biết có khi nào có thêm vài thứ, có thể lúc cô đang suy nghĩ thì vô ý bỏ vào.

“Pay the bill?”

Cô gật đầu.

Bàn thu ngân rất nhỏ, kết cấu quả thực y chang Watson's ở Hồng Kông. Lúc đến phiên cô, thiếu gia cầm thứ gì đó ném vào trong giỏ.

Gia Hòa trừng to mắt —— bao cao su?!

Nhân viên thu ngân vừa dùng máy quét mã hàng hoá, vừa cố ý dùng ánh mắt vô tình lướt qua hai người bọn họ.

Cô dùng đầu lưỡi liếm chiếc răng trong cùn. Có một loại bị uất ức oan uổng, nhưng đồng thời cảm thấy buồn cười, loại cảnh tượng đen tối này chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, hơn bữa bình thường nữ chính rụt rè bảo thủ lại đánh đá, nam chính cũng không có bề ngoài phong lưu phóng khoáng như Phan An. Sau đó hai người oan gia lâu ngày sinh tình, nữ chính trở nên dịu dàng quan tâm, nam chính lại trở thành một người đàn ông mới chung tình.

Nhưng cô không làm được như nữ chính trong bộ phim chiếu vào giờ vàng, vì thế cô vẫn như bình thường lấy bóp ra thanh toán tiền, còn nhân tiện kiểm tra giá cả.

Lúc trên xe trở về, Gia Hòa lại muốn như nữ chính kia, cô không khỏi mỉm cười.

“Cười cái gì?” Thiếu gia trừng mắt nhìn cô, anh dường như càng ngày càng không hiểu phụ nữ suy nghĩ gì.

“Không có gì.” Cô quả thực muốn cười ra tiếng, lại không có cách trả lời anh, bởi vì chính cô cũng không biết mình đang cười cái gì.

Cô lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy, tại thành phố gần như xa lạ này, cô không cô đơn.

Trong ánh trăng tĩnh lặng, Gia Hòa dường như nghe thấy tiếng vang của di động, nhưng cô vẫn trở người ngủ tiếp.

Rốt cuộc, cô vẫn bị âm thanh chói tai này đánh thức, đây là tiếng chuông đặc biệt do cô thiết lập, hẳn là Paul gọi tới.

“A lô.” Cô lấy tinh thần.

“Spring à,” giọng nói của ông ta thỉnh thoảng khiến cô nghĩ đến cụ bà người Hàn Quốc, “Thượng Hải thay đổi chút ít nhì.”

Trong đầu Gia Hòa giống như có vô số ruồi bọ bay lòng vòng, cô nửa mê nửa tỉnh nghe xong điện thoại của Paul, rồi lại ngủ tiếp.

Ở Hồng Kông được hai năm rưỡi, tiếng Quảng Đông của cô vẫn là “Nghe được nhưng không nói được”. May mà bố của thiếu gia là người Hàng Châu, tiếng Quảng Đông cũng không tốt lắm, mặc dù tiếng Quan Thoại của ông ta cũng rất bình thường.

Có lẽ là vì đều trưởng thành tại Australia, tuy rằng bọn họ không thể thích ứng với tính cách và phương thức làm việc của đối phương, nhưng ở nơi tương đối xa lạ với Hồng Kông, bọn họ ngược lại có một loại ăn ý giúp đỡ lẫn nhau.

Bỗng nhiên di động lại vang lên.

Gia Hòa ấn nút nghe máy.

“Tôi biết cô đang nghe, mau thức dậy.” Trong điện thoại, âm thanh của thiếu gia có phần cứng nhắc.

“Hử?” Gia Hòa dường như vẫn còn trong tình trạng chưa tỉnh táo.

“Tôi bảo cô mau thức dậy! Tôi muốn ăn uống.” Khẩu khí của anh có chút không kiên nhẫn.

Gia Hòa nheo mắt, tư duy hơi chậm chạp: “Vậy anh ăn đi...”

“Tôi không có tiền.” Khi anh nói chuyện với công, lúc nào cũng ngắn gọn trực tiếp, giống như nói nhiều cũng lãng phí.

Cô trở người nằm thẳng trên giường, vẫn chưa tỉnh táo.

Hồi lâu không nhận được câu trả lời, giọng nói của thiếu gia liền tệ hại: “Rốt cuộc cô có nghe tôi đang nói gì không hả?”

Cô nhìn hoa văn loang lổ trên trần nhà, trong mơ màng, cô rốt cuộc nhớ lại bây giờ mình đang ở Thượng Hải.

“Ồ.” Nói xong, cô tắt điện thoại.

Di động lại vang lên.

“A lô?”

“Cô ngắt điện thoại của tôi?!” Âm thanh của anh nghe ra có chút tức giận.

“Không mà...” Cô không nhớ rõ.

“Vừa rồi tôi hỏi cô có nghe tôi nói hay không, cô liền ngắt máy.” Anh chỉ trích.

“Không có mà, tôi có nói ‘Ồ’.”

“Đó cũng coi là trả lời sao?”

Lẳng nghe khẩu khí của anh, dường như rất không hài lòng.

“Coi là vậy đi.” Nói xong, cô lại tắt máy.

James trừng mắt nhìn điện thoại của mình, có chút không dám tin, người này lại ngắt điện thoại của anh lần nữa. Anh nhìn đồng hồ, sắp mười một giờ, bụng anh đã kêu vang từ lâu, nếu không phải không có tiền mặt thì anh tuyệt đối không hạ thấp phong độ để xin cô thức dậy.

Cho nên nói, bạn cho phụ nữ ba phần màu sắc cô ta liền mở miệng nhuộm. Đây là ngôn ngữ Trung Quốc duy nhất mà anh hiểu được, cũng là Jean dạy cho anh, mặc dù anh ta chưa từng dạy anh dùng câu này ở trên người phụ nữ.

Chất lượng sinh hoạt đối với anh mà nói là chuyện hệ trọng hàng đầu, mà Spring thường không quan tâm gì cả. Trong mắt anh, cô lười thôi giống như con cún lang thang; dùng xong phòng tắm không biết dọn dẹp tóc rơi xuống, đưa quần áo đến tiệm giặt tẩy luôn luôn nhét quần áo một cách bừa bộn vào trong túi, bàn phím máy tính chỉ cần một tháng là tích đầy bụi bặm, đồ trang điểm xếp chồng chất trong phòng tắm không phân rõ cái nào đã hết hạn...

Cô là một cô gái lười thôi, mà anh đòi hỏi sự sinh hoạt tinh xảo.

James mở cửa phòng, đến trước cửa phòng Gia Hòa, đá văng một cước.

Cô vẫn còn cuộn người ở trên giường, anh nổi trận lôi đình, xốc lên chăn của cô.

“Cô thức dậy cho tôi!”

Gia Hòa ngơ ngác nhìn anh, trong đầu cô trống rỗng.

Bỗng nhiên cô thét chói tai, nhảy dựng lên, gấp gấp lấy chăn bọc quanh người mình. Tuy rằng cô mặc đồ ngủ, nhưng không mặc nội y.

James lại bày ra vẻ mặt bốn cột: “Không sao, cô có mặc hay không cũng chẳng phân biệt gì cả.”

Gia Hòa giơ tay lên, một bạt tai sắp vung về phía anh, nhưng lại bị anh bắt lấy cổ tay không thể động đậy.

“Hiện tại tôi rất đói bụng, cô tốt nhất mau dậy đi. Nghe hiểu không?”

Trông thấy bộ dạng tức giận của cô, anh cảm thấy rất muốn cười, nhưng lại không muốn phá hỏng khí thế của mình, cho nên anh vẫn nhịn xuống.

Tăng Gia Hòa, người phụ nữ này chính là điển hình ăn mềm sợ cứng, chỉ cần bạn dữ hơn cô ấy, cô ấy sẽ sợ bạn. Đạo lý này sau hai tháng ở chung với cô anh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Lúc thường đáng vẻ của cô xem ra cúi đầu nhần nhục, nhưng trong lòng rất không phục anh. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ nổi giận, nhưng lúc cô đang nổi giận, nếu bạn càng giận dữ hơn cô thì đáng vẻ bề ngoài của cô sẽ giảm xuống ngay tức khắc.

Gia Hòa vẫy khỏi tay của thiếu gia, bực tức nhảy xuống giường: “Anh còn không đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo.”

Anh xoay người đi ra, còn không quên đóng cửa. Chẳng qua trong nháy mắt xoay lưng, khoé miệng anh vẫn hiện ra ý cười không thể nhìn xuống.

6. Chương 6

Từ khi thiếu gia đặt sofa trong phòng chứa đồ, sau đó là tivi và máy đĩa, nơi này nghiêm nhiên đã biến thành phòng khách.

Bởi vì tạm thời chưa nghĩ đến triển khai công việc thế nào, cho nên thiếu gia và Gia Hòa càng có nhiều thời gian xem phim hoặc là chơi game.

Cô không quá thích ứng với sinh hoạt như thế.

Đầu tiên, cô không thích ứng “ở chung” với thiếu gia. Bởi vì hai cánh cửa phòng không có khoá, vì thế cô cảm thấy dường như mình và thiếu gia sống cùng một căn hộ. Tuy rằng cô không cảm thấy sự an toàn của bản thân bị uy hiếp, nhưng trước sau đủ loại thói quen của mình đều bị hạn chế, dù sao đối phương cũng là phái nam.

Tiếp theo, hơn hai năm công tác ở Hồng Kông, cô vẫn bẽ bộn nhiều việc. Từ công ty đến công ty quảng cáo, từ chụp hình tại studio đến ngoại cảnh. Chỉ cần có việc thì sẽ bận một ngày một đêm, cuộc sống nhàn nhả như bây giờ khiến cô nhất thời không biết làm thế nào. Mỗi ngày mở mắt, không biết muốn làm gì, lật mở sổ ghi chép, trên đó lại trống rỗng, cô quả thực muốn hét lên.

Nhưng thiếu gia dường như vẫn sống rất tốt. Mỗi tuần, thời gian đến công ty quảng cáo phỏng vấn trên cơ bản là ba ngày, phần lớn thời gian còn lại, anh không phải mua một đồng đĩa về xem, thì kéo cô đi dạo phố.

Hôm qua Dư Chính gọi điện cho cô, nói có quen biết bạn bè trong giới quảng cáo, đối phương đã xem quảng cáo của thiếu gia, nếu hài lòng sẽ trực tiếp liên lạc với cô.

Gia Hòa suy nghĩ, nhất định là vì cô khuyên Bảo Thực làm hoà với Dư Chính nên anh mới giúp cô. Nhưng thế nào cũng được, chỉ cần có hy vọng, thì sẽ khiến cô nhặt lại một ít tin tưởng. Hiện tại đối với cô mà nói, có lẽ một tí tự tin cũng chỉ là “thực lực” của thiếu gia. Trước khi xảy ra chuyện, lần nào quay quảng cáo tại Hồng Kông anh cũng được ủng hộ.

Gia Hòa nhìn đồng hồ treo tường, tám giờ rưỡi. Nên đi tắm sau đó ngủ, kết thúc một ngày 24 giờ không thu hoạch được gì.

Bỗng nhiên dưới lầu truyền đến một tiếng thét chói tai: “Anh rút đi cho tôi!”

Cô không khẳng định âm thanh rốt cuộc là truyền tới từ tivi hay là ở dưới lầu. Vì thế cô nhìn phòng chứa đồ, thiếu gia rõ ràng đang coi film Hollywood, chắc là không xuất hiện tiếng Trung.

Cô mở cửa phòng, đang do dự có muốn ra xem hay không thì thiếu gia lại bước ra trước.

Hai người lặng lẽ thò người ra nhìn xuống lầu dưới, thấy được cửa sắt của nhà trọ lầu hai mở rộng ra, bỗng nhiên có một cái túi to bị ném ra, sau đó là quần áo kiểu nam, máy tính, sách, truyện tranh, tạp chí, CD, cuối cùng là một chiếc ghế sofa bươm hơi.

Bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng thét của phụ nữ: “Tôi không muốn nhìn thấy đồ cặn bã là anh nữa! Rút đi cho tôi!”

Gia Hòa và thiếu gia nhìn nhau, hiển nhiên là người yêu cũ lộn.

Cuối cùng không ngoài dự đoán, một người đàn ông mặc áo chèn màu trắng và quần jean bị ném ra ngoài. Anh ta bị người phụ nữ bên trong đẩy ra, miệng còn thấp giọng nói gì đó. Mái tóc ngắn của anh ta giờ phút này rối bời, chân kẹp đôi dép lê bằng nhựa.

Tiếp theo, người phụ nữ rất sáng khoái đóng sầm cửa lại.

Người đàn ông đứng trước cửa vài giây vẫn không động đậy, sau đó nhún vai, bắt đầu thu dọn đồ đạc trên mặt đất. Cái túi du lịch kia thật sự rất lớn, lớn đến mức ngoại trừ ghế sofa bơm hơi kia, thì những cái khác đều nhét vào trong hết.

Anh ta nhìn thấy có cuốn tạp chí bay lên lầu trên, vì thế đi lên lấy. Vừa ngẩng đầu, Gia Hòa và thiếu gia đang vịn tay vào cầu thang nhìn anh ta không chớp mắt.

Đầu tiên anh ta dường như hoảng sợ, có lẽ không đoán được sẽ có người trông thấy cảnh này, hơn nữa lại nhìn không chớp mắt. Nhưng anh ta vẫn lộ ra nụ cười thân thiện, chỉ là có chút xấu hổ.

Lúc này Gia Hòa mới thấy rõ diện mạo của anh ta, ngũ quan và góc cạnh rất sắc nét, vô cùng điển trai, nhưng hiện tại anh ta trông rất lồi thối, hình như đã một tuần chưa cạo râu.

Người đàn ông giơ lên cuốn tạp chí trong tay, miệng nhếch lên, hình như hiểu được mình phạm lỗi nên cảm thấy tiếc nuối. Sau đó anh ta nói với thiếu gia: “Tôi biết rồi, nhất thiết đừng đắc tội với phụ nữ, bằng không kết cục sẽ rất thảm.”

Gia Hòa và thiếu gia vẫn nhìn anh ta chăm chăm, đột nhiên hai người đồng thời bật người, giống như vừa xem xong vở hài kịch sống động.

Người đàn ông gãi ót, không giận, ngược lại còn nhún vai cười với bọn họ.

Anh ta quay đầu lại nhìn cửa sắt đóng chặt tại lầu hai, dáng vẻ hình như có chút dăm chiêu, cuối cùng anh ta ngẩng đầu thoải mái nói: “Au revoir (tiếng Pháp: tạm biệt).”

Gia Hòa và thiếu gia không hện mà cùng nói với anh ta: “Au revoir!”

Người đàn ông kia xách theo túi du lịch lớn đi xuống cầu thang xoay tròn. Tiếng bước chân của anh ta thông dong lại tao nhã. Đó là một người đàn ông điển hình của Thượng Hải, có chút quyền rũ.

Hơn nữa anh ta cũng là người đàn ông đầu tiên Gia Hòa đã gặp, sau khi cãi nhau với bạn gái bị đuổi ra ngoài mà còn vui vẻ như vậy. Cô không khỏi ngoái đầu nhìn lại cánh cửa sắt đóng chặt ở lầu hai.

Hiện tại tình yêu nam nữ rất tốc độ, sau cùng vẫn thua cho kết cục này. Có lẽ chỉ cần một phía còn nghiêm túc, mối tình này nhất định thay đổi.

“Ngắn ngủi gì đó?” Thiếu gia xoay người trở về phòng chứa đồ, tiếp tục xem phim của anh.

Gia Hòa lặng lẽ nhìn cầu thang trống rỗng, hình như hai năm nay cô chưa ngắn ngủi lúc nào.

Chỉ là có đôi khi, cô cũng nhớ tới những ngày tháng ở Australia, sau đó nghĩ đến cuộc sống hiện tại của mình, cuối cùng vẫn xóa đi tất cả tạp niệm.

Thời gian, chỉ có hiện tại mới là chân thật nhất.

Lần thứ hai Gia Hòa nhìn thấy người đàn ông kia chính là tại công ty quảng cáo mà Dư Chính giới thiệu cho cô, hoá ra anh ta tên là Hàn Khải, làm hiệu ứng máy tính. Gia Hòa suy nghĩ, rất phù hợp với hình tượng của anh ta.

Trong công ty quảng cáo luôn luôn lộn xộn, tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục, hình dáng của nhân viên cũng kỳ lạ, về điểm này, hình như tương tự với thế giới của các công ty quảng cáo.

Hàn Khải trông thấy Gia Hòa, trước tiên sửng sốt, sau đó cười đưa danh thiếp cho cô.

Anh ta không mặc áo chèn, thay bằng chiếc áo sơ mi ca rô màu xanh, thoạt nhìn có khuôn có ô, nếu không cười anh ta có vẻ là loại người nhạt nhẽo. Nhưng bàn chân vẫn kẹp đôi dép lê, khiến cô không khỏi hoài nghi anh ta đi đâu cũng mang đôi dép này.

Thiếu gia là một chàng trai tuấn tú. Nhưng điểm khác nhau, anh là một chàng trai, mà Hàn Khải là một người đàn ông. Về tuấn tú của thiếu gia là tuổi trẻ mà kiêu ngạo, về anh tuấn của Hàn Khải là trưởng thành mà chán chường.

Gia Hòa nhận danh thiếp, lặng lẽ nhìn thoáng qua, sau đó mỉm cười gật đầu với anh, rồi đi theo vào văn phòng tổng giám đốc.

Dư Chính cho cô biết, bạn của anh cũng chính là giám đốc sáng tạo, sau khi xem xong quảng cáo của James, anh ta rất hứng thú, vì thế hẹn bọn họ đến công ty bàn chuyện.

“Cậu Chu chưa tới sao?”

Gia Hòa trả lời bằng nụ cười có lỗi.

Thiếu gia cũng có tên tiếng Trung, nhưng bình thường mọi người đều chỉ gọi tên tiếng Anh của anh. Anh có một cái tên tiếng Trung cổ xưa mà chắc chắn, tên là Chu Tổ Minh. Cô luôn cảm thấy cái tên này chẳng hợp với con người anh chút nào, vì thế chỉ khi mắng người cô mới có thể gọi cả tên lẫn họ.

“Thật ngại quá, sáng nay anh ấy có chút chuyện, đợi lát nữa tôi gọi cho anh ấy xem thử đã họp xong chưa, tôi cam đoan khi cuộc họp chấm dứt anh ấy sẽ tới.” Gia Hòa giải thích có lễ độ.

Thái tổng nhìn qua hơn ba mươi tuổi, điệu bộ quý ông, ăn mặc tùy ý nhưng thời thượng, rất có phong độ của người chuyên nghiệp. Cùng làm việc với người như vậy khá thoải mái, không nhất thiết giải thích quá nhiều, bọn họ luôn hiểu được.

“Đương nhiên, vậy chi bằng tôi nói một số ý tưởng của mình cho cô nghe.”

Nụ cười của Gia Hòa đầy vẻ biết ơn.

Chỉ trong lòng cô biết được, thiếu gia con heo kia, là bởi vì đêm qua chơi điện tử quá muộn, nên sáng nay cho dù cô làm thế nào cũng không đánh thức anh dậy được, cô mới một mình tới trước.

Thái tổng nói với cô, ngoại hình của James rất thích hợp đại diện ột nhãn hiệu thể thao gần đây của bọn họ, vì thế muốn tìm anh chụp một số hình cho khách hàng xem trước.

Cuối cùng anh ta lại chủ động đề ra chỉ cần Gia Hòa truyền lời lại với thiếu gia là được. Cô vội vàng cảm ơn, bốt một lần giải thích.

Ra khỏi văn phòng của Thái tổng, Gia Hòa lại gặp Hàn Khải ở hành lang.

“Thực ra hôm qua lúc tôi nhìn thấy chàng trai kia liền cảm thấy cậu ta rất quen mặt, vừa rồi mới biết hoá ra chính là người trong đoạn quảng cáo kia.” Anh ta dường như rất nhanh chóng khiến người ta cảm thấy quen thuộc.

Gia Hòa chỉ cười cười, không biết nên đáp lại anh ta thế nào.

“Vậy lần sau gặp lại.” Anh ta biết có chừng mực, sau đó đẩy cửa vào văn phòng.

Trong tích tắc nhấn nút thang máy, Gia Hòa lén đánh giá bóng dáng của anh ta chiếu trên tường đá cẩm thạch, đột nhiên cô cảm thấy có chút lạ lùng.

Mười một giờ, lúc Gia Hòa mua bữa trưa trở về nhà trọ thì thiếu gia vẫn còn trên giường. Cô mất kiên nhẫn đi qua đá anh một cước, lập tức khiến anh bất mãn.

“Đại thiếu gia,” Gia Hòa cao giọng, “Cơm nguội rồi tôi sẽ không ra ngoài mua lại cho anh đâu.”

Thiếu gia miễn cưỡng mở mắt, hỏi: “Ăn gì?”

“Đồ ăn tiện lợi.” Gia Hòa tức giận trả lời.

“What?”

Gia Hòa ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng anh, đặt hộp cơm trên chiếc bàn nhỏ hẹp, sau đó vừa ăn vừa nói không rõ ràng: “Ăn hay không tùy anh.”

Gia Hòa suy nghĩ, người này hiển nhiên còn chưa rõ ràng tình trạng hiện tại, biết điều thì ăn, nếu không thì tự mình giải quyết bữa trưa.

“Cô đi qua tiệm ăn đối diện mua một bát bún thịt nướng cho tôi.” Nói xong thiếu gia lại nằm xuống trùm chăn qua đầu.

“Muốn ăn tự anh đi, tôi không đi.” Hôm nay cô dường như đặc biệt quật cường.

Thiếu gia thất bại gằm nhẹ một tiếng, sau đó từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy hộp cơm Gia Hòa đặt lên bàn, rồi ăn ngay — anh thật sự rất đói, nhưng chịu đựng không gọi điện thoại cho cô bởi vì buổi sáng từ chối cùng cô đi bàn công việc, trên điểm ấy anh biết mình đuối lý.

Gia Hòa ăn được một nửa bỗng nhiên đặt hộp cơm xuống, sau đó nhíu mày trừng anh: “Ngày hôm qua không phải tôi đã nói với anh hôm nay phải đến công ty quảng cáo, tại sao anh còn chơi game tới khuya hả?”

“Tôi muốn chơi, không được à.” Anh ăn ngon lành, còn tựa trên tường, tóc rối bời, giống như dân công.

Gia Hòa giận tím mặt: “Anh cho rằng tôi muốn quản anh sao, nếu không phải vì công việc tôi mới...”

Cô vốn định nói tôi chẳng thèm trông chừng anh, nhưng xem tính cách của anh, vẫn không thể nói ra, cuối cùng cô đành phải tận tình khuyên bảo: “Thời cuộc bây giờ không giống như trước kia, anh phải quý trọng tất cả cơ hội.”

Thiếu gia không trả lời, chỉ nhìn cô, tốc độ ăn cơm giảm xuống, nhưng vẫn không có biểu tình gì, cũng chẳng biết anh suy nghĩ gì.

Gia Hòa bất đắc dĩ lấy bàn tay vỗ nhẹ cái bàn, tầm mắt chuyển về bữa trưa, nhẹ nhàng nói: “Tôi không muốn anh bị người ta xem thường...”

“Tôi hiểu được.” Thiếu gia trả lời rõ ràng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đánh giá có bao nhiêu phần chân thật trong câu nói kia, cuối cùng cô vẫn bỏ cuộc mà ăn tiếp.

Anh đối với cô mà nói từ trước đến nay đều rất khó hiểu. Tuy rằng bọn họ đều nhận giáo dục tại Australia, nhưng cô là người từ bên ngoài di dân qua, cùng với anh là người sinh trưởng tại địa phương ABC, hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa tính cách anh cố chấp, hai người bọn họ quả thực hoàn toàn trái ngược. Vì thế cô chưa từng nghĩ đến nên hiểu anh nhiều hơn, chỉ cần bản thân mình có khả năng hoàn thành công việc. Dần dần, cô dần quen với các loại hành vi làm càn và vô vị của anh, trong tiềm thức cũng từ từ đứng trên lập trường của một người bảo vệ để đối phó với các loại vấn đề về anh.

Gia Hòa cầm khăn giấy khịt nước mũi, nghĩ thầm, có lẽ trong tiềm thức cô là người có bản năng người mẹ khá mạnh, chỉ là trước kia chưa từng gặp được người cần cô bảo vệ. Mà thiếu gia tuy rằng quật cường cao ngạo, nhưng cũng là một người thẳng thắn mà không biết bảo vệ bản thân, vì thế cô đã quen giúp anh xử lý các loại vấn đề, đối phó đủ loại trường hợp.

Cô cười khổ một cái, có đôi khi cô thật cảm thấy mình rất khinh bỉ.

“Tối nay tôi muốn đi quán bar Tân Thiên.” Thiếu gia đột nhiên nói.

Cô tiếp tục ăn cơm cá: “Anh mới đến, tự mình cẩn thận.”

“Cô không đi cùng tôi sao?” Không biết khi nào anh đã ăn sạch hộp cơm.

“Buổi tối tôi hẹn người của công ty quảng cáo ăn cơm.”

“Ai?”

“Chính là quản lý của công ty anh đã phỏng vấn tuần trước.”

“Móng heo?” Anh không khách khí nói.

Gia Hòa bị anh chọc cười: “Móng heo cái gì, vị tiên sinh này chỉ là bộ dạng khá giống sắc lang mà thôi.”

Thiếu gia nhướng mày, anh tận mắt nhìn thấy ông ta sờ hông nữ cấp dưới, loại đàn ông này khiến anh cảm thấy buồn nôn.

“Cô đừng đi, sẽ chịu thiệt đấy.” Anh vẫn tựa vào tường, nhìn cô từ trên cao xuống.

“Tôi và ông ta hẹn tại nhà hàng, không phải hộp đêm.” Cô hơi buồn cười, “Vả lại ông ta sẽ không có hứng thú với tôi.”

Thiếu gia nhún vai, sau đó bò lại lên giường: “Buổi tối tôi đi với cô, nhớ đánh thức tôi.”

Gia Hòa vừa ăn cơm vừa nghi hoặc nhìn anh, cô nghĩ thầm, cái này coi như là anh đang lo lắng cho cô sao.

Móng heo thực ra họ Uông, nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, trên đầu đương nhiên trọc lóc, cái bụng cũng tròn trịa, nhưng chưa coi là béo, lúc cười rộ còn có má lúm đồng tiền, khiến người ta có trực giác đó là một gã sắc lang, đương nhiên sự thật cũng chẳng kém xa.

“Cô Tăng, quốc ngữ của cô rất tốt.” Khi nói chuyện ông ta trái lại có giọng Quảng Đông khiến người ta buồn nôn.

“Tôi là người Thượng Hải.” Gia Hòa lễ phép cười cười.

“Ồ, thảo nào, vậy xem ra lần này chúng ta nhất định hợp tác thôi.” Ông ta khoa trương nói.

“Ha ha,” Gia Hòa cười gượng hai tiếng, lặng lẽ tránh né móng heo của ông ta với tới, “Vậy làm phiền ông Uông.”

Móng heo vừa định mở miệng nói gì đó thì Gia Hòa bị một người khác kéo qua.

“Tôi không quen ngồi đối diện cửa sổ, cô ngồi đây đi.” Thiếu gia đeo kính râm, vì thế không nhìn ra biểu tình.

Gia Hòa sờ mũi, rồi ngồi vào chỗ đối diện móng heo, sau đó thiếu gia đặt hông ngồi vào chỗ cô vừa ngồi, tươi cười với móng heo: “Ông Uông phải không, chào ông.”

Móng heo có phần không hiểu tình huống, nhưng vẫn cười có lệ.

Thiếu gia gỡ kính râm xuống, quay đầu nói với người phục vụ: “Tôi muốn một chai Strong Golden Bacardi.”

Người phục vụ chớp mắt, không biết nên trả lời thế nào.

Gia Hòa vội vàng cho hay: “Chính là rượu rum có ga, loại soda chanh ấy, cảm ơn.”

Người phục vụ như được cứu vớt mà gật đầu, liền đi lấy ngay.

Móng heo cười lớn một tiếng, khoa trương nói: “Thì ra là cậu Chu, vừa rồi cậu đeo kính râm tôi không nhận ra.”

Thiếu gia mỉm cười xảo quyệt khiến móng heo bất an, vì thế ông ta thu lại vẻ mặt trêu ghẹo, ngược lại bắt đầu bàn công việc.

May mà thiếu gia vẫn còn dùng được tại Thượng Hải, cho nên móng heo cũng tỏ vẻ sẽ có một vài công việc giao cho anh làm, gần đây chỉ có quảng cáo in ấn.

Thiếu gia nghe buổi nói chuyện này mà ngáp liên tục, khoé mắt nhìn thoáng qua Gia Hòa đang ngồi nghiêm chỉnh. Lẽ ra thế thôi, anh chỉ cần phụ trách pose là được, làm gì phải tới tham gia loại đàm phán buôn bán hết sức nhạ nhẽ này...

Anh dụi mắt, nhìn Gia Hòa. Người phụ nữ này, nếu hôm nay anh không tới thì cô chết chắc rồi.

Tám giờ tối trên đường Cao An, cũng im lặng như ban ngày, đèn đường không tỏ không mờ, người đi đường thưa thớt, thỉnh thoảng có xe chạy qua, cũng ít ỏi, tiếng động cơ rất nhẹ. Thời gian ở đây giống như những nơi khác của thành phố này, trôi qua khá chậm.

“Hôm nay cảm ơn anh.” Gia Hòa chợt nói.

“Ồ.” Thiếu gia trả lời không khách khí.

Giữa bọn họ hiếm khi có bầu không khí tôn trọng nhau như vậy, vì thế hai người cũng chẳng biết nên nói gì mới tốt, không bao lâu họ đã đến dưới lầu nhà trọ. Lầu một có mảnh sân nhà nho nhỏ, cái gọi là “sân nhà” chính là vườn hoa, chỉ là nam bắc xưng hô khác nhau mà thôi. Bên trong sân có rất nhiều bồn hoa, không biết là dân cư trồng hay là chủ nhà trọ trồng, buổi tối thoát nhìn như một con nhím cuộn ở góc tường.

Dọc theo cầu thang xoay tròn đi lên, bọn họ một trước một sau, bước chân cũng đồng nhất. Lúc đi qua lầu hai, cửa sắt bỗng nhiên mở ra “két”. Hai người cùng lúc hơi hoảng sợ, dừng bước chân nhìn qua phía cửa.

Một cô gái tóc dài đi ra, cô ta mặc áo thun không tay màu trắng và quần thể thao màu đen, dưới ngọn đèn mờ, sắc mặt cô ta có vẻ cực kỳ tái nhợt mệt mỏi.

Gia Hòa và thiếu gia không hẹn mà cùng thềm hít vào một hơi, chỉ sợ Sadako không lớn như vậy.

“Anh ta bảo tôi đưa cái này cho cô.” Cô gái nói một câu không đầu không đuôi.

Lúc này bọn họ mới thấy rõ ràng, thì ra trên mặt cô ta đang đắp mặt nạ.

Gia Hòa hiển nhiên không hiểu cô ta đang nói gì, vì thế cô miễn cưỡng cứng ngắt trả lời: “Hả?”

Cô gái cong khoé miệng, đá túi đồ dưới chân: “Hàn Khải nói cô sẽ giao cho anh ta.”

Cô rút cuộc nhớ tới người đàn ông tên Hàn Khải kia, vì thế cô miễn cưỡng tươi cười: “Cô yên tâm ——”

Lời còn chưa dứt, cửa đã đóng mạnh trước mặt cô.

Sau khi sững sốt vài giây mới lấy lại tinh thần, thì ra con người của cặp tình nhân này đều quái lạ.

“Hàn Khải là ai?” Thiếu gia đột nhiên quay đầu hỏi cô.

Gia Hòa cầm lên cái túi dưới chân, vừa lên lầu vừa giải thích: “Chính là người đàn ông lần trước cãi nhau với cô ấy.”

“Cô quen biết?”

Gia Hòa nhún vai: “Lần trước gặp được anh ta ở công ty quảng cáo, anh ta đưa danh thiếp cho tôi, nếu không tôi cũng không biết tên anh ta.”

Anh nhìn cô, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: “Hình như không phải loại cô thích.”

Cô méo miệng miễn cưỡng cho anh một nụ cười không phải khinh người: “Anh nói không sai.”

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là, nửa giờ sau Hàn Khải lại gọi vào di động của cô.

“Làm sao anh biết số di động của tôi?” Cô bắt đầu có chút nổi giận với anh ta, nghĩ rằng anh ta làm vậy là không lịch sự.

“Hỏi xin ông tổng.” Anh ta dường như cảm thấy đây là điều dĩ nhiên, “Cô ấy đưa đồ cho cô chưa?”

“Rồi.”

“Lần sau khi cô đến công ty chúng tôi thì mang cho tôi được không, cảm ơn nhé.” Câu hỏi của anh ta tuy rằng không phải giọng điệu ra lệnh, nhưng cũng khiến người ta hết cách từ chối ngay.

Gia Hòa cúp máy, ấn tượng đối với người đàn ông này giảm mạnh.

Lúc này thiếu gia đến gõ cửa phòng cô.

“Làm sao?” Gia Hòa mở cửa, trực tiếp xoay người về nằm trên giường.

“Tôi muốn đi supermarket.”

“Không muốn đi, thiếu gia!” Mệt mỏi cả ngày, cô cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Đi.” Thiếu gia luôn luôn không thích người khác đối nghịch với anh.

Nhưng cô thật sự không có tâm trạng cũng như thể lực, cô chỉ muốn một mình nằm trên giường không động đây.

“Thế nào, người khác bảo cô làm chút chuyện thì được, tôi bảo cô làm việc thì cô giả chết. Tôi cũng không phải không trả tiền công cho cô.” Khẩu khí có phần tấn công.

Nhưng cô nghe xong vô cùng tức giận: “Cho dù là trâu cũng phải thở, hôm nay tôi đau bụng kinh không đi được?!”

Thiếu gia mở to mắt nói không nên lời, lát sau mới yếu ớt nói: “Tôi tự đi...”

Mới đi tới cửa, anh chợt nghe Gia Hòa nói: “Được rồi, sợ anh đó, đợi lát nữa anh đi lạc, tôi còn phải ra ngoài tìm.”

Cô từ giường đứng dậy, động tác mang giày nhanh nhẹn, rồi cầm bóp trên tay.

“Cô...không phải...đau sao?” Đầu lưỡi thiếu gia giống như bị cột lại.

“Lừa anh đó.” Gia Hòa đi thẳng tới cửa.

Khuôn mặt thiếu gia từ đỏ chuyển thành xanh, đuổi theo kéo tóc cô.

“Buông tay, con heo này.” Gia Hòa vừa đánh tay anh vừa bật cười.

7. Chương 7

Sáng sớm ngày thứ hai, Gia Hòa xách túi du lịch đến công ty quảng cáo.

Hàn Khải đang ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật, Gia Hòa không khách khí ném cái túi to trên mặt đất: “Của anh.”

Anh ta còn buồn ngủ nhìn cô, há mồm ngáp một cái: “Cảm ơn.”

Cô chỉ có thể tươi cười cứng ngắc gật đầu với anh ta, đàn ông ngoại hình xuất sắc quả nhiên phần lớn bên trong đều thối rửa.

“Cô ấy ổn chứ?” Hàn Khải đột nhiên hỏi.

“Tôi không biết.” Gia Hòa thành thật đáp. Đối với việc nam nữ chia tay, cô không muốn phán xét bên nào.

Hàn Khải mỉm cười, cười rất tươi: “Tôi biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, tôi chính là một người đàn ông tồi tệ.”

Giọng điệu của anh ta không biết là tự giễu hay là nghiêm túc, Gia Hòa bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông đứng trước mặt cô rất giống một người khác.

Cô xoay người ra khỏi văn phòng. Thang máy trên hành lang vẫn kêu ding ding, thời gian đi làm, trong tòa cao ốc lúc nào cũng đầy người di chuyển. Nhưng thang máy đi xuống lại là một đường thông suốt.

Trên con đường Hoài Hải cô chen chúc trong đám đông bước đi nhanh chóng, trong đầu không biết suy nghĩ cái gì, cô nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia.

Bỗng nhiên Gia Hòa cảm thấy choáng váng, sau đó thế giới trở nên im lặng.

Mọi thứ trước mắt đều trống tuếch, trái tim cô cũng trống rỗng như vậy.

Khi cô tỉnh táo lại thì trước mắt là một mảng vàng vọt loang lổ, một cái quạt trần chuyển động chậm chạp trước mặt cô. Cô ngẩn người rất lâu, vẫn không phân biệt được rốt cuộc mình đang ở đâu.

Khuôn mặt của thiếu gia bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô không khỏi hoảng sợ.

“Rốt cuộc cô tỉnh rồi.” Anh như là nhẹ nhàng thở ra.

“Tôi...té xỉu sao?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.” Anh tức giận nói, “Hại tôi không có cơm trưa ăn.”

“Tôi xin lỗi.” Cô yếu ớt đáp lại một câu.

Thiếu gia lại ló đầu qua, vẻ mặt chưa từng nghiêm túc như thế: “Bác sĩ nói cô thiếu máu.”

Gia Hòa xoay mặt qua chỗ khác, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, có lẽ gần đây sức khỏe không tốt lắm.”

“Tôi gọi điện cho cô, là người của bệnh viện nhận máy, vì thế tôi tới đây.”

“Ừm...” Âm thanh của cô rất nhỏ.

“Cô đi tìm người đàn ông kia?”

Gia Hòa liếc nhìn thiếu gia một cái: “Ừ, đưa đồ cho anh ta.”

“Ánh mắt cô nhìn anh ta khác biệt.”

“Khác cái gì?” Gia Hòa nghi hoặc nhìn anh.

Thiếu gia như là suy nghĩ một chút, sau đó nói chắc chắn: “Khác lắm.”

“...” Gia Hòa không phản bác lại anh, cũng không truy hỏi, chỉ là rơi vào trầm tư.

Anh đã nhìn ra.

Đối với Hàn Khải cô quả thật nhìn với con mắt khác. Bởi vì, anh ta rất giống một người khác trong lòng cô.

Thiếu gia xoay mặt Gia Hòa qua, cô giấy dựa muốn anh buông tay.

Anh nhúm mày khi nhìn thấy nước mắt cô chảy trên mặt không biết từ lúc nào, anh nói như là trút giận: “Rốt cuộc cô sao thế hả?”

Gia Hòa không đánh lại sức lực của anh, cô chỉ có thể lấy tay che mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống sau gáy. Ấm áp lại lạnh lẽo, ký ức trong đầu cũng trở nên mờ nhạt mà rõ ràng.

Hai người cứ thế lặng lẽ giằng co.

Thiếu gia bỗng nhiên kéo tay Gia Hòa ra, nhìn cô nói: “Tôi không hỏi nữa. Cô đừng như vậy...”

Gia Hòa thất thần nhìn anh, không thể phân biệt rõ ràng trong lòng có có cảm nhận gì, cô cũng bất giác nói: “Cảm ơn.”

Một giờ sáng, Gia Hòa ngồi trước cửa sổ phòng ngủ ngẩn người.

Cô vốn tưởng rằng mình đã thoát khỏi câu chuyện kia, nhưng hoá ra lúc nhớ lại, tất cả cảnh tượng vẫn rõ ràng sống động như vậy.

Hàn Khải khiến cô nhớ tới Tử Uy, bạn trai trước kia của cô. Kỳ thật hai người bọn họ không hề tương tự, nhưng một biểu tình nào đó của Hàn Khải đã kích động sợi dây kia trong đáy lòng cô.

Ba năm qua, cô tưởng rằng mình đã ổn rồi, nhưng hoá ra vết thương vẫn còn đó, bởi vì cô chưa bao giờ thử làm cho nó kết vảy.

Ở sát vách, thiếu gia tựa vào đầu giường, ánh mắt vô thần nhìn màn hình tivi đầy bông tuyết, cảm thấy nóng nảy không lý do.

Có lẽ là, có lẽ là lý do đó...

Qua thật lâu, anh tắt tivi, đứng dậy đến phòng khách hút thuốc.

“Tôi tưởng anh ngủ rồi.” Âm thanh của Gia Hòa bỗng vang lên.

Thiếu gia hơi kinh ngạc xoay người nhìn cô, ánh lửa thuốc lá lúc sáng lúc tối trong đêm đen.

Gia Hòa lắc lắc cái cốc trong tay: “Tôi dậy uống nước.”

“Ồ.” Anh ngã vào sofa, hút từng hơi thuốc.

“Hôm nay, cảm ơn anh.” Gia Hòa ngượng ngùng nói xong liền trở về phòng.

Nhìn thấy Gia Hòa khẽ khàng khép cửa lại, thiếu gia dập tắt điều thuốc, nằm xuống sofa.

Gần đây cô thường xuyên nói cảm ơn với anh.

Đến Thượng Hải ba tháng, thiếu gia rốt cuộc có được công việc đầu tiên.

“Cơm cà ri?” Anh trừng Gia Hòa, “Cô muốn thấy tôi bị chê cười phải không?”

Gia Hòa đi theo sau thiếu gia từ phòng ngủ đến phòng khách, rồi từ phòng khách về phòng ngủ: “Minh thiếu, tôi biết trong thời gian ngắn anh không có cách chấp nhận, nhưng mà nhãn hiệu này rất có tiếng tăm ở Nhật Bản, ngay cả vua cũng chỉ đích danh ——”

“Tôi mặc kệ hoàng đế vua chúa. Tôi mặc kệ!” Anh hung hăng trừng cô, sau đó châm điều thuốc.

Gia Hòa giận tái mặt, chộp lấy thuốc lá từ trong tay anh: “Tôi mặc kệ anh làm hay không, đã ký hợp đồng rồi. Tuần sau anh phải đi.”

Nói xong cô ngậm điều thuốc đi ra ngoài.

Anh nhìn bóng lưng của cô mà buồn bực không nói ra lời, dùng sức ném bật lửa lên giường nhưng cũng chẳng nói được gì.

Nhưng sáng sớm tuần sau, thiếu gia vẫn cùng Gia Hòa đến studio quay phim.

“Đừng cứ để mặt đen thui thế...” Gia Hòa trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng ngoài miệng nghiêng răng nghiêng lợi.

Thiếu gia không cảm kích mà hừ một tiếng, xoay người muốn đi: “Vậy cô đi quay đi, tôi trở về ngủ.”

“Haiz!” Gia Hòa bất đắc dĩ túm cánh tay dài của anh, cười làm lành nói: “Thiếu gia...”

Ánh mắt James xoay vòng một cái, hình như có ý tưởng mới.

“Tôi muốn ăn pudding xoài của Hui Lau Shan*.”

(*) Chuối cửa hàng chuyên về “tráng miệng lành mạnh” (healthy dessert) thuộc công ty sản xuất thực phẩm Hui Lau Shan (.hkhl). Thành lập hồi thập niên 1960 từ Yuen Long (Nguyên Lãng) ở New Territories (Tân Giới), Hui Lau Shan nguyên thủy bán được thảo, nổi tiếng với hai món thạch rùa (turtle jelly) và trà được thảo (herbal tea). Sau này, chuối cửa hàng chuyển sang chuyên trị các món tráng miệng và quà vặt (snack). Hiện nay Hui Lau Shan có khoảng 50 cửa hàng rải khắp Hong Kong và nhiều cửa hàng ở Trung Quốc, Malaysia, Hoa Kỳ... [nguồn: .phamhongphuc.net/2013/11/25/mon-trang-mieng-xoai-la-tat-ca-hui-lau-shan/]

Gia Hòa đưa ra vẻ mặt đau khổ: “Nơi này là Tân Trang...”

“Tôi mặc kệ, trước khi quay phim nhất định phải có.” Anh đắc ý khoanh tay ngồi xuống sofa.

Cô trề môi mỉa má: “Có phải được ăn là bắt đầu làm việc không?”

“Xem tâm trạng của bốn thiếu gia đã.” Anh cười cười, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô vỗ vai anh: “Đừng chạy loạn.”

Cô dẫn dò vài câu với nhân viên bên cạnh rồi đi khỏi.

Bình thường bắt đầu làm việc đều là 8 giờ sáng, gần 10 giờ bắt đầu quay. Vì thế thiếu gia lấy ra máy Gameboy mang theo bên người chơi tiếp, sau khi Super Mario vượt qua mấy cấp, anh bắt đầu nhàm chán nhìn xung quanh.

Lúc này có nhân viên đến thông báo với anh 20 phút nữa sẽ bắt đầu quay phim.

“Làm gì, trước đó không phải đã nói rồi à.” Thiếu gia lầu bầu, trong lòng lại suy nghĩ chắc cô không xảy ra chuyện chứ, sắp một tiếng rồi rồi.

Đang lúc anh lấy di động định gọi điện thì hai cốc pudding xoài xuất hiện trước mắt anh.

Thiếu gia ngẩng đầu nhìn Gia Hòa, mặt cô bị phơi nắng đến đỏ bừng, thở hổn hển.

Bỗng nhiên ánh mắt anh trầm xuống, cầm cốc bắt đầu ăn, nhưng ngoài miệng không quên oán trách: “Bảo cô đi mua pudding xoài, không phải bảo cô đi Thái Lan mua xoài, đi lâu như vậy, sắp quay rồi.”

Gia Hòa buông túi xách xuống, dậm dậm vai: “Từ đây đến Phố Đông rất xa mà.”

Anh đột nhiên ho mấy cái, cô vội vàng vỗ lưng cho anh.

“Cô đi Phố Đông mua?! Cô nào ngẩn à, xa như thế.” Anh vừa lau vết nước bên miệng vừa trêu cô.

“Không phải anh nói cửa hàng trên đại lộ Thế Kỷ có hương vị giống ở Hồng Kông nhất sao, tôi biết khẩu vị của anh, mua về không hợp ý anh sẽ chẳng chịu ăn.” Gia Hòa hô to gọi nhỏ với anh cũng không thèm để ý.

Thiếu gia sững sốt vài giây, bỗng nhiên cúi đầu trầm mặc mà chuyên tâm ăn pudding xoài trong tay.

“Cho cô.” Anh đưa cốc kia cho Gia Hòa.

“Khỏi cần, anh thích ăn như vậy, tôi đặc biệt mua hai cái.” Gia Hòa ngồi trên tay vịn sofa, tiện tay mở chai nước khoáng uống ngay.

“Đúng rồi, tôi đi hỏi đạo diễn Hạ.” Cô hình như nhớ tới gì đó nên đứng dậy đi tìm đạo diễn.

Thiếu gia nhìn bóng lưng của cô không nhận được mà mỉm cười, dường như pudding xoài này lại ngọt thêm vài phần.

“Cắt!” Đạo diễn lắc đầu, “Tiểu Chu, cậu như thế không được đâu.”

Thiếu gia không quá quen với cách gọi của Thượng Hải, bởi vậy anh không nghĩ rằng đạo diễn đang gọi mình, vẫn ngây ngô ngồi trước bàn đạo cụ.

Đạo diễn đi lên, kiên nhẫn hỏi: “Chúng ta phải thể hiện cậu ở nước ngoài ăn được cơm cà ri này, mùi vị này khiến cậu nhớ tới người bạn gái ở quê nhà, bởi vì cô ấy thường nấu cơm cà ri cho cậu ăn, rất giống với mùi vị này, cậu có hiểu không?”

Thiếu gia nghiêm túc gật đầu, mặc dù anh xem không hiểu tiếng Trung, nhưng Gia Hòa đã đọc kịch bản rất nhiều lần cho anh nghe, phải quay thành bộ dáng nào đương nhiên anh biết.

“Cho nên cậu phải có cảm giác thế này, lúc nhớ tới bạn gái biểu cảm dịu dàng vô hạn nhớ nhung vô cùng.” Tuy rằng đạo diễn không nói rõ mình đang làm mẫu, nhưng mọi người ở đây đều nhìn ra được vẻ mặt của ông ta quả là dịu dàng vô hạn nhớ nhung vô cùng...

Thiếu gia nghi hoặc nhíu mày, công việc trước kia của anh phần lớn yêu cầu sắc mặt không biểu cảm, đạo diễn Hồng Kông nói con gái thích cái này. Thỉnh thoảng anh cũng quay một số quảng cáo hài hước, cái đó càng thoải mái hơn. Nhưng dịu dàng thì... nói thật, anh cũng chưa bao giờ biết dáng vẻ dịu dàng của mình là thế nào.

“Cậu đã từng yêu đương chưa?”

Anh gật đầu. Năm 14 tuổi anh đã có bạn gái, thực ra quay ngược dòng về nữa, chính xác hơn hẳn là 12 tuổi.

“Hiện tại thế nào?”

Anh lắc đầu. Vừa tới Thượng Hải hơn ba tháng, còn chưa đủ thời gian quen biết con gái.

“Vậy cậu hãy nhớ lại chuyện tình trước kia, cái loại cảm giác hạnh phúc.” Đạo diễn lộ ra vẻ hạnh phúc trên gương mặt, dường như người nhớ lại là ông ta.

Thiếu gia nghiêng đầu suy nghĩ, hạnh phúc ư?

“Hình như không cảm thấy... Bởi vì phụ nữ luôn muốn đàn ông làm cái này cái kia, ông làm không được thì các cô ấy sẽ nổi giận, giận rồi tôi sẽ không nhẫn nại, sau đó thì game over.”

Đạo diễn mở to mắt nhìn anh: “Nói thế, chưa từng có cô gái nào khiến cậu cảm thấy hạnh phúc sao?”

Thiếu gia vừa bị hỏi vậy liền ngớ ngàng một chút, nghiêm túc suy nghĩ hần hoi.

Bỗng nhiên ánh mắt anh trầm xuống, mau chóng liếc qua Gia Hòa một cái, hình như cô đang suy nghĩ tâm sự, sức chú ý không ở chỗ anh.

James rầu rĩ nói: “Cũng không phải không có...”

“Vậy đúng rồi, cậu có thể tưởng tượng một chút, cô gái kia cho cậu cảm giác hạnh phúc, làm chuyện khiến cậu vui vẻ.”

Thiếu gia ngớ ngẩn nhìn cái bàn bên cạnh người quay phim, hai cốc pudding xoài kia.

“Sau khi cậu rời khỏi cô ấy, có một ngày nhớ lại những việc cô ấy từng làm vì cậu, chuyện hạnh phúc ấy, lúc này, cậu sẽ có biểu tình gì.” Đạo diễn vừa nói vừa lùi về chỗ của mình, ra hiệu người quay phim bắt đầu quay.

Lúc này trong đầu thiếu gia hiện lên mấy ngày trước lễ Giáng Sinh hồi năm ngoái. Có một tối anh uống rượu say, lại ăn mặc phong phanh, ở trên con đường Happy Valley chờ Gia Hòa tới đón. Tối đó giao thông tại Hồng Kông rất tẻ, cô ngồi xe bốn mươi phút mới tìm được anh ở ven đường.

Anh trở về phát sốt, qua tối hôm sau mới tỉnh lại, cô hỏi anh muốn ăn gì, lúc ấy trước tiên anh nhớ đến bánh phô mai Đức hồi nhỏ mẹ thường mua cho anh trước lễ Giáng Sinh.

Vì thế Gia Hòa đi ra ngoài mua, khi anh tỉnh lại lần nữa thì đã là nửa đêm, trên tủ đầu giường đặt loại bánh phô mai mà mẹ anh từng mua. Trái tim anh đột nhiên giống như bị gì đó bắn trúng, có một số cảm giác không giống bình thường, vào lễ Giáng Sinh rét lạnh nhất tại Hồng Kông, anh chỉ cảm thấy ấm áp khác thường.

Thực ra đến ngày thứ ba thì bệnh anh đã khỏe rồi, nhưng anh vẫn giả vờ bệnh tình còn tẻ, mỗi ngày đều yêu cầu cô đi mua bánh ngọt kia. Cô vì chăm sóc anh mà từ bỏ chuyến du lịch Âu Châu vốn đã hẹn với Bảo Thực.

Rốt cuộc hôm lễ Giáng Sinh đó, anh nhịn không được hỏi cô: “Vì sao tôi nói muốn ăn bánh phô mai cô liền mua được loại này.”

“Bởi vì có một lần chúng ta đang dạo phố ở Chiêm Sa Chủy, cửa hàng kia khai trương, anh nói trước kia mẹ anh cũng thường xuyên mua bánh này cho anh ăn.”

Gia Hòa nói tự nhiên như thế, nhưng không biết những lời này có bao nhiêu tác động lớn trong lòng anh.

Chưa bao giờ có người thực sự quan tâm anh rốt cuộc nói gì, thích gì, ghét gì. Cho dù những người bạn gái của anh, cũng luôn chỉ biết hỏi anh, có thích cô hay không, thích thể nào, có thể vĩnh viễn thích không.

Đúng rồi, anh nghĩ rằng, trên thế giới này ngoài anh ra thì chưa bao giờ có người chăm chú lắng nghe anh nói, chưa bao giờ có người thật sự hiểu ý nghĩ của anh.

Lúc tụ họp cùng những người bạn họ luôn thảo luận chơi thể nào, kết bạn với con gái ra sao, khi cùng các cô gái ở chung, các cô luôn tìm cách để anh thích họ. Anh chưa có được một người quan tâm anh như vậy, cho dù là ba anh, ông cho rằng quan tâm tương đồng với tiền bạc.

Nhưng người ở trước mắt anh lúc này, sẽ không lấy lòng anh, không nịnh nọt anh, không vì bề ngoài của anh mà khuất phục, cũng sẽ không vì tính xấu của anh mà lùi bước, cô biết quan tâm anh, lắng nghe anh nói chuyện.

Anh suy nghĩ, khoảnh khắc đó, có lẽ anh cảm thấy hạnh phúc. Có lẽ đó là món quà Giáng Sinh tuyệt nhất của anh, bởi vì rốt cuộc anh cũng có được một người quan tâm đến anh.

“Cắt.” Đạo diễn kích động nhảy dựng lên, “Cậu thật sự diễn rất tốt, tuy rằng cậu còn trẻ, nhưng tôi thấy sau này cậu rất có tiền đồ.”

Lúc này anh mới phục hồi tinh thần, nhìn thấy chính mình trong chiếc thìa bạc, anh chỉ lộ ra một khác biệt nhỏ.

Đạo diễn nhìn lại đoạn phim nhiều lần, cùng nhân viên bên cạnh thảo luận các chi tiết của đoạn phim. Đã có người thu dọn đạo cụ, rồi một nhóm khác dựng cảnh mới.

Thiếu gia ngồi trên sofa trong phòng nghỉ ăn pudding xoài, Gia Hòa xoa bóp cho anh.

“Này, cô có biết mát xa không hả, tiểu thư? Cứ ấn mãi một chỗ.”

Gia Hòa tức giận dùng sức nhéo một cái: “Tôi không biết ấn, tôi cũng không phải tiểu thư mát xa.”

“Ít nhiều cũng nên chuyên nghiệp chút đi.”

Cô nhướn mày, đối với thái độ bất mãn của anh cô nén giận tiếp tục ấn.

Lúc này có nhân viên đến thông báo với họ qua xem đoạn phim.

Cảnh mở đầu là thiếu gia về đến nhà, gian phòng nhỏ và lộn xộn, thể hiện anh ra nước ngoài du học. Sau đó anh mở tủ lạnh lấy cơm cà ri đông lạnh, bỏ trong lò vi sóng hâm nóng vài phút rồi lấy ra ăn, sau khi ăn mấy miếng, đột nhiên nhớ lại thời gian đẹp đẽ trước kia khi ở bên cạnh bạn gái (hôm sau sẽ quay ngoại cảnh rồi lồng vào). Sau đó là đoạn cận cảnh của thiếu gia.

Anh ngẩn ngơ giơ chiếc thìa bạc trong tay, biểu cảm trên mặt dịu dàng vô hạn, ánh mắt nhấp nháy cũng rất thâm tình. Bỗng nhiên anh lặng lẽ thở dài, như là nhớ đến một việc, sinh ra bùi ngùi, lại có chút bất đắc dĩ. Cuối cùng anh vẫn mỉm cười.

“Wow...” Gia Hòa nhin không được tán thưởng, đây là thiếu gia sao?

Không chỉ cô, tất cả nhân viên dường như đều cảm động bởi diễn xuất của thiếu gia trong đoạn phim này, đạo diễn rất đặc ý sờ cảm.

Bản thân anh thần thờ: “Không được chiếu! Cắt nó đi!”

“Vì sao? Tôi cảm thấy đoạn này cậu diễn rất đơn giản tự nhiên, quả thực rất hoàn mỹ.” Đạo diễn dường như hoàn toàn không để lời anh trong lòng, còn rất tự hào.

Anh cảm thấy hết sức ngượng ngùng, biểu cảm như thế, anh không muốn những người khác nhìn thấy, lại càng đừng nói đến phát trên tivi nhiều lần. Khiến anh nghĩ rằng hàng hoá kia không phải là cơm cà ri mà là chính anh.

“Tôi cũng thấy được lắm, không giống anh ngày thường.” Gia Hòa vừa nhìn màn hình vừa nhận xét đúng trọng tâm.

Lúc này mới như là biểu cảm của một chàng trai hai mươi tuổi nên có, mà không phải là vẻ thờ ơ của anh lúc thường, còn vui cười châm biếm.

“Bình thường tôi thế nào?!” Anh bắt được chủ đề ép hỏi.

“A...” Gia Hòa xấu hổ quay đầu nhìn anh, miễn cưỡng cười gượng hai tiếng, “Cũng tốt, chỉ là không dịu dàng như vậy, thoát nhìn quả thực là đang...”

“Cái gì?!” Khuôn mặt thiếu gia cứng đờ.

“...”

“Nói.”

Tròng mắt Gia Hòa xoay vài vòng, cuối cùng yếu ớt nói: “Động dục...”

Anh giận dữ lại không thể nói ra lời nào phản bác, chỉ có thể vươn tay kéo tóc cô.

“Á.” Gia Hòa đau đớn túm lấy tay anh.

“Ai bảo cô nói vậy?” Anh mềm lòng thả lỏng sức lực trên tay.

“Không nói nữa.” Gia Hòa chỉ đành cầu xin tha thứ.

Đợi khi anh buông tay, cô liền dùng sức xoa đầu. Không biết bắt đầu từ khi nào, anh dường thành thói quen kéo tóc cô để trừng phạt. Đối với động tác trẻ con này của anh, cô nói không nên lời bực tức lại buồn cười, nhưng cô bắt đầu lo lắng có nên cắt ngắn mái tóc vốn đã không dài một chút không.

Nhân viên bên cạnh đều đem tầm mắt từ màn hình chuyển qua người bọn họ. Kéo tóc, nhìn như là một loại trừng phạt, nhưng lại bày tỏ quan hệ mờ ám khác biệt của hai người.

“Còn dám loạn nữa.” Thiếu gia kéo xuống bàn tay cô đang xoa da đầu, bắt giắc giúp cô chỉnh tóc tai lại.

Kiểu tóc của Gia Hòa và anh giống nhau, chỉ là mái tóc cô dài hơn một tí. Còn nhớ lần trước anh chụp bìa mặt ột cuốn tạp chí nổi tiếng, biên tập cố ý mời bậc thầy có tiếng trong thành phố giúp anh phối hợp kiểu tóc trang phục. Nhưng vị này sau khi trông thấy cô lại cố ý cắt kiểu tóc của anh giống cô. Sau khi cắt sửa xong, vị kia càng tán thưởng người biên tập, kiểu tóc này trên đầu cô còn đẹp trai hơn anh.

Đó là lần đầu tiên anh nghe có người nói, một người con gái đẹp trai hơn anh. Sau này anh cố ý cắt cùng kiểu tóc với cô, anh muốn biết rốt cuộc cô đẹp trai hơn anh ở chỗ nào.

Mái tóc của cô rất mềm, anh luôn bắt giắc muốn sờ đầu cô, nhưng khi thật sự vươn tay thường thường biến thành “kéo”.

“Tiểu Chu à, ngày mai quay ngoại cảnh.” Đạo diễn vỗ vai anh, sau đó tuyên bố kết thúc công việc.

Trên đường về nhà James mới nhớ ra mình lại quên ngăn cản chiếu đoạn phim kia. Anh chán nản lấy tay che mặt, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, quảng cáo này có lẽ sẽ không chiếu ở Hồng Kông, như vậy những người bạn của anh sẽ không có cơ hội cười nhạo anh.

Trong xe điện ngầm rất ít người, Gia Hòa và thiếu gia ngồi song song, trong tay anh là cốc pudding xoài thứ hai.

Gia Hòa đột nhiên cười ra tiếng.

Thiếu gia liếc mắt nhìn cô.

“Không phải...” Gia Hòa nhìn khuôn mặt anh không nhin được mà cười nhiều hơn, “Tôi chỉ là...bỗng nhiên nhớ đến dáng vẻ động dục của anh...”

Anh nghiêm mặt giả vờ muốn kéo tóc cô: “Cô muốn chết.”

Cô vội vàng đè lại mái tóc không còn nhiều lắm của mình, nhưng vẫn không thể ngừng cười.

Mặt anh bắt giắc đỏ lên, âm thanh hung tợn nói: “Cô không cần tiền lương nữa.”

Cô vội vàng thu lại khuôn mặt tươi cười, nhưng vẻ mặt vẫn tươi vui.

Anh nhìn hai mắt cô, quay đầu đi chỗ khác ăn pudding xoài của mình.

Một lát sau cô rút cuộc lại nhin không được mà lấy khuỷu tay khều anh: “Tôi muốn hỏi một vấn đề.”

Anh liếc cô một cái, chẳng ừ hử gì cả.

“Lúc anh biểu lộ ra vẻ mặt đó, rốt cuộc anh nghĩ đến gì thế?”

Anh sững sốt, quay đầu không thềm nhìn cô.

Gia Hòa cũng biết anh sẽ không trả lời, vì thế tự nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chỉ chốc lát sau xe điện ngầm tiến vào đường ray dưới lòng đất, bên ngoài là một mảnh tối đen, trong toa xe ánh đèn vàng nhạt ảm áp. Cô thấy rõ ràng đường nét một bên mặt của anh, vẫn là mỉm cười.

Sáng hôm sau quay ngoại cảnh, có một cô gái đóng vai nữ chính. Sau khi trông thấy thiếu gia rất không hài lòng.

“Có làm hay không, nếu bạn gái tôi trưởng thành như vậy, tôi cũng tình nguyện một mình ra nước ngoài du học.”

Gia Hòa dùng sức vỗ anh một cái, sợ lời nói bậy của anh rơi vào lỗ tai người khác: “Cô gái này không tệ, rất đáng yêu, đôi mắt tròn tròn coi như có thần.”

“Ồ, đẹp hơn cô một chút, không có đáng yêu như cô nói đâu.”

Gia Hòa nhượng mảy tự giễu, thúc giục anh mau đi thử trang phục.

Một lát sau thiếu gia mặc áo sơ mi ca rô đơn giản cộng thêm quần jean từ phòng thay đồ đi ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Quá quê mùa.”

“Hiện tại bảo anh đóng vai thuần túy không phải diễn vai trai bao.” Cô giúp anh chỉnh lại quần áo, việc này vốn là của nhà tạo mẫu, nhưng quay quảng cáo bình thường ở Thượng Hải không có nhà tạo mẫu riêng biệt.

“Ý cô là bình thường tôi mặc thành thế này đều là đóng vai trai bao?”

“Không phải.” Gia Hòa kéo dài giọng, “Chỉ là có chút đằm dáng mà thôi...”

Anh nắn tóc cô một cái: “Gần đây cô rất cần quấy phải không?”

Cô kéo tay anh: “Rất đau mà, buông ra.”

Đột nhiên bên cạnh có một âm thanh lạnh lùng: “Sau này ở nhà chơi đùa xong rồi hẵng ra ngoài, đây là chỗ làm việc.”

Hai người đồng thời nhìn qua, lấy làm kinh hãi.

Lại là vị “tiểu thư Sadako” dưới lầu kia. Nhưng không thấy mái tóc dài kia của cô ta, đã trở thành mái tóc ngang vai như Gia Hòa, có dài có ngắn đan xen lẫn nhau, toàn thân nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.

Cô ta cầm một hộp hoá trang trong tay, trên vai đeo túi xách to hình chữ nhật.

Xem ra cô ta là một thợ trang điểm.

“Ngồi xuống.” Cô ta đi đến trước bàn hoá trang.

Thiếu gia nhìn Gia Hòa, hiển nhiên có chút lạnh lùng đối với người phụ nữ này, nhưng mà anh vẫn đi qua ngồi xuống.

“Này bình thường anh ăn những gì thế, sao làn da xấu như vậy?” Sadako rất chuyên nghiệp nói.

Anh bị hỏi đến nghẹn họng: “Tôi là đàn ông, cần da dễ trắng mịn gì chứ.”

“Là nghệ sĩ thì không nên coi mình là người thường, càng không chỉ nói đàn ông.” Cô ta bắt đầu bôi vài thứ lên mặt anh, sau đó lại dùng bông trang điểm đánh lên.

Anh vừa định phản bác lại đau đến kêu ra tiếng.

Gia Hòa nhìn thấy gương mặt anh bị Sadako biến thành một mảng hồng lớn, cô cũng có chút bất mãn: “Mặt anh ấy hồng thế làm sao quay phim chứ.”

Sadako lại lấy ra bông trang điểm mới, vừa đặt lên tay vừa nói: “Như thế mới thấy được rõ ràng tạp chất trên mặt anh ta.”

Nói xong cô ta lại dùng sức lau mặt anh. Tuy rằng thiếu gia cảm thấy đau nhưng vẫn nhịn xuống không nói gì, dù sao trước mặt phụ nữ kêu la đau đớn là chuyện mất mặt.

Sau khi sạch sẽ, cô ta bắt đầu đánh phấn, tay nghề chuyên nghiệp, động tác thành thạo.

Mười lăm phút sau thiếu gia được trang điểm thành một người suýt nữa không nhận ra, nhưng đường nét khuôn mặt và độ sáng của làn da quả thật tốt hơn rất nhiều.

“Ngậm miệng.” Sadako chọt nói.

Thiếu gia khó hiểu, anh cũng không nói gì.

“Ý tôi là khếp mồm heo của anh lại, tôi phải thoa son.”

Anh tức sùi bọt mép, ngoài Tăng Gia Hòa ra, anh chưa từng gặp qua người phụ nữ kiêu ngạo như vậy.

Thoa son xong, rốt cuộc đại công cáo thành, Sadako bắt đầu tự dọn dẹp đồ đạc. Lúc này đạo diễn đi tới, nhìn thiếu gia ông ta hài lòng gật đầu, nói: “Cô Quan, cảm ơn cô.”

Cô ta cười có lệ: “Ông trả công thôi. Nữ chính ở đâu? Nhờ cô ấy mau một chút, buổi chiều tôi còn phải đi đoàn phim khác.”

Gia Hòa nhìn mồm heo của thiếu gia, tự đáy lòng nói: “Hiện tại xem ra anh không hung dữ như vậy.”

“Đừng yêu tôi thế này.” Khi nói đùa khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng.

Gia Hòa bực bội nháy mắt: “Tôi sẽ nhớ kỹ.”

Đột nhiên có một tấm danh thiếp đưa tới trước mặt cô, cô kinh ngạc nhận lấy, là của Sadako.

Hoá ra tên cô ta là Quan Sơn Dao, là thợ trang điểm.

“Michelle Kwan?” Thiếu gia chỉ nhìn tiếng Anh.

“Đúng rồi, nhưng không phải là Michelle Kwan* tạo ra kỳ tích trên băng kia.”

(*) Michelle Kwan này là vận động viên trượt băng nghệ thuật.

Gia Hòa cười cười, nghĩ thầm, tuy rằng cô ta không tạo ra kỳ tích trên băng, nhưng “băng” cũng đúng.

“Cô là người Hồng Kông?” Gia Hòa cất danh thiếp hỏi.

“Đúng đó.” Cô ta dùng tiếng Quảng Đông trả lời.

Gia Hòa chợt cảm thấy, tuy rằng cô ta lạnh như băng nhưng rất thẳng thắn, nhất thời trong lòng cô lại sinh ra một chút thiện cảm.

Ngoại cảnh chỉ cần một buổi sáng thì hoàn thành, đạo diễn rất hài lòng, hẹn mấy ngày sau sẽ xem đoạn trailer.

Trên đường trở về, Gia Hòa lại nghĩ tới Quan Sơn Dao, cô cảm thấy cô ta là một người phụ nữ rất thú vị. Cô ta giống như là điển hình của phái nữ Hồng Kông đương thời, chuyên nghiệp bình tĩnh có tư tưởng. Khi tình yêu đến thì yêu, lúc tình yêu tan biến thì buông tay. Rất giống nhân vật dưới ngòi bút của Trương Tiểu Nhàn, ngay cả cái tên cũng rất Trương Tiểu Nhàn: “Núi non xa xôi cũng không ngăn trở chúng ta tìm kiếm và theo đuổi tình yêu.”

Người con gái như vậy, thực ra được hâm mộ, bởi vì đủ kiên cường đủ quyết đoán.

Thiếu gia bỗng nhiên lấy khuỷu tay đụng cô: “Tối trạm rồi.”

Hai người vội vàng ra khỏi trạm xe điện ngầm, ánh mặt trời bên ngoài thật sự chói mắt, chỉ vì mùa hè tới rồi.

Mùa hè luôn khiến người ta có loại vui sướng hừng hực, là mùa cô thích nhất.

Quảng cáo cơm cà ri của thiếu gia nhanh chóng lan truyền, khiến anh có chút nổi tiếng trong giới quảng cáo tại Thượng Hải, vì thế lần lượt có vài tạp chí mời anh chụp ảnh. Nhưng thiếu gia luôn luôn tự cao tự đại, không hề tham gia tiệc rượu của các nhà quảng cáo, bởi vậy đánh mất một vài cơ hội.

Nhưng bọn họ và Quan Sơn Dao ở dưới lầu chẳng hiểu tại sao lại thành bạn bè. Sự việc thế này, ngày đó Gia Hòa và thiếu gia ăn uống xong trở về nhà trọ, từ dưới lầu đi lên thì gặp Quan Sơn Dao đột nhiên mở cửa, nhìn thấy bọn họ, câu mở đầu liền hỏi: “Biết chơi mạt chược không?”

Hai người theo bản năng gật đầu. Lúc ở Hồng Kông, bọn họ cũng chơi mạt chược với bạn bè.

Vì thế cô ta kéo bọn họ vào nhà, trong căn phòng nho nhỏ đặt một bàn mạt chược cạnh cửa sổ, đã có một người phụ nữ thành thực sáng chói tạo nhã ngồi trước bàn đèn đồng xu.

Lúc này Quan Sơn Dao trực tiếp ngồi vào chỗ đối diện người phụ nữ kia, ra hiệu bọn họ ngồi xuống: “Đây là bạn tôi Adele.”

Vì thế bọn họ đánh tới trời tối.

Sau đó Quan Sơn Dao thường xuyên tới tìm bọn họ đánh bài, cho đến một ngày vị trí của Adele thay đổi người khác. Cô ta giải thích: “Adele đã qua thời kỳ thất tình, vì thế tạm thời cô ấy không tới.”

Gia Hòa mở to mắt nhìn cô ta.

Cô ta gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy tới là để quên sự cô độc.”

Thiếu gia ném ra con năm, nói: “Cho cô ăn.”

Cả tháng tám, thời gian trôi qua khe hở. Vào cuối tháng, Thái tổng bỗng nhiên tìm Gia Hòa, nói rằng một nhãn hiệu thể thao nổi tiếng thế giới muốn mời thiếu gia chụp mẫu quảng cáo trên báo. Gia Hòa cầu còn không được, cơ hội như vậy ngàn năm một thuở. Vì thế trải qua mấy ngày thương lượng liền ký hợp đồng, ngày chụp ảnh cũng đã định vào ngày 1 tháng 9.

Nhưng sáng ngày 1 tháng 9 hôm nay, thiếu gia lại ngã bệnh.

Toàn thân anh mệt mỏi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Gia Hòa lo lắng sờ trán anh, rất là nóng.

“Mỗi năm anh chỉ ngã bệnh một lần, nhưng năm nay tại sao cố tình là ngày hôm nay.” Gia Hòa đưa ra vẻ mặt đau khổ, cô rót nước nóng, lấy thuốc hạ sốt cho anh uống.

“Tôi vẫn đi được.” Anh bất lực nói.

Cô có chút đau lòng nhìn anh, nếu không đi thì bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, có lẽ sau này không có nữa. Nếu như đi cô lại lo lắng sức khoẻ của anh.

Thiếu gia mỗi năm chỉ bệnh một lần, nhưng mỗi lần đều bệnh rất nghiêm trọng. Năm ngoái trước lễ Giáng Sinh anh nằm trên giường trọn bảy ngày.

“Anh được không?”

“Không được cũng phải đi.” Âm thanh anh khàn khàn.

Đến studio, anh đã đổ đầy mồ hôi. Thay quần áo thể thao ngồi trước bàn hoá trang, ánh đèn chói mắt chiếu trên đầu khiến anh choáng váng.

“Uống nước đi.” Gia Hòa lo lắng nhìn anh.

Anh cầm chai nước rồi uống, chưa được mấy ngụm liền sặc, ho khan dữ dội.

Cô nhăn mặt nhíu mày, vừa vỗ lưng anh vừa thốt ra: “Không bằng tôi đi nói với đạo diễn, chúng ta đến bệnh viện.”

Anh lại khoát tay: “Tôi chịu được.”

Chỉ chụp 45 phút, anh đã chảy mồ hôi như mưa, phía sau quần áo đã ướt đầm từ lâu. Nhưng vì là quảng cáo nhãn hiệu thể thao, đạo diễn ngược lại rất hài lòng với kết quả này, cuối cùng còn yêu cầu thiếu gia chụp một số ảnh trong nước.

Gia Hòa không có cách nào đành vội vàng tiến lên giải thích với đạo diễn: “Hôm nay anh ấy phát sốt, thật sự không thích hợp ngâm trong nước.”

Đạo diễn sững sốt: “Chả trách cậu ấy ra nhiều mồ hôi vậy.”

“Không sao, tôi chịu được.” Hơi thở của thiếu gia yếu ớt, môi trắng bệch.

Cô đỡ lấy anh, cảm thấy đau lòng: “Anh đừng cố gắng!”

Anh ho khan vài tiếng, nắm lấy cánh tay cô: “Tôi nói được là được.”

Cô nhìn anh, lại không nói ra lời. Anh hiếm khi sốt nặng như vậy, cô cảm thấy anh nghiêm túc hoàn thành công việc.

Đạo diễn hỏi anh nhiều lần có được hay không, sau khi nhận được đáp án khẳng định mới dặn dò nhân viên chuẩn bị bể bơi bơm phồng.

Vì thế thiếu gia được sắp xếp đi thay quần áo.

Trong phòng thay đồ, Gia Hòa đổi nhiệt độ của máy điều hoà thành 30, nhân viên giúp anh thay chiếc áo ướt đầm, sau đó tìm áo mới.

Gia Hòa nhanh chóng tiến lên dùng khăn đã chuẩn bị sẵn vừa quần lấy anh, vừa giúp anh lau khô cơ thể.

Từ trong gương anh nhìn thấy gương mặt ủ ê của cô, đột nhiên cười nói: “Tôi ăn bánh phô mai thì sẽ khoẻ ngay.”

Gia Hòa cũng nhìn anh từ trong gương, dù thế nào cũng chẳng nặn ra được nụ cười: “Anh bảo tôi đi đâu tìm được loại bánh phô mai này.”

“Cô...làm cho tôi là được...Tôi sẽ giả vờ nó là loại kia.”

Gia Hòa tức giận dùng sức lau sau lưng anh: “Tự quyết định đi chụp dưới nước, anh ình là cá mũi kiếm sao.”

“Cũng được,” thiếu gia đột nhiên dùng tiếng Quảng Đông nói, “Đừng lo, tôi làm được.”

Gia Hòa giúp anh cài nút áo thun: “Tôi mặc kệ anh!”

Anh cười cười nhìn cô, cô bị nhìn đến nổi da gà, hỏi: “Gì chứ?”

Anh cúi đầu: “Tiện thể thay quần giúp tôi luôn đi.”

Cô bất đắc dĩ run khoé mắt: “Tiện thể có cần thay quần lót luôn không?”

Anh sững sờ tại chỗ, nhìn cô như không có gì mà ra ngoài, chẳng nói nên lời.

Chụp xong hình trong nước thì đã là một giờ trưa, thiếu gia từ bể bơi đi lên, hô hấp rõ ràng khó khăn.

Anh đến phòng thay đồ xối nước thay quần áo, hai mươi phút sau mới từ từ đi ra, vẻ mặt tiêu tụy.

Ra khỏi studio, Gia Hòa nhờ tài xế taxi chở thẳng đến bệnh viện. Anh đã bắt đầu ho khan không dứt, hơi thở càng rối loạn.

“Đã bảo anh đừng chụp mà.” Cô sờ trán anh, quá nóng đi.

Anh tựa đầu vào lưng ghế ngồi nhìn cô, dường như đau đớn mà nói không ra lời.

“Lúc này anh...khoe khoang mạnh mẽ gì chứ.” Cô lấy túi chườm đá đã chuẩn bị đắp lên trán anh.

“Tôi biết cô vì công việc này mà tranh thủ rất lâu.” Vẻ mặt thiếu gia hiem khi nghiêm túc.

Cô kinh ngạc, hoá ra anh không hề thờ ơ đối với sự cố gắng của cô.

Cô từng hỏi chính mình, cố gắng làm việc như thế, cuối cùng rất nhiều việc bị anh phá hỏng, rốt cuộc làm việc như vậy có ý nghĩa hay không. Nhưng giờ phút này cô bỗng nhiên cảm thấy, chỉ cần cố gắng thì không cần so đo cuối cùng đáng giá hay không, nếu thật muốn so đo, không bằng sau khi tính toán hăng làm.

Trải qua hai ngày sốt cao, thiếu gia cuối cùng được chẩn đoán nhiễm virus cúm.

“Tiếc là ở Thượng Hải không có loại bánh anh thích.” Gia Hòa cùng anh ở bệnh viện truyền dịch.

Sắc mặt anh u ám, hơi mở mắt ra, âm thanh trầm thấp mà khàn khàn, giọng điệu nói chuyện lại giống như làm nũng: “Vậy cô đi Hồng Kông mua cho tôi.”

Có một người sẵn lòng lắng nghe anh, ở bên cạnh anh, cho dù không có bánh ngọt cũng khiến anh thoải mái.

“Khi chúng ta trở về tôi nhất định mua cho anh.” Gia Hòa lẳng lặng bắt đầu gọt vỏ táo. Sau khi gọt xong thì đưa tới trước mặt anh.

“To như thế cần sao đây.” Anh bất mãn.

“Anh muốn thì ăn, không ăn tôi tự ăn.”

Anh bất đắc dĩ bĩu môi: “Tôi là người bệnh...”

James cắn một miếng táo ngay, sợ bị cô giành lấy.

Cô buồn cười nhìn anh, ba năm ở chung, hình như cô đã quen với anh, cũng dần hiểu được tính tình bướng bỉnh, kiêu ngạo, vô lý chính là vì bị chiều hư, nhưng anh có tấm lòng lương thiện, gan dạ, giản dị. Vì thế cô bằng lòng giúp anh, đặc biệt tại thành phố tương đối xa lạ này, hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Tháng chín trời mưa dễ chịu, không có chút nào giả tạo, giống như là thiếu gia. Khi anh muốn tới thì không cho phép từ chối.

8. Chương 8

Thiếu gia mang bệnh kiên trì chụp quảng cáo khiến khách hàng rất hài lòng, người ta còn mời anh tham gia buổi họp báo sản phẩm.

“Nhưng mà đương nhiên phải nhờ cậu ấy mặc sản phẩm mới của quý này.” Thái tổng nói.

“Việc này không thành vấn đề.” Gia Hòa ngoài mặt đáp ứng, trong lòng đã đổ tí mồ hôi.

Thiếu gia luôn khoe khoang phẩm vị của mình xuất chúng, muốn anh mặc cho người khác sắp đặt đường như có chút...

Cô vừa về nhà liền đặt t-shirt trên giường thiếu gia.

“Gì đó?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Ặc...” Cô còn chưa nghĩ ra lý do nào tốt thì anh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, khiến cô hơi khấn trương.

Anh nhìn chiếc áo đặt trên giường, chợt hỏi: “Là cô mua?”

“...”

“Làm sao cô biết kích cỡ của tôi?”

“Nếu ngay cả kích cỡ của anh tôi cũng không biết thì mấy năm nay coi như công toi rồi.”

“Thực ra...” Trên mặt anh có một nụ cười hiếm thấy, “Cô không cần mua nhãn hiệu này, tôi mới chụp quảng cáo, bọn họ chắc sẽ tặng thôi.”

“Ừm...”

Anh cầm áo nhìn trái nhìn phải, cuối cùng hơi miễn cưỡng nói: “Nhìn cũng được.”

Cô không tin nổi vào hai mắt và lỗ tai của mình.

“Vậy...ngày mai anh sẽ mặc cái này đi tham dự buổi họp báo chứ?”

“Buổi họp báo?” Anh nhìn cô.

“Tối mai có buổi họp báo, bọn họ nói ảnh quảng cáo của anh rất được cho nên mời anh tới.”

“À.” Gương mặt anh không chút thay đổi mà trả lời.

Anh như vậy...xem như đồng ý rồi?

Buổi tối bọn họ tìm Michelle chơi mạt chược, cô ta đã có mấy người bạn ở trong phòng tán gẫu. Bạn bè của cô ta phần lớn xinh đẹp hào phóng, nhìn thấy người lạ cũng không ngại ngùng, trông thấy bọn họ cũng không có ý lảng tránh.

“Gần đây không thấy hai người.” Michelle cắn trái nho, ngồi xếp bằng trên ghế, cũng không bảo bọn họ ngồi.

“Thiếu gia bị bệnh.”

“Hại tôi lúc nào cũng ba thiếu một.” Giọng điệu của cô ta có chút ý nén giận, nhưng lại nói ra một cách thờ ơ.

“Michelle, người kia là bạn mới của cô à. Rất handsome đó.” Mấy cô nàng tân thời ngồi trên sofa phòng khách, trong đó có một người nhìn có vẻ trẻ nhất nói tiếng Quảng Đông, bộ dạng rất giống một ngôi sao nào đó tại Hồng Kông.

“Ồ lâu trên ấy mà.” Michelle vừa ăn vừa nói không rõ ràng.

Cô gái kia cười với Gia Hòa, tuy rằng lời nói lớn mật, nhưng thái độ rất thẳng thắn thành khẩn.

“Tôi đi đây.” Hai cô gái ngồi trên sofa đứng dậy.

“Này, để lại một người, ba thiếu một chơi chẳng vui chút nào.”

“Cicy, ở lại.” Một cô gái trong đó tao nhã nói, vừa nháy mắt với cô gái trẻ tuổi nhất.

Cicy rất tự nhiên gật đầu.

Hai người bạn kia đi rồi, Michelle xoay người dọn bàn mặt chược ra.

“Tự tìm. Ngại quá.” Thiếu gia đắc ý ngả bài.

“Có làm không thể,” Cicy kêu to, cô ta nói tiếng Quảng Đông như người Đài Loan tới, “Lần nào anh ta cũng thắng, tôi không chơi nữa.”

“Không cần hâm mộ, người ta nói tình trường thất ý thì đồ trường mới đắc ý, tôi tình nguyện tình trường đắc ý.” Michelle nói như minh chứng lời cổ xưa.

Thiếu gia tức giận đáp lễ cô ta: “Hoá ra cô cũng biết đoán số mệnh sao?”

“Nghề nghiệp trước kia của tôi là thầy phong thủy đấy.” Michelle đắc ý.

“Nhìn cô thì biết, vì phong thủy của mình không tốt nên mới chuyển làm thợ trang điểm.”

Michelle trừng anh: “Thằng nhãi này cậu nói gì hả.”

Gia Hòa sững sốt mà đẩy bài tốt ra giữa bàn: “Michelle, thì ra tiếng phổ thông của cô rất tốt.”

Cô ta vừa ném con xúc xắc vừa đắc ý trả lời: “Đến một chỗ mới, quan trọng nhất là học tiếng mắng chửi của nơi đó, như vậy mới không chịu thiệt.”

Thiếu gia mặt không thay đổi biểu cảm, đột nhiên nói: “Vừa rồi là thằng nhãi thắng, đưa xúc xắc đây.”

Hôm sau thiếu gia thật sự mặc chiếc áo hôm qua Gia Hòa mang về, tuy rằng vẻ mặt như là người chết, nhưng đã khiến Gia Hòa hết sức hài lòng.

Trong hội trường khắp nơi đều là nhân viên bận rộn làm việc, cuối hành lang là phòng thay quần áo và buồng hoá trang tạm thời dựng lên. Bên tổ chức dọn đồ từ sớm, thiếu gia chỉ cần ngồi trên sân khấu, tùy ý phóng viên chụp một vài tấm ảnh là được.

“Đơn giản như vậy.” Ngồi trên sân khấu, thiếu gia nhẹ giọng hỏi Gia Hòa ở bên cạnh.

Cô hiểu rõ cười cười, sau đó nói: “Bởi vì không trả tiền mà...”

Anh trừng to mắt, không phải anh thích tiền, mà là cô luôn không làm việc chịu thiệt, lần này sao lại chịu làm việc không trả tiền mà giúp người ta.

“Tôi bây giờ không giống trước kia nữa.” Cô còn nhớ những lời này trước khi Thượng Hải Paul đã nói với cô. Thực ra lúc ấy công ty hoàn toàn có lý do hủy hợp đồng với thiếu gia, nhưng cuối cùng vẫn là Paul bảo vệ anh trước mặt ông chủ. Bắt đầu từ lúc đó, Gia Hòa mới dần cảm thấy Paul cũng không tệ như ngoài mặt.

“Thế...” Anh sờ mũi, “Cô đặc biệt mua áo mới cho tôi, như vậy rất chịu thiệt...”

Cô giúp anh xoay ra nhân hiệu: “Không chịu thiệt —— là bọn họ đưa, không phải tôi mua.”

Thiếu gia trừng cô, dáng vẻ như là rất tức giận.

“Làm sao...” Cô kinh ngạc hỏi, mình không nói bậy mà.

Anh lắc đầu, xoay mặt nhìn phía trước, giống như sinh hồn đổi.

Tiếp theo thiếu gia đều để mặt lạnh trong cả buổi họp báo.

Trên đường trở về anh cũng không nói tiếng nào, Gia Hòa là người thích yên lặng, nên cũng tùy anh.

Hai người cứ thế mà “chiến tranh lạnh” hai ngày.

Tối nay Gia Hòa lại nhận được điện thoại của Bảo Thực từ Hồng Kông gọi tới.

“Tớ làm ngày làm đêm, làm đến chết luôn.”

Gia Hòa vô từ cười to mấy tiếng: “Đừng nói thế. Bị người ta nghe được còn tưởng rằng cậu làm nghề gì đó...”

“Đã 43 tiếng tớ chưa được chợp mắt.”

“Vậy còn gọi cho tớ, mau ngủ đi.”

“Không ngủ được nên mới tìm cậu tâm sự.”

“Case mới?”

“Đúng vậy, tớ ghét nhất làm nhãn hiệu sản phẩm, nhất là nhãn hiệu Nhật Bản. Gã người chết kia tự mình muốn đi làm case lớn, vớt tớ ở đây làm việc này.”

Gã người chết trong miệng Bảo Thực nhất định là Dư Chính. Gia Hòa hiểu ý cười cười, không an ủi cũng không phản bác: “Cho cậu cơ hội kiếm nhiều tiền một chút không tốt sao.”

“Thiếu gia nhà cậu đâu?”

“Không biết, có lẽ đang chơi game.”

“Không biết? Chẳng phải cậu luôn lo cho anh ta sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng tớ không muốn vô duyên vô cớ bị thoá mạ.”

“Sao thế, hai người lại cãi nhau?” Bảo Thực bỗng nhiên như là rất có nhiệt tình.

“Tớ luôn nghĩ rằng làm thiết kế quảng cáo sẽ vui dập cậu, làm biên tập viên của tạp chí tin đồn cậu mới có chỗ phát huy.”

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Chiến tranh lạnh hai ngày nay, tớ còn không biết rốt cuộc mình đập trúng mìn gì, vì thế chờ anh ta bùng nổ xong rồi nói.”

“Cho nên tớ mới nói đàn ông đều rất kỳ quặc, vĩnh viễn không biết bọn họ suy nghĩ cái gì, thà đi tìm nguyên nhân còn không bằng khỏi đi tìm, chờ bọn họ tự mình bình thường lại là được.”

“Hình như cậu rất có kinh nghiệm.” Gia Hòa buồn cười nói.

“Tớ tùy tiện nói thôi — hôm nào tớ gọi cho cậu, bye.”

Nói xong cô thật sự cúp máy.

Gia Hòa nhìn điện thoại cười bất đắc dĩ. Có lẽ giống như Bảo Thực, chỉ có một chút phiền não nho nhỏ mà vô vị, cuộc sống như thế mới gọi là hạnh phúc.

Gia Hòa bước đi thong thả đến bên cửa sổ, tuy rằng chỉ là lầu ba, nhưng cũng có thể thấy sao trên bầu trời. Cô bỗng nhiên nhớ tới trước đây học tại Sydney, xung quanh trường đều là bãi cỏ rộng lớn, đến tối, các học sinh cùng nhau ngắm sao, sao ở đó rất sáng rất lớn. Cô và Dĩ Trân đã từng ước nguyện, vào năm 25 tuổi có thể lấy chồng, nhưng hiện tại chỉ có mình Dĩ Trân thực hiện được nguyện vọng này.

Gia Hòa hắng giọng, mới phát hiện mình lại nghẹn ngào.

“Cô sao thế...” Bên cạnh đột nhiên có một âm thanh trầm thấp.

Cô quay đầu nhìn, là thiếu gia, anh ở cửa sổ sát vách, ló người qua nhìn cô.

Hai cửa sổ cách nhau đặc biệt gần, anh gần như chỉ cần hơi nhoài người qua thì nhìn thấy cô.

Cô nói không ra lời, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

“Cô nhớ nhà sao?” Thiếu gia đột nhiên thay đổi giọng điệu hỏi cô.

“Rất nhớ...” Không biết vì sao, cô cảm thấy anh nhất định cũng trải qua cảm giác cùng bạn học ngấm sao như thế này. Thời niên thiếu của bọn họ là cùng sống trên một mảnh đất.

“Vì sao cô không trở về nhà?” Tuy rằng anh hỏi cô, nhưng lại nhìn ánh trăng trên bầu trời.

“Tôi còn chưa làm được việc lớn, vì thế không thể trở về.” Cô cười khổ.

“Gạt người.”

Một bên mặt của anh nhìn có vẻ cô quạnh.

“Tôi biết cô không phải loại người thích làm sự nghiệp to lớn.”

“...”

“Bằng không,” anh quay đầu nhìn cô, “Cô sẽ không theo tôi cùng đến Thượng Hải.”

Gia Hòa mỉm cười, cười anh thẳng thắn, cũng cười chính mình ngay cả nói dối cũng tệ như thế.

“Không phải cô rất nhớ người nhà sao, lễ Giáng Sinh hàng năm cô đều gửi về nhiều thứ như vậy.”

Gia Hòa gạt đầu, thì ra thiếu gia không phải không trưởng thành, chỉ là cô không biết.

“Đúng vậy, tôi rất nhớ bọn họ, nhưng tôi còn chưa thể về.”

“Trốn ai à?”

Cô gạt đầu bày tỏ đúng thế. Ai có nhà mà không về chứ?

“...Đàn ông?”

Cô ngẩng đầu nhìn sao trời, chuyện đó, những người đó, bình thường cô không dễ dàng cho phép mình nhớ tới. Nhưng giờ phút này nhìn thấy khuôn mặt thẳng thắn thành khẩn của anh, cô cũng có thể thành thật đối diện với bản thân.

“Việc này không quan trọng. Quan trọng là, hiện tại sự xuất hiện của tôi sẽ khiến mọi người không thoải mái.”

“...”

“Ba người đau khổ, không bằng một người đau khổ.” Nói xong lời cuối cùng, cô lại nghẹn ngào.

Rất nhiều lúc, cô biết không phải là lỗi của mình, nhưng mà cô vẫn quyết định một mình chịu đựng, cho dù lúc nhớ lại sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng nếu đã quyết định thì sẽ không có đường lui.

“Cô rất ngốc.” Thiếu gia hiếm khi nghiêm túc. Bình thường mặc dù anh nghiêm mặt, giọng điệu khi nói chuyện lại phần lớn là ngả ngớn hoặc khiêu khích.

“Không ngốc thì thế nào.” Gia Hòa nhin xuống nước mắt.

“Ít nhất mọi người phải làm rõ ràng...”

Cô bỗng nhiên hơi ghét khẩu khí của anh như thế, dường như cô chưa bao giờ tranh thủ thứ gì, chỉ là một mình hối hận.

Qua một lúc lâu, hai người đều không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng ngấm nhìn bầu trời đêm, đều mang tâm sự của riêng mình.

Khi thiếu gia chuẩn bị rời khỏi cửa sổ, Gia Hòa đột nhiên hỏi: “Anh có từng thử toàn tâm toàn ý thích một người không?”

“Vì sao cô hỏi thế...”

“Tôi chỉ muốn biết, anh có thể hiểu được câu chuyện tôi sắp kể không?”

Anh trầm ngâm một lát, dùng âm thanh trầm thấp trả lời: “Có.”

“...”

“...”

“Hồi đại học, tôi có một người bạn trai đã ở bên nhau ba năm.”

Cô nhìn lên bầu trời, hy vọng vẫn còn sống trong những ngày tháng vô ưu vô lự kia. Nhưng mỗi lần ngoảnh lại, đều cảm thấy lúc ấy mình đã lãng phí khoảng thời gian hạnh phúc kia cỡ nào.

“Trước một ngày tôi trở về từ chuyến thực tập ở Hồng Kông, anh ấy bỗng nhiên gọi điện đến thẳng thần nói cho tôi biết rằng, sau khi tôi rời khỏi hai tháng, anh ấy đã ở cùng với bạn thân nhất của tôi Dĩ Trân.”

“Dĩ Trân không muốn phá hoại chúng tôi, biết tôi sắp về nước, cô ấy đã bỏ đi. Lúc ấy tôi rất kinh ngạc cũng rất tức giận, tôi hận tình cảm ba năm của chúng tôi lại không bằng mấy tháng. Tôi hận anh ấy phụ lòng tôi, càng hận người bạn thân phản bội tình bạn nhiều năm như vậy.”

Gia Hòa thở dài, tuy rằng nước mắt đã rơi đầy mặt, nhưng khoé miệng cô vẫn giữ nụ cười: “Nhưng khi Tử Uy nói với tôi rằng, Dĩ Trân đã mang thai đứa con của anh ấy, khoảnh khắc đó... tôi rốt cuộc biết được, người thua vẫn là tôi. Tôi thua cho Dĩ Trân cũng thua cho bản thân mình.”

“Thực ra cô ấy còn là một cô gái ngốc hơn tôi, mang thai đứa con của một người đàn ông, làm một người bạn tốt tình nguyện bỏ đi. Có lẽ cô ấy nghĩ như thế này tôi và Tử Uy sẽ hạnh phúc.”

“Một mình tôi ngồi bên đường Bạc Phù Lâm suy nghĩ cả đêm... Ngày hôm sau tôi đến công ty chấp nhận lời mời làm việc, sau đó bọn họ nhận tôi vào.”

“Spring...” Âm thanh của thiếu gia chợt xuất hiện phía sau cô. Thì ra không biết từ lúc nào anh đã vào phòng cô.

Cô xoay người nhìn anh, sau đó quay người lại nhìn sao như trước: “Nhưng mỗi lần nhớ tới bọn họ tôi cũng còn chút đau lòng...”

Thiếu gia xoay mặt cô qua, nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của cô, lần đầu tiên anh biết được cái gì gọi là đau lòng.

“Cô là một cô gái rất tốt, là người con gái tốt nhất mà tôi đã từng gặp.” Anh nắm lấy hai vai cô, nhìn vào đôi mắt cô nói một cách khẳng định.

“...” Gia Hòa lau khô nước mắt, nhìn anh.

Thiếu gia thất bại thở dài, anh chưa từng dễ dàng con gái, giờ phút này anh chỉ hận mình không biết bày tỏ.

“Cám ơn.” Cô nín khóc mỉm cười.

Giờ phút này rốt cuộc anh hiểu được, chỉ cần cô cười, những cái khác đều không có gì đáng kể.

“Thực ra anh...” Gia Hòa bỗng nhiên có cảm xúc.

“...”

“Trong miệng chó thỉnh thoảng cũng có thể phun ra ngà voi.”

Thiếu gia nhận được sự chú ý từ hai quảng cáo phổ biến gần đây, có chút tiếng tăm trong giới quảng cáo tại Thượng Hải, ngay cả một sản phẩm đồ ngọt có tiếng tăm cũng chỉ đích danh muốn anh chụp quảng cáo.

“Häagen-Dazs? Rất tốt.” Gia Hòa ở trong văn phòng Thái tổng lật xem tài liệu, “Nhưng đáng tiếc không phải là Hui Lau Shan...”

“Gi thế?” Bất cứ lúc nào vẻ mặt của Thái tổng cũng ôn hoà, phong độ thanh lịch.

“Không có gì, James rất thích ăn đồ của Hui Lau Shan.”

Thái tổng cười cười nhìn cô, dường như nói ra suy nghĩ của mình.

“Thực ra cô rất tốt, James có cô làm người đại diện, cậu ấy rất may mắn.”

“Dù gì tôi cũng là người mới đến, vẫn nên cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

“Tôi chỉ là nể mặt Dư Chính, cô cũng biết, cậu ta nổi giận lên rất đáng sợ.”

“Ha ha ha ha...” Gia Hòa cười vui vẻ, “Tôi sẽ nhờ Bảo Thực nói vài câu tốt trước mặt Dư Chính.”

“Cảm ơn,” anh ta cũng cười, “Gọi tôi là Tony được rồi.”

Gia Hòa gật đầu.

“Tuy rằng tôi không đẹp trai bằng Lương Triều Vỹ, nhưng tôi tin mình cũng không kém xa.”

“Phải, không xa...” Cô vui vẻ suy nghĩ, ở Hồng Kông, có thể quen biết Bảo Thực, ở Thượng Hải lại quen biết Tony và Michelle, bọn họ có tính là quý nhân của cô không?

Ra khỏi toà cao ốc của công ty quảng cáo, Hàn Khải ôm một cô gái từ đối diện đi tới.

“Xin chào.” Nụ cười của anh ta vẫn luôn mê người.

“Xin chào.” Gia Hòa thản nhiên cười.

“Đến bàn việc công? Lần sau trò chuyện.” Nói xong anh ta liền ôm cô gái kia đi.

Gia Hòa nhìn bóng dáng của họ đã đi xa, cô luôn cảm thấy cô gái kia hình như đã gặp ở đâu, nhưng lại không nói được.

Lúc này thiếu gia gọi điện đến bảo cô đi ăn cơm trưa.

“Lại có case mới, thiếu gia.” Cô nói.

“Cô đừng có ép buộc tôi làm việc mãi.”

“Có chuyện làm mới kiếm được tiền.”

“Ra ngoài đi, gặp tại Friday’s.”

Gia Hòa cúp máy, bỗng nhiên cảm thấy thái độ của thiếu gia gần đây thay đổi một chút. Lúc đầu cô không để ý, nhưng nghĩ kỹ lại, quan hệ giữa hai người không còn căng thẳng như trước. Có lẽ sống chung hoà thuận với anh không nằm trong dự đoán của cô. Cô vẫn cho rằng mình và anh không hợp nhau, khi đó chắc là vì lần đầu gặp mặt, bọn họ đều để lại ấn tượng không tốt cho đối phương.

Có lẽ trên thế giới này, con người có bao nhiêu khuyết điểm đi chăng nữa cũng sẽ có ưu điểm, nhưng những ưu điểm này chưa hẳn có người sẽ nhận thấy. Quen biết anh ba năm, từ từ cô cũng thăm dò được tính tình của anh, ngược lại dần phát hiện ưu điểm của anh.

Mặc dù miệng anh thối, nhưng không có tâm cơ; thái độ kiêu ngạo, thực ra tấm lòng lương thiện; không có tính nhẫn nại, nhưng thẳng thắn thành khẩn đối với người khác; kiêu căng xa xỉ, song cũng không tính toán chi li.

Anh như là quả sầu riêng, thoát đầu ngửi được mùi vị kia nó liền khiến cô buồn nôn, nhưng ngửi mỗi ngày, nào ngờ lại nghiện rồi.

Đến quán ăn, chỉ thấy thiếu gia bày ra khuôn mặt tội tệt đang ngồi phát cáu.

“Anh lại làm sao thế?” Gia Hòa nhìn nước trước mặt anh. Bình thường nếu tâm tình tốt anh sẽ gọi rượu hoặc là bia, nếu tâm tình bình thường thì gọi nước trái cây, nếu tâm tình tệ hại nổi giận thì sẽ gọi ly nước đặt trước mặt, lại không ăn.

Con người của anh không biết thủ đoạn bịp bợm, trong lòng suy nghĩ gì, vĩnh viễn sẽ biểu hiện trên mặt.

“Gọi tôi đến, chính cô lại đến muộn.”

“Tôi đã chạy rồi đấy, không lãng phí một phút nào, đại thiếu gia.” Cô biết chỉ cần giải thích lý do, anh sẽ chấp nhận.

“Vậy còn không gọi món ăn.” Nói xong anh cầm thực đơn lên, bắt đầu nhìn xem.

Gia Hòa lắc đầu, cười nói: “Nhìn qua nhìn lại, kết quả không phải chọn bò bít tết sốt tiêu đen sao?”

Thiếu gia buông thực đơn xuống, hờn dỗi nói: “Đúng vậy, con người của tôi chính là một lòng như thế.”

Gia Hòa cầm thực đơn giả vờ xem nghiêm túc: “Ồ, thế à.”

“Thực ra một người biết mình thích cái gì cũng rất khó, phải không ngừng theo đuổi mới biết được.” Gia Hòa gọi người phục vụ tới, bắt đầu gọi món ăn.

Cô nói tiếp: “Cho nên nếu hiện tại có rất nhiều cơ hội đặt trước mặt anh, vì sao không quý trọng chứ.”

Anh lấy làm kinh hãi, nhìn cô.

“Cho nên nói, hiện tại có nhiều việc như thế, nên là chuyện tốt.”

“Bò bít tết sốt tiêu đen thêm nước chanh cảm ơn.” Anh trả thực đơn cho người phục vụ.

“Của anh?” Gia Hòa trừng mắt nhìn và ly du lịch màu xanh lá cây trước cửa nhà, hỏi thiếu gia.

“Of course not.” Anh chẳng biết gì cả.

Hai người nhìn xung quanh cửa nhà thật lâu vẫn không đoán ra cái va ly này rốt cuộc từ đâu tới.

“Không phải chơi trò ‘Mission impossible’ chứ...” Gia Hòa cười không nổi, “Trước đó anh ra ngoài có thấy không?”

“Nếu nó nằm ở cửa lúc ấy thì sao tôi không nhìn thấy chứ.” Thiếu gia đành chịu.

Cô chần chừ lấy ra chìa khoá mở cửa, thuận tiện đá cái va ly sang một bên.

Ngay lúc này, dưới lầu bỗng vang lên một âm thanh: “Spring!”

Cô nhìn về phía cầu thang, sững sờ tại chỗ: “Gia Dịch...”

Tầng Gia Dịch hai mươi mốt tuổi, làn da ngăm đen, dáng người mảnh khảnh, cậu chính là em trai ruột của Tầng Gia Hòa.

Tầng Gia Dịch chạy lên lầu, bay nhanh qua ôm Gia Hòa, kích động vừa gọi vừa cười: “Rốt cuộc tìm được chị rồi! Em rất nhớ chị!”

“Cậu là ai?!” Thiếu gia đẩy cậu ra, vô cùng không vui hỏi.

“...Cậu là ai?” Gia Dịch cũng không vui trừng trở lại.

Gia Hòa ho một tiếng: “...Đây là em trai tôi.”

“Tôi gọi là Summer.” Cậu bổ sung.

Thiếu gia vốn đáng vẻ bề thế nghe một câu như thế đột nhiên nản lòng không ít: “À...”

“Năm giờ hơn em tới đây, nhưng hai người không ở nhà, cho nên cô gái dưới lầu mời em đi ăn bánh ngọt, bằng không em chết đói rồi.” Gia Dịch làm nũng nói.

“Em no chưa, chị đưa em đi ăn bữa tối.” Gia Hòa cười vui vẻ, ôm lấy cánh tay cậu. Khi cô rời khỏi Australia cũng có liên lạc qua email với em trai, nhưng ba năm đã không gặp. Cậu lại ột chút, bộ dạng của tuần tú hơn, trưởng thành hơn ba năm trước nhiều. Giờ phút này cô vui sướng đến muốn rơi nước mắt.

“Được, em ngồi máy bay mười mấy tiếng, đói chết. CƠM trên máy bay rất ít.”

“Được rồi được rồi, bây giờ dẫn em đi ăn.” Cô nói chuyện với cậu, giống như hồi nhỏ dụ cậu ăn CƠM.

Thiếu gia ghen tị nhìn hai người bọn họ, lúc cô nhìn em trai vẻ mặt luôn có nụ cười dịu dàng.

“Tôi thì sao.” Khẩu khí anh cứng lại.

“Không phải chúng ta vừa ăn xong rồi à.” Gia Hòa vẫn tươi cười, “Tôi sẽ mau chóng trở về, phiền anh xách va ly này vào trong được không?”

Cô nói vậy, anh chỉ có thể lấy trầm mặc tỏ vẻ đồng ý.

Bọn họ nhanh chóng xuống lầu, thiếu gia đột nhiên có cảm giác bị người ta vứt bỏ. Anh nhìn cái va ly màu xanh lá cây bên chân, bỗng nhiên đá một cước: “Hừ, vì cậu là em trai của Spring nên tôi cho cậu ở lại một thời gian, nhưng cậu tốt nhất mau chóng xéo đi.”

Nói xong, anh vẫn nhận lệnh xách va ly vào trong.

Lúc đồng hồ trên tường đã đến chín giờ thì hai chị em Gia Hòa mới vui vẻ trở về, trong tay còn xách rất nhiều đồ đạc.

Gia Dịch trông thấy thiếu gia đang chơi “trực tiếp”, cậu lập tức hứng thú ngồi cạnh anh.

“Em ngủ ở đâu?”

Gia Hòa nhìn bốn phía, cuối cùng đối diện với cặp mắt bất mãn của thiếu gia.

Cô lặng lẽ dùng ánh mắt cầu xin anh.

“Sợ cô rồi... Cậu ngủ với tôi.” Cuối cùng anh vẫn đầu hàng.

Gia Dịch nhìn thiếu gia: “Vây buổi tối cậu dịu dàng với người ta chút nha.”

“Cậu đi chết đi.” Anh rút cuộc mỉm cười.

Thiếu gia tắm xong đi vào phòng, Tăng Gia Dịch đang ở trên giường chơi GBA.

“Cậu gọi tôi Summer là được.” Cậu vừa chơi vừa nói.

“Ừ, tôi là James.” Thiếu gia nằm lên cái giường siêu lớn của anh, nhưng lúc này lại cảm thấy không gian nhỏ hẹp, vẫn luôn cảm thấy người bên cạnh rất chướng mắt.

“Cậu thích chị tôi phải không?”

Thiếu gia hé miệng lại chẳng biết nói gì.

Gia Dịch liếc anh một cái, cười lớn nói: “Làm ơn đi! Cậu cũng không cần biểu hiện rõ ràng như thế chứ.”

“Cậu, cậu đừng nói lung tung, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ để Spring biết còn tưởng tôi thật sự...” Anh bối rối giải thích.

Nhưng Tăng Gia Dịch cứ ép hỏi: “Nói thế cậu không thích chị tôi?”

“...Con người cô ấy vừa hung dữ lại không dịu dàng, diện mạo bình thường, dáng người càng bình thường hơn, nhìn thế nào cũng không phải loại tôi thích...” Không biết vì sao giọng anh càng nói càng nhỏ.

“Vây rốt cuộc cậu có thích hay không?” Gia Dịch nhìn anh chăm chăm.

“Tôi...” Anh chưa bao giờ biết nói dối.

Gia Dịch cười vui vẻ, không giống như đang cười nhạo anh chút nào, còn ôm bờ vai anh: “Gặp được tôi coi như cậu may mắn, tôi đến chính là giúp cậu đấy.”

“?”

“Tôi đến giúp chị tôi quen bạn trai mới. Học kỳ này tôi thực tập ngoài trường nên lên đến Thượng Hải.”

“...”

“Tuy rằng hai tiếng trước là lần đầu tôi gặp cậu, nhưng lấy kinh nghiệm tung hoành tình trường nhiều năm của tôi để xem, cậu đã yêu chị tôi đến hết thuốc chữa rồi.”

“Cậu nói bậy bạ gì đó...”

Thiếu gia mạnh miệng cãi lại.

Gia Dịch nhướng mày nhìn anh.

“Trừ phi cô ấy trở thành 33, 23, 35.” Thiếu gia lại bỏ thêm một câu.

“Cái này e rằng rất khó.” Gia Dịch dường như thật sự đang suy nghĩ đến khả năng anh nói tới.

“Đồ ngốc. Ngủ đi.” Anh xoay người đắp chăn, không để ý tới Gia Dịch.

Gia Dịch nhún vai, tiếp tục chơi game.

Từ sau khi Gia Dịch tới đây, thiếu gia đếm số lần mình nói chuyện với Gia Hòa trong một tuần cộng lại chỉ có 45 câu, bởi vì phần lớn thời gian của cô đều bị em trai chiếm lấy. Cô luôn vui vẻ cùng cậu đi dạo phố, đi ăn cơm, đi tham quan, Tăng Gia Dịch còn như ruồi bọ cả ngày dính cạnh người cô, đuổi cũng chẳng đi.

Lúc này anh lại mong đợi có thể bắt đầu công việc mới, như vậy tâm tư của cô sẽ trở lại chỗ anh. Trước đây anh chưa bao giờ thử nghĩ có một ngày tâm tư của cô sẽ bay sang chỗ khác, anh cũng chưa bao giờ biết hoá ra cảm giác này khiến người ta chán nản như thế. Anh luôn cho rằng mọi việc cô sắp xếp cho anh đều là nên làm, là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng rốt cuộc anh đã biết mình đoán sai rồi. Anh cảm thấy sợ hãi, địa vị của mình trong lòng cô không cao như anh tưởng tượng, ít nhất không bằng em trai cô.

Từng chút một, cô đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh, nhưng bản thân anh chưa bao giờ biết.

Anh khó chịu, anh muốn trong mắt cô chỉ có anh, muốn cô chăm sóc sắp xếp tất cả cho anh, muốn cô thần nhiên trách cứ anh sau đó nói đây là vì tốt cho anh, anh hy vọng trước khi mình lìa đời cô luôn ở bên anh.

Đêm dài tĩnh lặng, anh bực bội ngồi trên giường hút thuốc. Bên ngoài mưa nhỏ rơi tí tách, mùa thu tới rồi, ban đêm có chút lạnh. Bên cạnh là Tăng Gia Dịch đã ngủ say, hình như cậu luôn có thể nằm xuống là ngủ ngay, điều này chứng minh cậu là một nhân vật suy nghĩ đơn giản.

“Sao còn chưa ngủ?” Bỗng nhiên, âm thanh của Gia Hòa nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng tối đen tĩnh lặng.

Anh kinh ngạc nhìn về phía cô.

Cô khẽ khàng đẩy cửa vào: “Tôi đến xem Gia Dịch có đá chặn không.”

Nghe cô nói thế tự nhiên như vậy dịu dàng như vậy, lửa giận tích lũy cả tuần của anh thật giống như một cây diêm đốt sáng trong căn phòng tràn ngập khí ga, phút chốc bộc phát ra.

“Sao cô chưa từng xem qua tôi có đá chặn hay không?! Cô chỉ biết cậu ta! Sao cô không nghĩ tới cảm giác của tôi thế nào! Em trai cô ở đây tôi đã đủ phiền toái, cô còn đến phiền tôi! Tôi không muốn thấy cô, cô xéo đi cho tôi!”

Anh quả thực gào thét, ngay cả bản thân anh cũng giật mình rồi cuộc phát điên gì thế. Cuối cùng anh chỉ có thể chán nản kết luận, bởi vì cảm xúc bức dọc của mấy ngày nay gom góp lại đến giờ.

Gia Dịch vốn đang ngủ say cũng bị tiếng la hét thình lình của anh đánh thức, cậu bật đèn, còn buồn ngủ nhìn hai người kia, không biết xảy ra chuyện gì.

Cũng vì ánh đèn sáng lên, anh mới nhìn thấy vẻ hoảng sợ và nước mắt ầm ầm dưới đáy mắt của cô.

“Tôi xin lỗi...bởi vì Gia Dịch hay đá chặn...” Âm thanh của cô hơi run run, “Trước kia có một tối tôi qua nhìn anh một lần, sau đó phát hiện anh không đá chặn... Cho nên không qua nhìn nữa...”

Nói xong cô lặng lẽ ra ngoài đóng cửa lại.

Anh ảo não lấy tay kéo tóc mình, thất bại gầm nhẹ một tiếng. Anh bỗng nhiên cảm ghét bản thân, anh rõ ràng biết cô lặng lẽ quan tâm anh, lời nói tổn thương vẫn không suy nghĩ mà thốt ra.

Anh chợt đứng dậy đuổi theo, nhưng chào đón anh là cánh cửa phòng cô đóng chặt.

Anh đứng ở cửa không biết nói gì, anh chưa bao giờ dễ dàng con gái, không biết nên xin lỗi thế nào, cũng không biết làm sao mở miệng bảo cô tha thứ ừm, anh không biết.

Anh chỉ có thể tiếp tục bực dọc đi qua đi lại trong phòng khách. Về mặt hoảng sợ của cô và nước mắt ảm đạm quả thực khiến anh phát điên.

“Có chuyện gì chờ ngày mai hãy nói.” Gia Dịch dựa ở cửa, ngáp một cái, “Chị ấy không nhỏ mọn như vậy, dễ dàng là được.”

Tuy rằng bị nhìn thấu tâm sự, trên mặt nóng bừng, nhưng thiếu gia vẫn nghiêm túc hỏi: “Thật sao?”

Anh rất sợ cô nghĩ rằng tính tình thiếu gia của mình vĩnh viễn không thay đổi, gay go nhất là phớt lờ anh, cái này khiến anh hết đường xoay sở.

“Được rồi, tôi bảo đảm sẽ làm chị ấy hết giận, được chưa. Khuya rồi, ngủ đi.” Gia Dịch quay về giường ngủ tiếp.

Thiếu gia lại một đêm không ngủ.

Chín giờ sáng, Gia Hòa vừa mở cửa ra thì nhìn thấy một bàn bữa sáng phong phú, từ kiểu Trung đến kiểu Tây, nhiều loại đa dạng. Mà bên cạnh bàn, thiếu gia vừa thấy cô mở cửa đi ra đã từ sofa lập tức đứng lên, còn có Gia Dịch đang hài lòng ăn sáng.

Cô đánh giá cục diện một lúc, sau đó không có biểu tình gì mà nói với thiếu gia: “Anh bị lừa rồi, những món này đều là Tăng Gia Dịch thích ăn.”

Thiếu gia lập tức nổi nóng trừng mắt nhìn kẻ lừa đảo miệng đang nhồi nhét bánh bao.

“Một tiếng nữa tôi có hẹn với Tony, anh chuẩn bị một chút, chúng ta đi nhanh đi. Tôi đã nói với anh tuần trước rồi.”

Anh chậm rãi gạt đầu, có chút sợ hãi mà suy nghĩ, cô đang giận anh.

Anh chưa bao giờ lo sợ như vậy trước mắt cô, dọc đường đi anh lên chú ý tất cả sự thay đổi trên mặt cô. Gia Hòa bị anh nhìn mà bực bội, sau khi ngồi lên taxi cô dứt khoát xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngay lúc anh hé miệng định nói gì đó thì đã tới nơi.

Sofa trong văn phòng Tony vừa êm vừa thoải mái, nhưng thiếu gia có chút không yên lòng.

Trong ba năm ở chung, bọn họ cũng có rất nhiều lần chiến tranh lạnh.

Còn nhớ có một lần anh nói với Gia Hòa mình không muốn nhận quảng cáo giày trượt, bởi vì cậu ấm của công ty kia từng cãi vã với anh ở quán bar, nhưng không biết vì sao công ty vẫn giúp anh tiếp nhận, anh rất tức giận, mắng cô một lúc, sau đó chiến tranh lạnh gần ba tuần. Sau đó là anh mở miệng nói chuyện với cô trước, đó là lần đầu tiên anh chủ động mở miệng sau khi chiến tranh lạnh. Sau lần đó, anh mới biết thì ra cô còn quật cường hơn anh. Cho nên sau mỗi lần chiến tranh lạnh, cũng là do anh chấm dứt. Bởi vì người muốn chiến tranh lạnh luôn là anh.

Nhưng lần này khác, người muốn chiến tranh lạnh là cô, không phải anh xuống tay, tất cả lực đục liên biến mất sạch sẽ. Cho nên anh nghĩ, anh nhất định phải làm chút gì đó.

Nhưng khi anh muốn lấy lòng một người, lại nhận ra mình không biết lấy lòng thế nào.

Anh luôn chỉ lo ừm là đủ rồi, mọi chuyện cô cũng theo anh, anh chưa bao giờ để ý đến cô.

Anh biết cô ăn nói tốt lắm, nhượng bộ với anh, nhưng anh không nghĩ tới nếu có một ngày cô không chịu nhượng bộ, anh phải làm sao mới khiến cô nhượng bộ.

Đột nhiên Tony hỏi: “James cậu có ý kiến gì không?”

Anh kinh ngạc, trực giác quay đầu nhìn Gia Hòa, cô đang xem ảnh.

“Tôi không có...” Anh chỉ đành thì thào nói.

“Hai người cãi nhau sao?” Mưu mẹo như Tony, thậm chí ai chiếm thượng phong anh ta nhìn cũng biết ngay.

“Không có.” Gia Hòa không nhanh không chậm nói, hờ hững nói, “Tôi sẽ không cãi nhau với ông chủ.”

“Đừng như vậy...” Trong lòng thiếu gia trăm lần nghĩ ngợi, nói ra chỉ là câu này.

“Được rồi, hôm nay bàn đến đây cũng gần xong rồi, mời hai vị trở về đi.” Tony hiểu chuyện mở cửa cho bọn họ, giả vờ tiễn khách.

Gia Hòa đành bất đắc dĩ đứng dậy, cười có lỗi, rồi đi ra ngoài.

Trong thang máy, thiếu gia cúi đầu đứng sau Gia Hòa. Tối giờ ăn trưa, trong thang máy chật ních người. Đến lầu mười tám, gần như mỗi lầu đều dừng lại, vẫn có người không ngừng chen vào, kỳ quái chính là không có đèn báo quá trọng lượng.

Bốn phía đều là đàn ông cao to, Gia Hòa bị ép, bỗng nhiên người đằng trước lùi ra sau, cô lấy tay chặn lại nhưng hoàn toàn không cản được anh ta. Lúc này có một cánh tay duỗi qua đẩy người đàn ông lỗ mãng kia.

“Cậu nhìn chút đi chứ!” Người đàn ông bị đẩy hơi lão đảo về trước một bước, anh ta lập tức quay đầu trừng mắt nhìn thiếu gia, thiếu gia lại dùng ánh mắt hung dữ hơn trừng anh ta, khẩu khí cũng không tốt lành.

Người đàn ông kia sừng sốt, chỉ đành lúng ta lúng túng quay đầu lại, không chen về phía Gia Hòa nữa.

Cô lén nhìn anh, rất muốn cười. Có lẽ người không biết sẽ cho rằng bọn họ là cặp tình nhân, bởi vì cô bỗng nhiên có cảm giác được người khác bảo vệ. Nghĩ đến đây lại có chút đáng buồn, rốt cuộc đã bao lâu cô không có cảm giác này? Có lẽ ba năm rồi.

Mỗi một cô gái đều muốn được bảo vệ. Hồi nhỏ được ba bảo vệ, thời niên thiếu được bạn thanh mai trúc mã bảo vệ, thời thanh xuân được người yêu bảo vệ. Nhiều cô gái kiên cường cũng muốn được bảo vệ.

Mà cô, vì quên một người từng bảo vệ mình, tình nguyện tự mình bảo vệ bản thân. Nhưng giờ phút này, khi có một người sẵn lòng đẩy ra người chen cô trong thang máy chật chội, cô vẫn cảm động rất sâu sắc.

Anh vươn tay nắm chặt góc áo của cô, lặng lẽ dùng hành động lén lút này xin cô tha thứ.

Cô đưa tay ra sau lưng muốn kéo tay anh ra. Không phải không tha thứ cho anh, nhưng muốn hưởng thụ một chút khoảnh khắc được anh thỉnh cầu, anh là một người quật cường như cô, sẽ không dễ dàng khuất phục, cho dù khuất phục cũng sẽ không bị người khác phát hiện.

Tay cô bị anh giữ lấy, cô đành lặng lẽ giãy dụa.

Thiếu gia nắm tay cô, cảm thấy cô chân thật trước mắt anh, một cảm giác dịu dàng xa lạ dâng lên trong lòng.

Anh thử lấy ngón tay mình đan vào ngón tay cô, bỗng nhiên có cảm giác thoải mái.

Anh cúi người nhẹ giọng nói bên tai cô: “Sorry, tha thứ cho tôi được không?”

Cô không giãy dụa, bị bầu không khí mập mờ khó hiểu làm hoảng sợ. Bởi vì anh nói nhỏ nhẹ bên tai như thế, lại khiến trái tim cô đập nhanh hơn.

Thang máy tới lầu một, mọi người đằng trước lần lượt đi ra ngoài.

Gia Hòa nhẹ giọng nói câu: “Tha thứ cho anh đó.”

Nói xong cô dùng sức giãy tay thiếu gia ra rồi đi nhanh ra ngoài.

Từ khi Tăng Gia Dịch ra khỏi toilet đã bị người khác cưỡng ép vào phòng.

“Hỏi cậu chút chuyện đây.” Thiếu gia ra lệnh.

Gia Dịch nhướng mày: “Về chị tôi?”

Có lẽ thiếu gia không đoán được cậu thông minh thế nên xấu hổ ho một tiếng.

“Hỏi đi.” Cậu cài lại dây nịt.

“Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Anh nhấn mạnh.

Gia Dịch cười cười gật đầu, khoanh hai tay lại.

Anh nhàu mày nhìn cậu: “Cậu đừng nghĩ lung tung.”

“Tôi không nghĩ lung tung.” Tăng Gia Dịch trả lời như hoà thượng niệm kinh.

“Việc kia...cậu có biết...bạn trai trước kia và bạn học của Spring hiện tại thế nào không.” Anh hỏi ấp a ấp úng.

Gương mặt tươi cười của Gia Dịch từ từ biến mất: “Sao cậu biết chuyện của William và Jenny?”

“...Spring nói cho tôi biết.”

“...Chắc cậu biết tình hình của bọn họ thế nào.”

Thiếu gia ngồi trên giường, hai tay chống người: “Tôi muốn giúp cô ấy.”

“Cướp William về?” Gia Dịch thét lên.

“Đương nhiên không phải.” Anh ra hiệu cậu nhỏ giọng chút, “Cậu đừng lo tới việc này, cậu trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.”

“...” Gia Dịch trầm tư một hồi, sau đó trả lời anh, “Bọn họ kết hôn, hiện tại đứa con đã hơn hai tuổi. Về phần tình cảm...”

Cậu nhún vai, nói tiếp: “Tôi không biết, đã lâu không gặp bọn họ. Bọn họ đã dọn đi Adelaide rồi.”

“Spring biết không?”

Cậu lắc đầu: “Tôi chưa từng nói với chị ấy, nhưng chị ấy có thể biết được chuyện này từ những người bạn khác, nhưng bạn của chị ấy nói với tôi đã lâu không liên lạc với chị ấy.”

“Tôi cảm thấy cô ấy đang trốn tránh.” Thiếu gia nói trúng tim đen.

“Tôi nghĩ nếu tôi gặp phải loại chuyện như thế, tôi cũng sẽ không muốn nhìn thấy hai người kia.”

“...”

Cậu nhìn thiếu gia, ngồi bên cạnh anh: “Nhưng nếu thế, có lẽ chị tôi vĩnh viễn không về nhà, tôi cũng không muốn chị ấy như vậy. Cậu muốn giúp chị ấy thế nào?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra.”

Gia Dịch liếc một cái rồi ngã trên giường.

Gần đây Gia Hòa cảm thấy thái độ của thiếu gia đối với cô có chút mập mờ, nhưng lại không nghĩ ra anh muốn làm gì. Vì thế cô nói ra suy nghĩ của mình cho Bảo Thực nghe, nhưng Bảo Thực là người suy nghĩ đơn giản, vì thế cô rất đơn giản phỏng đoán rằng anh tìm thấy lương tâm mà thôi.

“Cậu ở Hồng Kông tốt chứ?”

“Hồng Kông rất tốt, tớ không tốt, mỗi ngày tớ làm việc suốt ngày đêm, ngay cả một chút thời gian riêng cũng không có.”

“Dư Chính bảo cậu làm việc mỗi ngày sao?” Gia Hòa khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, mỗi ngày! Hai tuần liên tiếp tớ không được nghỉ, vốn đã hẹn đi đánh squash với người ta, hiện tại chỉ đành lỡ hẹn, chán muốn chết.”

“Cậu hẹn đi đánh squash với ai thế?”

“Học trưởng hồi đại học ấy, gần đây mới gặp lại, anh ấy là người Singapore, tới đây muốn tìm hiểu cách làm việc của công ty luật.”

Gia Hòa suy đoán Dư Chính vì chuyện kia mà sắp xếp công việc mỗi ngày cho Bảo Thực nhiều như vậy, cô gần như bật cười, thông minh cơ trí như Dư Chính cũng chỉ biết dùng phương pháp không thiết thực như thế để ngăn cản Bảo Thực hẹn hò với người đàn ông khác, thật buồn cười cỡ nào.

“Đàn ông mà, nhiều khi rất kỳ quặc, cậu phải thông cảm.”

Bảo Thực nghe mà chẳng hiểu gì: “Cậu nói người đàn ông nào?”

“Bên cạnh cậu có mấy người đàn ông chứ?” Gia Hòa không đáp hỏi lại.

“...Cậu nói Dư Chính?”

“Ừm.”

Bảo Thực thở dài: “Cậu ấy vẫn kỳ quặc như vậy, miễn bàn cậu ấy đi. Đúng rồi, cậu ấy hẹn tớ ăn tối, tớ phải đi đây.”

Gia Hòa bật cười lần thứ hai. Quan hệ giữa bọn họ khó bề phân biệt, hoặc giữa bọn họ đã ăn ý từ lâu, chỉ là thiếu một cơ hội thổ lộ. Tình cảm, vốn là một bí ẩn không thể giải đáp.

Cúp điện thoại, cô chợt nhớ tới trước đây có một người bạn từng nói với cô, trong vương quốc tình yêu, có rất nhiều chuyện hoang đường, không thể dùng lý trí và trật tự để giải quyết, vì thế chuyện giữa hai người, chỉ có bọn họ mới hiểu được, người bên ngoài vĩnh viễn không hiểu được. Về ký ức của từng mối tình, chỉ có người yêu mới nhớ kỹ, bất cứ ai khác cũng không thể lĩnh hội, tình yêu mãi mãi cô đơn hơn tình bạn.

“Chị.” Không biết khi nào thì Gia Dịch đã đứng đằng sau cô.

Gia Hòa ngồi xếp bằng trên giường nhìn cậu.

Kỳ thật tình cảm giữa hai chị em họ mặc dù không phải rất sâu sắc, nhưng thông cảm nhường nhịn lẫn nhau, có thể bao dung đối phương, có khi giống như bạn bè hơn.

“Em có lời muốn nói với chị.” Gia Dịch đóng cửa phòng, ngồi xuống giường cô.

“Chuyện gì?”

“Thực ra lần này em tới tìm chị là vì... Em cãi nhau một trận với ba mẹ, em bỏ nhà đi.” Giọng điệu của cậu như rất trầm trọng, nhưng vẻ mặt lại không nghiêm túc.

“Chị biết.” Cô cười ôn hoà.

“Chị cũng biết?” Cậu ngạc nhiên.

“Sau khi em bỏ đi chưa tới mấy tiếng thì mẹ gọi điện thoại cho chị, nói nếu em tìm chị thì hãy thu nhận em.” Cô mỉm cười.

“Mẹ...thật sự nói vậy?” Cậu thì thảo hỏi.

“Đương nhiên rồi, mẹ hiểu em nhất, em là bảo bối của mẹ mà.”

“Thôi nào.” Cậu rút cuộc mỉm cười, nhưng lập tức có chút bất an, “Thực ra em cũng không muốn cãi nhau với ba mẹ, nhưng mẹ không cho phép em quen Carol, thật sự rất quá đáng.”

“Em chịu nghe lời chị nói không?” Gia Hòa dịu dàng vỗ vai cậu.

Cậu nhún vai, chăm chú lắng nghe.

“Em cũng biết, trong gia đình mình em là người chịu ảnh hưởng văn hoá phương Tây nhiều nhất. Bởi vì lúc di dân qua Sydney, em nhỏ tuổi nhất. Ba mẹ thực ra vẫn là người sinh ra và trưởng thành tại Trung Quốc, điểm này sẽ không thay đổi. Vì thế em phải ghi nhớ cũng phải hiểu được, kỳ vọng của bọn họ đối với em thực ra là theo cách thức Trung Quốc.”

Gia Dịch gật đầu: “Em hiểu, nhưng tình yêu không phân biệt tuổi tác và biên giới.”

“Đúng vậy, đạo lý này mọi người đều hiểu. Mẹ cũng hiểu.”

“Vậy mẹ sẽ không ép em tìm người con gái Châu Á.”

“Tin chị, mẹ biết, nếu em kiên trì, mẹ nhất định sẽ không phản đối. Bởi vì em là con trai của mẹ, em ra quyết định gì mẹ cũng sẽ ủng hộ em.”

“Chẳng lẽ muốn em tự sát chứng tỏ sự quyết tâm?”

“Đương nhiên không cần, đồ ngốc. Em chỉ cần nói với mẹ, em thích cô gái kia, nhưng em cũng yêu mẹ em là được. Chị nghĩ, mẹ muốn nghe những lời này.”

Gia Dịch dường như hơi đắm chiêu: “Những điều này đều là mẹ nói với chị?”

“Đương nhiên không phải. Mẹ sẽ không nói với chúng ta bà yêu chúng ta bao nhiêu, cậu ngốc à. Trước khi chị đi Hồng Kông, ba cũng từng nói với chị, cho dù chị ở bên ngoài chịu đựng bất cứ uất ức nào cũng đều có thể trở về nhà. Ba không nói gì, nhưng chị biết ông rất yêu chị.” Cô nắm tay cậu, “Ba mẹ rất yêu thương chúng ta.”

“Chị...”

“Chị đã khiến bọn họ đau lòng, em đừng phụ lòng bọn họ nữa được không, cho dù là chị nợ ân tình của em, được không?”

Chị em bọn họ chưa từng thành thật nói với nhau như thế, có lẽ thỉnh thoảng khoảng cách sẽ tạo ra một loại kỳ tích khác, cũng có thể khiến chúng ta hiểu nhau nhiều hơn.

“Chị, có phải em không hiểu chuyện không?”

“Không đâu, thực ra người bốc đồng là chị.”

“Spring, I love you.” Gia Dịch xúc động ôm cô.

Lễ Giáng Sinh và tết âm lịch hồi trước, bốn người trong nhà ngồi dưới cây thông ôm nhau, đã ba năm rồi cô vẫn chưa ôm người thân của mình, đây là cô nợ bọn họ.

9. Chương 9

Rốt cuộc Gia Dịch phải về nhà, thiếu gia suy nghĩ, nếu cậu ở lại thêm nữa e rằng anh sẽ nổi điên.

“Suy nghĩ gì đó?” Gia Dịch bỗng nhiên từ sau lưng vỗ anh một cái.

“Sao cậu còn chưa lăn đi?”

“Tôi sắp lăn rồi đây.” Tròng mắt Gia Dịch xoay tròn, dĩ nhiên nghĩ ra cách trừng trị anh, “Tôi còn muốn mang theo chị già của tôi cùng nhau lăn đi đấy.”

“Thần kinh!”

“Trước khi đi tôi có thể hỏi cậu một vấn đề không.” Cậu bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

“Gi...” Thiếu gia ra vẻ đề phòng nhìn cậu.

“Cậu sẽ chăm sóc chị tôi chứ?”

“...Tôi sẽ cố gắng. Chỉ cần cô ấy đừng chọc tôi.”

“Tôi biết con người cậu tuy rằng mạnh miệng nhưng không biết nói dối.” Gia Dịch cười ôm vai thiếu gia.

“...”

“Thực ra nói đến cùng, chị tôi có chỗ nào tốt hả?”

“Chẳng có chỗ nào tốt.” Anh cãi lại.

“Không tốt mà cậu còn yêu như vậy.”

“Cậu đừng nói lung tung!” Thiếu gia bỗng đứng đứng dậy.

“Con người của chị tôi...” Gia Dịch suy nghĩ tìm từ chính xác để hình dung ý tứ của mình, “Kỳ thật rất chậm chạp, cậu không nói rõ, chị ấy chưa hẳn sẽ hiểu tất cả.”

“Chẳng có gì liên quan tới tôi.”

“Tặng Gia Dịch, em tới đây.” Gia Hòa lúc này đang giúp em trai thu dọn hành lý chợt lớn tiếng hô lên.

“Được rồi, tự cậu suy nghĩ đi.” Gia Dịch rất “nghĩa khí” mà võ vai thiếu gia, sau đó đi đến phòng khách.

Anh có chút phát cáu nhìn bóng lưng của Gia Dịch rời đi, thằng nhóc này khó hiểu thật.

“Trưa mai tự anh đến studio được không?” Gia Hòa bỗng đứng ở cửa phòng anh nói, “Buổi sáng tôi đi tiễn Gia Dịch, tiễn xong tôi sẽ đi thẳng qua đó.”

“Tôi đi cùng cô.”

“Anh?” Gia Hòa hơi giật mình, nhưng vẫn gật đầu, sau đó cô xoay người về phòng khách.

Chia lìa đương nhiên lưu luyến không rời, khi ở sân bay nhìn bóng lưng em trai chưa vào cửa khẩu, ánh mắt Gia Hòa hơi ướt át. Vì buông thả của mình, vì khoan dung của người nhà, cũng vì bản thân, cô không biết khi nào có thể về nhà.

“Cô không sao chứ?” Thiếu gia gượng gạo hỏi một câu.

Gia Hòa lắc đầu, chia lìa mãi mãi là một con dao hai lưỡi. Trương Tiểu Nhân nói: mỗi một lần chia lìa đều là vì đoàn tụ...

Đột nhiên cô mở to hai mắt nhìn một góc ở đại sảnh.

Một cô nàng thời thượng khoát tay một anh chàng từ cổng quốc tế đi ra, chàng trai ân cần giúp cô gái đẩy xe hành lý. Đi được một đoạn, cô gái kia cũng thấy bọn họ, đầu tiên là sững sốt, sau đó nhiệt tình vẫy tay về phía bọn họ, cười sáng lạn.

Gia Hòa xoay đầu lại nhìn thiếu gia, mặt anh không có biểu tình gì mà cũng vẫy tay với cô gái kia.

“Hey James! It’s a surprise!” Cô gái niềm nở hôn má chào hỏi anh, sau đó nói một tràng tiếng Quảng Đông, “Tôi đã thử đi tìm anh, nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu.”

Thiếu gia nhún vai, không nói gì.

“Tôi vẫn thiếu anh một câu ‘tôi xin lỗi’ và ‘cám ơn’.”

“Không có gì.”

Đối với thái độ lạnh lùng không để ý của anh, cô gái ngược lại có cảm giác vui sướng gặp lại bạn cũ nơi tha hương. Cô ta nhìn Gia Hòa: “Chào cô, thời gian trước đã gây phiền toái nhiều cho cô, sorry nha.”

Gia Hòa nhìn thiếu gia, dáng vẻ điềm nhiên như không của anh khiến cô khó hiểu.

Cô gái trước mắt này chính là Selina ở Hồng Kông đã tự tử vì thiếu gia.

“Không bằng tôi mời hai người ăn cơm nhé.” Cô ta cười sáng lạn.

Trên con đường Hoài Hải trước kia có rất nhiều quán cơm Tây nổi tiếng, nhưng mấy năm gần đây dường như đã không còn lớn như trước, vào buổi trưa, khách đến thưa thớt, nhưng vì cách sắp xếp nhỏ gọn cho nên không đến mức vắng vẻ.

“Đây là bạn trai tôi Gillbert.” Selina giới thiệu anh chàng mãnh nam bên cạnh. Anh ta thật có thể dùng hai từ “mãnh nam” để hình dung, thân hình cường tráng, vẻ mặt hờ hững.

Gia Hòa có phần hoang mang về hành động của Selina, trước khi xảy ra sự việc tự tử kia, cô từng gặp cô ta mấy lần, đều là lúc cô đến quán bar tìm thiếu gia, nhưng khi ấy cô không cho rằng là vì bọn họ đang yêu nhau, thiếu gia cũng chẳng có hành động đặc biệt nào với cô ta.

Sau khi xảy ra sự việc kia, cô chưa từng gặp cô ta, vì thể hiện tại trông thấy một Selina sáng sủa, cô rất kinh ngạc.

“Xem ra James chưa nói sự thật cho cô biết nhỉ?” Selina cười nói.

“Sự thật?”

“Thực ra chuyện tôi tự tử...là giả vờ thôi.”

“Giả vờ?!” Gia Hòa quả thật muốn hét lên.

“Kỳ thật tôi đã nhờ vả James, tôi giả vờ tự tử, để ba tôi tin rằng là vì James không thích tôi.”

“Tại sao cô lại làm vậy?” Gia Hòa không thể tin hỏi cô ta, hai mắt lại nhìn sang thiếu gia.

Thiếu gia vô tội chớp mắt mấy cái.

“Cô đừng trách anh ấy, là tôi van xin anh ấy. Bởi vì từ nhỏ đến lớn ba tôi luôn quản lý tôi rất nghiêm khắc, tôi muốn ra nước ngoài du học, nhưng ông ấy không cho phép. Tôi thật sự đã thử rất nhiều cách rồi, cuối cùng tôi chỉ có thể dùng cách này. Khoảng thời gian đó tôi rất đau khổ, không biết cách kia có được không, may mà có James.” Nói xong, Selina cười cảm kích.

“Đúng vậy. Cô ấy nhờ vả tôi nên tôi mới giúp.” Thiếu gia thấy Gia Hòa không vui, vì thế giải thích.

“...” Gia Hòa có cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Cô làm việc cho anh, vì danh dự của anh, vì anh mà buồn ba khắp nơi, tận tâm hết sức. Mọi thứ đều là vì tốt cho anh. Tuy rằng anh chỉ là công việc của cô, nhưng ở chung ba năm trời, mặc dù anh cáu kỉnh tùy ý độc miệng lại không biết thông cảm, nhưng cô biết con người anh tốt lắm, rất nhiều chuyện cô tình nguyện lo cho anh, không hề coi như là công việc, dường như chăm sóc anh đã là một thói quen.

Nhưng mà, anh coi nhẹ sự cố gắng của cô, tùy tiện dùng những lý do và sự việc không có căn cứ, quăng mất sự cố gắng của cô tạo ra cơ hội cho anh ra sau đầu.

Chả trách lúc ấy anh chẳng thêm biết tin tức về Selina, người bên ngoài lan truyền chuyện của anh, anh cũng thờ ơ, thì ra anh đã biết mọi việc từ sớm, anh và Selina diễn một vở kịch cho ba cô ta xem, anh chẳng quan tâm. Nhưng anh chưa từng nghĩ tới có người vì cuộc sống yên ổn của anh mà tận tâm tận lực, kết quả cô mới là người bị lừa dối.

Một loạt cảm giác nhục mạ ập tới trong lòng, Gia Hòa đột nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi nhà hàng.

Chín giờ tối, Michelle mở cửa nhà, nhìn thấy thiếu gia lẻ loi đứng ngoài cửa, trông có vẻ bối rối.

“What?” Cô ta hỏi.

“Tôi...không tìm thấy Spring.”

Michelle bỗng nhiên có xung động muốn cười to, tuy rằng cô ta không biết sự việc đầu đuôi thế nào, nhưng có lẽ đã đọc ra tình hình từ vẻ mặt của anh.

“Anh có biết cô ấy có thể ở chỗ nào không?”

Anh lắc đầu.

“Vậy ngoan ngoãn ở nhà chờ đi, cô ấy sẽ trở về.”

“Nhưng tôi rất lo lắng, bây giờ khuya rồi.”

“Nghe đây,” cô ta ra vẻ giảng đạo lý, “Anh quen thân cô ấy hơn tôi, nếu ngay cả anh cũng chẳng có biện pháp tìm được cô ấy thì tôi càng không có khả năng đó. Nếu anh là người gây ra chuyện thì chính anh nghĩ cách giải quyết. Xin lỗi luôn là cách tốt.”

“Tôi đương nhiên biết.” Thiếu gia quật cường nói, “Nhưng cô ấy là một cô gái, ở bên ngoài khuya như vậy nếu gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ.”

“Vậy anh muốn tôi làm gì?”

“...Cô ấy không chịu nhận điện thoại của tôi, phiền cô gọi điện cho cô ấy, giúp tôi khuyên cô ấy trở về.”

Đây là lần đầu tiên anh ăn nói khép nép với cô ta, Michelle cảm thấy thoải mái. Tuy rằng trong lòng đắc ý, nhưng cô ta vẫn không để lộ nét mặt mà gật đầu, sau đó dùng di động của mình gọi đi.

“A lô.” Vang lên bảy tám tiếng Gia Hòa mới nhận máy.

“Bây giờ là chín giờ tối, cho dù có tức giận muốn nôn thì hãy để lại cho ngày mai đi.” Michelle đi thẳng vào vấn đề nói.

Gia Hòa cười khỏ một tiếng: “Tôi sắp về rồi.”

“Ừm, nhưng đừng để gương mặt hoà nhã cho thằng nhóc kia xem.” Nói xong cô ta trừng anh một cái rồi cúp máy.

“Cô ấy đang trên đường về, anh lên nhà đi.”

Anh gật đầu, lúc gần đi không được tự nhiên mà nói tiếng “Cám ơn”.

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên thiếu gia biết cảm giác chờ cửa.

Buổi trưa khi gặp Selina ở sân bay anh đã có linh cảm không tốt, nhưng anh không dự đoán được Spring sẽ tức giận như vậy. Theo cái nhìn của anh, đó chỉ là giúp một người bạn, hơn nữa cũng không có tổn thất gì với mình. Nhưng nếu khiến cô tức giận, có lẽ cái này coi như là tổn thất.

Bỗng nhiên nắm cửa di chuyển, Gia Hòa nhẹ nhàng mở cửa vào, trong bóng đêm cô sờ soạn muốn bật đèn, nhìn thấy sofa có người, tay cô bỗng nhiên dừng lại.

“Anh ở đây sao không bật đèn.” Âm thanh của cô khàn khàn, nghe ra rất mệt mỏi.

Thiếu gia không muốn nói với cô, bởi vì anh sợ nhìn thấy chính mình lo lắng bên trong tấm gương, anh như thế, ngay cả chính anh cũng thấy rất xa lạ.

“Nếu anh không dùng toilet, tôi muốn đi tắm.” Không nhận được câu trả lời của anh, Gia Hòa ngược lại như là thở phào nhẹ nhõm.

“Spring...” Anh từ sofa đứng lên.

“...” Cô dừng bước, muốn nghe anh nói gì.

“Tôi xin lỗi.”

“...”

“...”

“Vì sao anh phải xin lỗi?” Âm thanh của cô rất bình tĩnh.

“Bởi vì...tôi biết cô giận.”

“Vì sao tôi giận?”

“...Cô trách tôi lừa cô.” Âm thanh trầm thấp của anh trong bóng đêm vọng lại trong phòng khách

“...” Gia Hòa cười khỏ một chút, “Tôi càng trách anh không quý trọng bản thân.”

“...” Thiếu gia ngẩng đầu nhìn cô.

Dưới ánh trăng, anh chỉ nhìn thấy hai mắt trong suốt của cô, bỗng nhiên bị cô cảm động sâu sắc.

Buổi chiều về nhà, một mình anh nằm trên giường suy nghĩ chuyện hồi trưa, anh biết Gia Hòa nhất định tức giận, trách anh lừa cô. Khi ấy, cô vì anh buồn ba khắp nơi, thậm chí đi cầu xin ba của Selina, anh đều biết cả.

Nhưng hoá ra cô càng trách anh không quý trọng thanh danh của chính mình, không quý trọng những thứ vất vả lắm mới có được...

Nếu muốn tìm một người quan tâm anh nhất trên thế giới này, anh nghĩ ngoài Spring ra thì không còn ai khác. Giờ khắc này, anh cảm thấy rất thoải mái, kỳ thật những năm gần đây, tâm nguyện duy nhất của anh cũng là muốn tìm một người thật lòng quan tâm đến anh.

“Đã khuya rồi, ngủ đi. Tôi biết trưa nay anh không đến studio. Tôi đã gọi điện nói với Tony, anh ta đồng ý để chúng ta ngày mốt đi thử quay lần nữa.” Cô dường như biết anh hiểu rõ mọi trách cứ của cô, vì thế cô định chấm dứt cuộc “chiến tranh” ngoài ý muốn này.

Thiếu gia ôm lấy cô từ phía sau, cánh tay vòng qua người cô vững chắc mà mạnh mẽ.

“Anh...làm gì.” Gia Hòa lấy làm kinh hãi.

Anh không trả lời, bỗng nhiên xoay người cô qua, rồi cúi đầu hôn cô.

Cô kinh ngạc, mặc anh hôn vài giây, sau đó mới tỉnh táo bắt đầu giây dụa. Nhưng cô càng giây, cánh tay anh ôm eo cô càng siết chặt hơn. Cuối cùng một tay anh giữ chặt gáy cô, khiến cô không thể động đậy.

Trong đầu Gia Hòa quả thực nổ tung, cô không thể tin thiếu gia sẽ làm như thế với cô. Nhưng trong vài giây suy nghĩ trăm triệu lần, cô thật không nghĩ ra một cuộc vì sao anh muốn làm như vậy. Đột nhiên anh với đầu lưỡi vào trong miệng cô, cô cảm thấy mình cũng bắt đầu phát run khi đầu lưỡi cô chạm vào anh, cô hơi sợ hãi.

Lúc cô sắp ngạt thở, không biết sức lực từ đâu tới khiến cô đẩy anh ra.

Cả phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của bọn họ. Gia Hòa không ngừng hô hấp, nhưng vẫn không xoá được cảm giác anh hôn cô.

Cô rất sợ hãi, cô không phải sợ anh sẽ làm gì với mình, mà là mình sẽ làm gì với anh. Cô hiểu rõ nếu mình đánh vào anh thì sẽ không thể cứu chữa.

Lúc này thiếu gia lại đi tới ôm lấy cô, khi cô còn chưa nhận ra mà phản kháng thì anh lại hôn cô lần nữa.

“Jam...” Cô muốn gọi tên anh, nhưng anh không cho cô thời gian.

Anh bỗng nhiên rời khỏi môi cô, đặt một nụ hôn lên trán cô. Động tác nhỏ này như là một mũi tên, đột nhiên bắn trong lòng cô.

Một người phụ nữ bị làm cảm động, thường thường chỉ vì một câu hoặc là một động tác.

Lúc thiếu gia hôn cô lần nữa, cô không có giây dụa, cũng không đáp lại. Cô chỉ mặc anh hôn mình, trái tim dần dần chìm xuống, chìm xuống chỗ đến chính cô cũng không biết, chỉ bởi vì cánh tay anh ôm cô khiến cô cảm thấy ấm áp.

Bốn giờ sáng, không khí bên ngoài hơi lạnh, Gia Hòa ngồi ở cửa sổ hút thuốc. Điều thuốc này cô tìm được trong túi áo của thiếu gia, đã rất lâu cô không hút thuốc, khi mùi vị thuốc lá tràn ngập trong miệng, cô như ngửi được mùi hạnh phúc đau xót.

Đêm hôm đó của ba năm trước, cô cũng hút thuốc cả đêm, nghĩ đến chuyện tình tay ba của mình và hai người kia, vừa đau lòng vừa cổ vũ bản thân.

Thiếu gia trở người, gương mặt hướng về phía cô, vẻ mặt kia dường như mỉm cười, nhưng mà anh đang ngủ say, bởi vì cô nghe được tiếng hít thở theo quy luật của anh.

Cô chưa bao giờ biết thì ra lúc anh làm tình cũng chẳng nói câu nào, chỉ là biểu tình không mạnh mẽ như vậy.

Cô mỉm cười, cười bản thân mình hoá ra mê sắc như vậy, cô vốn nghĩ rằng tiểu quý kia thích kêu to hoặc cười to, nhưng anh rất im lặng.

Cô cười mình vừa hưởng thụ vừa nhìn gương mặt anh, cuối cùng cô vẫn hài lòng khi nghe anh gọi tên mình.

Cô bỗng nhiên có cảm giác trâu già gặm cỏ non, mặc kệ trong loại chuyện này kinh nghiệm của anh phong phú hơn cô bao nhiêu, cô vẫn cảm thấy tâm lý của mình chín chắn hơn anh, cho nên bất cứ thời điểm nào cô cũng cảm thấy anh giống như em trai.

Cô quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, cô không muốn mình có cảm giác với anh, anh sẽ không yêu cô, anh chỉ vì cô đơn, bởi vì bên cạnh chỉ có mình cô, cho nên mới đối xử như vậy với cô. Nếu có một ngày, bên cạnh anh xuất hiện một người con gái xứng đôi với anh, anh sẽ chuyển tầm mắt của mình về người kia.

Cô không phải không xứng với anh, chỉ là bọn họ không thích hợp, ngoại hình của anh bắt mắt hơn cô nhiều lắm, cô không chắc mình sẽ giữ được anh, vì thế tình cảm như vậy cô thà không nhận. Thứ cô muốn chính là sự ổn định, tình cảm thật lòng, cô muốn một người đàn ông toàn tâm toàn ý với cô, cô muốn một người có thể phó thác cả đời.

Nhưng hiện tại... cô lại nhìn về thiếu gia, để tình cảm luân chuyển một lần cuối cũng được.

Đồng hồ trên tường tích tắc trôi qua từng giây, mà người trong phòng khách lại cảm thấy dường như qua mấy thế kỷ.

Gia Hòa cảm thấy da đầu run lên, nhưng không biết nên phải làm gì, tuy rằng hiện tại thiếu gia ngồi đối diện cô, nhưng sau đêm qua, tất cả đã thay đổi.

Cô vừa cúi đầu ăn bánh mì vừa âm thầm than khổ trong lòng.

Đối diện bàn ăn, thiếu gia cầm tờ báo, ánh mắt vĩnh viễn dừng ở trang ba. Anh biết đêm qua mình xung động, lúc ở trên giường chỉ mảnh treo chuông, anh từng hỏi chính mình có nên làm như thế không, anh cũng muốn hỏi cô rốt cuộc có bằng lòng hay không, nhưng trong bóng đêm chỉ liếc nhìn cô một cái, anh liền thấy mình trong mắt cô, vì thế khoảnh khắc đó anh biết không cần hỏi nữa.

Mà giờ phút này cô ngồi đối diện anh, anh muốn nói với cô nhưng lại không biết mở miệng thế nào, trong tiềm thức anh nghĩ rằng, tại một buổi sáng như vậy, anh là một người đàn ông, nên phải nói với cô trước.

“Ừm.....” Hai người đồng thời mở miệng lại cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Ặc, anh nói trước đi...” Gia Hòa bày ra nụ cười.

“...” Thiếu gia cúi đầu làm ra biểu tình khó xử, “Cái kia...”

“...” Gia Hòa muốn biết anh muốn nói gì, nhưng cô sợ anh sẽ nói lời khiến hai bên ngượng ngùng.

Anh đấu tranh một lúc, đột nhiên bỏ cuộc mà nói: “Bánh mì này để bao lâu rồi, hình như không còn xốp nữa...”

“A, ha ha, ha ha...” Gia Hòa quả thực muốn cắn đầu lưỡi của mình, lúc này vì sao không nói ra lời, “Đúng vậy...”

“Vừa rồi cô muốn nói gì...” Anh chợt hỏi.

“Ừm...” Cô ghen hòng, “Thực ra... thực ra tôi muốn nói...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tự xấu hổ mà dời tầm mắt.

Gia Hòa chán chường ảo não suy nghĩ, sớm biết đã không làm, đã sớm dự đoán sẽ là thế.

Thiếu gia buồn bực mà bất đắc dĩ suy nghĩ, sớm biết nên kiềm chế một chút, nếu không hiện tại sẽ không xấu hổ như vậy.

Bọn họ cứ thế mang tâm sự riêng trải qua một buổi sáng vô vị.

Nhưng không ai dự đoán được, thời gian vô vị ấy lại nhoáng cái tới một tuần.

“Cậu biết không, tớ cho rằng Dư Chính thật sự điên rồi.” Trong điện thoại, âm thanh của Bảo Thực vô cùng uể oải, “Gần đây cậu ta thường xuyên nổi nóng với tớ, hờ một tí là gào thét với tớ, tớ rất sợ, không biết cậu ta mắc bệnh gì, cậu nói xem, sẽ không vì áp lực quá lớn mà mắc chứng uất ức chứ?”

“Không đâu, cậu ít cùng đàn ông ra ngoài thì anh ấy sẽ không thể nữa.” Gia Hòa có chút lực bất tòng tâm mà trả lời.

“Đàn ông nào?”

“Những người đàn ông có ý với cậu, hoặc là cậu có ý với người ta.”

“Hiện tại tớ bận đến nỗi ngay cả đi đánh squash cũng chỉ có thể nhân giờ nghỉ giữa trưa mới đi thôi!” Bảo Thực uất ức hét lên.

Ha ha! Gia Hòa buồn cười suy nghĩ, cô biết Dư Chính vì sao giận dữ, xem ra thực lực của anh chàng học trưởng kia khá mạnh, ngay cả Dư Chính luôn bình tĩnh cũng thiếu kiên nhẫn.

“Cậu không cần lo lắng, Dư Chính biết mình nên làm như thế nào. Cậu hiểu rõ lòng cậu là được.”

“Lòng tớ thế nào?”

“Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ muốn đi tắm, cậu cũng ngủ sớm đi, tốt với Dư Chính một chút, ok? Bye.”

“A lô, a lô? A lô!” Bảo Thực trừng to mắt nhìn điện thoại trong tay, sao ngay cả cô bạn của mình cũng bắt đầu kỳ quặc?! Hay là đi ngủ thôi.

Cúp điện thoại, Gia Hòa lại không đi tắm, cô chỉ không muốn nghe Bảo Thực kể lể những phiền não vô vị này, cuối cùng sẽ có một ngày cô hiểu ra, người đàn ông kia nâng niu tắm lòng sắt son trong tay, chờ cô đến xem.

Mà thiếu gia thì sao, trong lòng anh rốt cuộc nghĩ thế nào?

Một tuần nay, bọn họ giống như nằm lì trong cái hang của mình, sợ bị dính bùn đất. Loại tâm trạng áp lực này quả thực khiến cô ngạt thở.

Đột nhiên cô tỉnh táo, không thể tiếp tục vậy nữa, cô dừng để việc này khiến tâm trạng mình sa sút. Vì thế cô thay quần áo định ra ngoài một chút.

Mở cửa phòng ra cô mới biết thì ra trong nhà yên lặng như vậy, cô lén nhìn qua phòng thiếu gia, cửa mở, anh không ở bên trong.

Cô hơi chùn lại, dạo quanh trong nhà một vòng, không hề có bóng dáng anh, e rằng anh đã ra ngoài.

Cô thở dài, có lẽ anh cũng không chịu nổi bầu không khí này.

Gia Hòa dọc theo đường Cao An đi về phía đường Hoài Hải, hồi tiểu học và sơ trung cô cũng ở gần đây, mỗi ngày đến trường sẽ dọc theo con đường Hoài Hải. Lúc ấy, con đường không rộng rãi như bây giờ, ngược lại lối đi bộ rộng hơn, trên đường đều là người lớn qua lại, còn có rất nhiều học sinh giống cô. Cô còn nhớ khi ấy mỗi ngày đều lo lắng nhất là ngày mai phải thi, vui vẻ nhất chính là sau khi cùng bạn học tan trường sẽ đến cửa hàng chơi game, hoặc là đến tiệm sách mua truyện tranh đọc. Hồi đó cô cũng có mấy người bạn thân, nhưng sau khi cô đi Australia thì đã không còn liên lạc. Thực ra cô cũng từng cho rằng mình có mối nói cũ, nếu không vì sao sang bên kia cô không còn nhớ tới những người bạn học cũ?

Bất tri bất giác, cô lại đến cổng trường hồi đó. Đã vào thu, cổng trường vẫn phủ kín lá cây ngô đồng khô vàng như hồi ấy, bảng hiệu tên trường cũng vẫn còn in mấy chữ màu vàng kia, ngay cả cổng sắt cũng chỉ sơn lại một lần, chưa bao giờ đổi mới. Cô bỗng nhiên mỉm cười, hoá ra trên thế giới này cũng còn một số chuyện chưa từng thay đổi.

“Tăng Gia Hòa?”

Cô kinh ngạc quay đầu, đứng trước mắt cô chính là một anh chàng đeo kính nho nhỏ, hình dáng của anh ta khiến cô lập tức có cảm giác trở về quá khứ.

“Trần Kiện Phong?”

Anh ta nhoẻn miệng cười, vẫn giống như trước, lộ ra hai má lúm đồng tiền. Thì ra anh ta cũng không thay đổi.

Gia Hòa vui vẻ mỉm cười, đã lâu cô không vui vẻ như vậy, tựa như tìm về ký ức của quá khứ, tìm về một số thứ nào đó cô đã bất tri bất giác quên đi.

“Sau khi tốt nghiệp đại học tôi ở lại trường làm thầy giáo.”

Đi trên con đường Hoài Hải về phía tây vào ban đêm, có chút vắng vẻ nhưng không thấy lạnh.

“Sao cậu lại muốn làm thầy giáo?” Gia Hòa nhìn một bên mặt của anh ta, “Trước kia không phải cậu rất muốn làm phi công sao?”

Anh ta mỉm cười: “Hồi nhỏ cậu cũng chẳng phải muốn làm quán quân thể giới sao, đúng rồi sau khi đi Australia cậu còn chơi bắn cung không?”

Về mặt Gia Hòa có chút mất tự nhiên, bởi vì anh ta đột nhiên nhắc tới một số việc cô vốn đã quên mất, nhưng cô vẫn cười nói: “Trước khi tốt nghiệp đại học tôi vẫn luyện tập, nhưng sau khi tốt nghiệp không còn chơi nữa. Hiện tại tôi...tôi đang làm người đại diện.”

“Cậu xem, giấc mộng hồi nhỏ không vượt nổi rồi.” Anh ta hài hước nói.

“Ha ha. Nhưng mà còn có thể gặp lại cậu, tôi rất vui.”

“Bởi vì tôi luôn chờ cậu đấy.” Anh ta cười trả lời.

“Hả?” Gia Hòa ngạc nhiên dừng bước chân.

“Cậu không biết sao,” ngữ khí của anh ta giống như nói đùa, về mặt cũng cười như không cười, “Tôi ở lại trường làm thầy giáo, chính là có một ngày, khi người nào đó trở về trường cũ thì tôi có thể gặp lại cô ấy.”

“Trần Kiện Phong...” Cô có chút bối rối.

“...Ha ha ha ha ha.” Anh ta lớn tiếng cười rộ, “Gạt người thôi, đồ ngốc, cậu vẫn dễ bị gạt như thế.”

Gia Hòa ra vẻ tức giận, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, bởi vì cô giống như trở về trước kia, khi đó anh ta cũng như bây giờ thích trêu chọc cô, mỗi lần đều tức đến nổi um xum, mà Chung Linh từ trước đến giờ luôn dè bủ trò đùa dai của anh ta.

“Tuy nhiên,” về mặt anh ta trầm xuống, “Tôi ở đây, quả thật là vì chờ một người...”

Ý nghĩa Gia Hòa chợt hiện lên, cô thốt ra: “Chung Linh?”

Anh ta cười khổ: “Bây giờ cậu thông minh hơn hồi đó rồi.”

Cô mỉm cười: “Quá khứ rất nhiều chuyện không rõ ràng, giờ nhớ lại không phải tất cả đều không hiểu.”

“Chỉ tiếc cô ấy không biết.” Anh ta vẫn cười cười, nhưng từ trong giọng nói của anh ta vẫn nghe được sự mất mát.

“Cô ấy đã đi đâu?”

“Sau khi cậu đi rồi, chúng tôi vẫn học cùng trung học, nhưng sau đó.... Cô ấy học đại học tại Hạ Môn, sau khi tốt nghiệp chưa từng trở về, tôi không biết cô ấy đi đâu.”

Khi nói những lời này anh ta không có bất cứ biểu tình gì.

Rốt cuộc Gia Hòa phải tin tưởng, kỳ thật bất cứ việc nào cũng sẽ thay đổi. Cho dù là người luôn cười vui vẻ như Trần Kiện Phong cũng sẽ trưởng thành.

“Yên tâm đi,” Gia Hòa thật lòng nói với anh ta, “Tôi có thể vượt qua đại dương trở về đây, cô ấy nhất định sẽ trở về.”

Anh ta quay đầu nhìn cô, biểu tình vốn ảm đạm sau khi nhìn thấy về mặt tươi cười của cô cũng trở nên sáng sủa.

Đột nhiên anh ta nói: “Tôi đưa cậu vào trường dạo chơi.”

“Muộn như vậy, còn vào được à?”

“Cậu quên hồi đó chúng ta đi vào thế nào sao?” Anh ta nhướn mày.

Gia Hòa hiểu ra cười cười, thì ra khi trở về, ký ức cũng quay trở lại.

Thực ra cô chưa bao giờ mất đi thứ gì, cô chỉ là đặt những ký ức này vào trong một cái hộp nhỏ không thường dùng tới, khi muốn lấy ra dùng thì chúng nó lại dưng mãnh tiến ra từ trong chiếc hộp đó, khắc sâu trong đầu cô.

Bọn họ ở trong sân trường chơi xà đơn, chạy vòng quanh sân thể dục, đánh bóng rổ tại sân bóng rổ, cuối cùng uống nước máy bên sân thể dục, sau đó nói về hoàn cảnh sau khi chia tay.

Hoá ra gìn giữ một tình bạn xa xôi còn dễ dàng hơn gìn giữ một mối tình, khi bạn bè gặp lại, cho dù cách xa tám năm nhưng dường như chưa bao giờ chia ly.

Ra khỏi sân trường, Trần Kiện Phong mua một cây kem búp bê* cho Gia Hòa tại cửa tiệm của hai vợ chồng già bên cạnh trường học.

(*) kem búp bê

news.xinhuanet.com/food/2007-06/20/xinsrc_43206042010382632135421.jpg

Gia Hòa nhìn hai vợ chồng chủ tiệm, tuy rằng bọn họ già hơn một chút, nhưng vẫn kiên trì bán đồ từ bảy giờ sáng đến chín giờ tối như trước kia.

“Tôi còn nhớ hồi đó cậu rất thích ăn cái này phải không?” Trần Kiện Phong cười nói.

“Cậu còn nhớ đấy.” Cô vui vẻ mở bao.

“Sao lại không nhớ, hồi ấy muốn đến gần Chung Linh, cách duy nhất chính là tiếp cận cậu, vì lấy lòng cậu, tôi tiết kiệm tiền ăn vặt mà để dành tiền mua loại kem này cho cậu.”

“Ha ha ha ha.” Gia Hòa cắn một miếng, thật sự ngay cả mùi vị cũng không thay đổi, vẫn là mùi vị cao hoà lẫn với đường.

“Hiện tại chỉ còn bán ở đây.”

Cô sững sốt một chút, sau đó quý trọng cắn một miếng: “Cho dù không còn kem búp bê, tôi cũng sẽ nhớ cậu và Chung Linh.”

Trần Kiện Phong mỉm cười.

“Tôi còn nhớ lúc diễn ra đại hội thể dục thể thao chúng ta cùng nhau thừa dịp loạn mà trốn đi trượt băng, còn nhớ có một tối trong kỳ nghỉ hè chúng ta cùng trèo tường vào trường chơi, còn nhớ cậu rất thích một quyển sách khoa học viễn tưởng trong thư viện nhưng lúc ấy không có tiền mua, tôi và Chung Linh liền giúp cậu ngăn cô giáo lại, cậu lén giấu sách trong cặp...” Cô vừa ăn vừa nói, đột nhiên cô nghẹn ngào.

“Trần Kiện Phong, đồ ngốc này, chúng ta làm gì cũng là ba người cùng làm chung, Chung Linh làm sao biết cậu có ý tứ với cô ấy chứ?”

Cô chợt hiểu ra tất cả, về mặt và ánh mắt của hai người bọn họ trước đây, hiện tại nhớ lại, cô mới biết mình luôn mù mịt trở thành bức tường giữa hai người đó.

Anh ta cười gượng mấy tiếng.

“Cậu đừng nói với tôi, sau khi tôi đi rồi, hai người không có phát triển...”

Anh ta lại cười gượng: “Là tự tôi quá ngu ngốc, không biết cậu rời đi là đường nói cho hai người chúng tôi. Trước đây, cậu và cô ấy nói thành một đường, tôi và cậu nói thành một đường, mà giữa chúng tôi lại luôn thiếu mất điểm giao nhau. Sau khi cậu đi, chúng tôi là hai con đường, cuối cùng cắt đứt.”

“Trần Kiện Phong, tôi xin lỗi.” Gia Hòa có lỗi nói.

“Đồ ngốc, không liên quan tới cậu, khi đó cậu vẫn là một em gái nhỏ, làm sao hiểu rõ tâm tư của chúng tôi.” Anh ta vươn tay xoa tóc cô, giống như trước kia vậy.

“Ngược lại thì có.” Cô ăn hết kem, ngậm cây trong miệng, “Thực ra lúc đó là cậu yêu sớm đấy.”

“Ha ha.” Anh ta lại lộ ra hai má lúm đồng tiền, “Em gái nhỏ đã trưởng thành rồi.”

Gia Hòa nhắm mắt nhíu mày, đã lâu không có người đối xử với cô như người em gái như bây giờ, cũng đã lâu không có ai cho cô làm nũng.

Trong ba năm nay, cô luôn đóng vai diễn độc lập và kiên cường, dường như đã quên cảm giác được người khác yêu thương.

Mũi Gia Hòa cay cay, nước mắt đảo quanh viền mắt.

“Sao thế?” Trần Kiện Phong hoảng sợ, sau đó chần chừ hỏi, “Cậu ổn chứ?”

Cô lắc đầu.

Anh ta thở dài, nhẹ nhàng ôm cô: “Cậu xem, cậu đã trở về, cậu muốn tôi tin Chung Linh cũng sẽ trở về. Cậu phải phấn chấn lên, đến lúc đó ba chúng ta lại đi trượt băng được không?”

Gia Hòa nín khóc mỉm cười: “Ai muốn làm bóng đèn chứ.”

Anh ta cũng cười. Ai nói giữa nam nữ không có tình bạn? Giữa bọn họ từ trước đến nay không liên quan tới tình yêu nam nữ, tất cả sự quan tâm đều là chân thành nhất. Có lẽ từ lúc ban đầu quen biết nhau, bọn họ đã coi nhau như anh em, thực ra đây cũng là một loại duyên phận.

“Này!” Phía sau bọn họ bỗng nhiên vang lên một âm thanh lạnh lùng, “Anh là ai?”

Gia Hòa lấy làm kinh hãi, quả nhiên là thiếu gia.

10. Chương 10

“Thiếu gia...” Gia Hòa nhìn anh, không biết nên nói gì, đèn đường chiếu rọi xuống, vẻ mặt anh vô cùng đáng sợ.

“Anh ta là ai?!” Anh tức giận hỏi. Anh chỉ xuống dưới lầu mua đồ ăn một lúc, khi trở về lại chẳng thấy cô đâu.

Ban đầu anh ngồi đợi ở phòng khách, cho đến lúc không còn kiên nhẫn anh xuống lầu đi dạo xung quanh, không ngờ nhìn thấy cô và một người đàn ông vừa nói vừa cười cùng nhau trở về.

“Trần...Trần Kiện Phong.” Cô hơi lúng túng.

“Tôi lo anh ta tên gì chứ! Tôi hỏi em anh ta là ai!” Cô càng bối rối thì anh càng tức giận, quả thực vô cùng tức giận.

“Này, cậu lịch sự một chút.” Trần Kiện Phong ở bên cạnh có lẽ đoán được quan hệ của bọn họ.

“Anh im miệng!” Thiếu gia lạnh lùng liếc xéo anh ta.

Trần Kiện Phong bị khẩu khí của anh chọc giận, dựa vào kinh nghiệm của anh ta, anh ta đã khẳng định 100% anh chàng trước mắt rất khó hoà hợp.

“Kiện Phong,” Gia Hòa giữ chặt anh ta, “Hôm nay khuya rồi, cậu về trước được không, ngày mai tôi gọi điện cho cậu.”

Anh ta nhíu mày nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhưng anh ta không nhìn thấy sợ hãi, chỉ có một tia lo lắng, vì thế anh ta yên lòng, cho cô một nụ cười thông cảm: “Được rồi, có việc gọi cho tôi.”

“Cám ơn.” Cô cảm kích mỉm cười với anh ta.

Trước khi đi anh ta trừng mắt liếc thiếu gia một cái, giống như đang cảnh cáo anh đừng làm càn.

Nhìn thấy bóng dáng Trần Kiện Phong rời đi, Gia Hòa thầm thở dài. Cô chậm rãi xoay người, thiếu gia giận dữ nhìn cô, cô chưa từng thấy anh giận như vậy.

“Anh ấy là bạn học hồi trung học của tôi.” Cô giải thích, “Lúc này vừa gặp nhau ở trường.”

“Hừ,” anh lạnh lùng tức giận nói, “Vừa mới gặp mà anh ta có thể ôm em? Chả trách em chịu theo tôi lên giường, chúng ta quen nhau ba năm ——”

Lời còn chưa dứt, Gia Hòa đã cho anh một bạt tai.

Anh sững sờ một lúc, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy cô tràn nước mắt.

“...” Anh hé miệng muốn nói nhưng không biết nói thế nào, anh muốn xin lỗi, nhưng cảm thấy một câu xin lỗi cũng không thể khiến cô tha thứ ỉn.

“Chúng ta...” Cô cầm giữ nước mắt giọng nói bình tĩnh, “Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi chưa từng lên giường với anh, tôi coi anh chưa nói những lời này... Anh đừng coi tôi thấp hèn như vậy!”

Nói xong lời cuối cùng, cô bỗng nhiên hét lên, sau đó không quay đầu mà chạy về nhà.

Thiếu gia ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu không hề động đậy.

Trong nháy mắt, anh như phát điên mà dùng nắm đấm nện vào tường, cho dù chảy máu cũng không có cảm giác.

Mười một giờ, thiếu gia chậm rãi đi lên bậc thang, các đốt ngón tay trên bàn tay đều lấm đốm vết máu, nhưng anh chẳng thấy đau chút nào.

Mở cửa ra, Gia Hòa lại ngồi trên sofa phòng khách.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp: “Muộn thế này mới về.”

Khẩu khí nói chuyện của cô dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Spring...” Anh nghĩ tới rất nhiều tình huống, cũng quyết tâm cho dù cô không thêm nhìn anh, đánh anh mắng anh cũng được, anh vẫn muốn cô tha thứ. Nhưng mà phản ứng của cô thế này anh thật không biết làm sao.

“Bữa ăn khuya này, thích thì ăn, không thích thì bỏ đi.” Cô từ phòng bếp mang ra một phần ma lạt nướng.

“Em tha thứ cho tôi được không?” Anh cau mày.

“Đã khuya tôi đi ngủ trước, tôi tắm rồi anh dùng phòng tắm đi, khăn tắm ở ban công.” Cô không để ý đến anh, nói xong thì trở về phòng đóng cửa lại.

“Spring!” Thiếu gia phóng qua giữ chặt cánh cửa sắp khép lại, nhưng bởi vì Gia Hòa dùng sức quá mạnh nên tay anh bị kẹp lại. Cánh cửa kẹp mạnh vết thương trên bàn tay, khiến anh đau đến hét to một tiếng.

Gia Hòa vội vàng mở cửa.

Cô kéo tay anh qua, nhìn kỹ vết máu trên các đốt ngón tay, cô hoảng sợ hỏi: “Sao lại chảy máu thế này!”

“Là vừa rồi tự tôi...” Anh đau đến không nói ra lời.

Cô thất bại đau lòng trừng mắt nhìn anh, cuối cùng đành phải đầu hàng đến phòng bếp lấy thuốc nước và băng vải.

“A! Đau quá!” Thiếu gia kêu to.

“Anh đáng đời.” Gia Hòa không thêm nhìn anh phàn nàn, tiếp tục thoa thuốc nước khử trùng vết thương, nhưng sức lực trên tay giảm xuống.

Nhìn thấy cô chuyên tâm giúp mình làm sạch vết thương, thiếu gia rốt cuộc mỉm cười.

Toa thuốc nước xong, cô lại thoa thuốc mỡ trị vết thương, rồi giúp anh băng bó. Sau khi băng bó xong cô ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt mỉm cười của anh, khiến cô bỗng nhiên lại nóng giận. Vì thế cô thu dọn hộp thuốc chuẩn bị đi xuống sofa, lại bị anh ôm lấy.

“Anh buông tay!”

“Tôi không buông!” Anh trêu chọc.

Cô hết cách.

“Tôi biết vừa rồi là tôi không tốt, nhưng lúc ấy tôi thực sự tức giận mới nói thế với em, thực ra tôi không có ý đó.”

“...”

Kỳ thật, cô làm sao không biết chứ.

Ba năm nay cô dễ dàng tha thứ cho anh, không phải nuốt giận, mà là cô phát hiện anh rất giống cô trước kia. Luôn bướng bỉnh nói lời tổn thương người khác, thực ra trong lòng có ý tốt. Nhưng anh bướng bỉnh hơn cô, bởi vì anh càng cô đơn hơn.

“Tôi xin lỗi tôi xin lỗi.”

“.....”

“Em thật sự coi tôi chưa từng nói qua....Nhưng tôi sẽ không coi là chúng ta chưa từng làm qua...” Anh càng nói càng nhỏ.

Gia Hòa quay đầu lại trừng anh.

“Ngày mai phải đi thử quay lần hai, anh đi ngủ sớm một chút đi.” Cô vẫn nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, có lẽ cô không thể chấp nhận anh bất chợt gần gũi, hoặc là cô chưa chuẩn bị tâm lý.

“Em tha thứ cho tôi được không...” Anh lo lắng hỏi.

“Tha thứ cho anh.” Cô đứng lên, cúi đầu nhìn anh, nhìn không được an ủi vỗ bờ vai anh, sau đó trở về phòng đóng cửa lại.

Khép cửa lại, cô hơi chán nản, sao cô lại an ủi anh chứ, người bị tổn thương rõ ràng là cô mà.

Ở cùng thiếu gia, cô đã quen ép dạ cầu toàn, có đôi khi cô cảm thấy anh tựa như một con cún lang thang dễ bị tổn thương, khiến cô không kiềm lòng được mà đi chăm sóc anh an ủi anh khích lệ anh.

Rất nhiều lúc anh quả thật khiến người ta chán ghét, nhưng có một số thời điểm lại khiến cô cảm thấy anh rất đáng yêu. Cô nghĩ rằng, mình thích anh, nhưng không phải là loại thích giữa nam nữ, mà chỉ là sự thu hút thuần túy giữa hai sinh vật, có lẽ, cô không coi anh là một người đàn ông, bởi vì khi họ ở cùng nhau, cô cũng không coi mình là phụ nữ.

Nhưng mà, phát sinh quan hệ không nằm trong dự đoán của cô. Cô không rõ rốt cuộc anh phát điên cái gì, lại càng không hiểu mình phát điên gì. Có lẽ hai người bọn họ đã lâu rồi không làm chuyện kia.

Nghĩ đến đây, Gia Hòa bật cười, hormone gây chuyện có lẽ là nguyên nhân duy nhất mà cô có thể nghĩ đến hiện nay.

Ánh trăng ngoài cửa sổ tròn như đêm đó. Cô bỗng dưng vỗ đầu mình, sao lại nghĩ tới đêm đó!

“Hình như gần đây James hay cười.” Tony đứng bên cạnh đạo diễn nói với Gia Hòa.

“Vậy à.” Cô từ kịch bản ngẩng đầu lên, nhìn thiếu gia dưới ánh đèn, cô thật không biết anh thường hay cười, chỉ cảm thấy anh cười mở hơn.

“Bình thường một chàng trai như vậy thì chỉ có một nguyên nhân.”

“?”

“Cậu ta đang yêu.”

Cô kinh ngạc hé miệng, không biết nên phản bác thế nào.

Tony mờ ám nháy mắt mấy cái: “Yêu là một chuyện tốt.”

Thế là cô chẳng từ hử gì mà bịu môi, tiếp tục xem kịch bản.

Thiếu gia rút cuộc có cơ hội đóng một bộ phim quảng cáo, phải quay tổng cộng ba câu chuyện, thời gian lần này nhiều hơn, trước sau có thể kéo dài một tháng. Gần đây cô thậm chí nghĩ rằng đến Thượng Hải là đúng, bởi vì nơi đây có rất nhiều cơ hội, có lẽ tiền lương không cao bằng Hồng Kông, nhưng nhiều việc hơn, với lại thiếu gia ở đây có sức cạnh tranh.

“Chờ một chút.” Gia Hòa bỗng nhiên nói, “Làm sao.... hoá ra có diễn cảnh hôn à.”

Cô còn nhớ lúc đầu xem qua không có tình tiết này, vì thế hơi bất ngờ.

“Ồ, là đạo diễn nhất thời thêm vào. Chẳng lẽ có vấn đề ư?” Tony hỏi. Theo anh ta thấy, bên có ý kiến thường là phía nữ diễn viên.

“Cái này...” Cô nghĩ chắc thiếu gia sẽ đồng ý, nhưng không biết vì sao trong lòng hơi là lạ, “Trước đó chúng tôi không biết, chỉ lo anh ấy không đồng ý.”

“Vậy không bằng bây giờ cô hỏi cậu ta xem.”

“...Ồ.” Cô chỉ có thể kiên trì nhận lời.

Cô biết thiếu gia nhất định không có ý kiến, nhưng vẫn đi qua nói với anh về vấn đề này.

Anh không trả lời cô, chỉ là bỗng nhiên hỏi với vẻ gian xảo: “Em nói tôi có nên quay không?”

“Chuyện này,” cô sờ trán, hơi chột dạ trả lời, “Đương nhiên là tùy anh.”

“Tôi cũng tùy thôi.” Anh mỉm cười, “Em nói quay thì quay, không quay thì không quay.”

“Vậy...” Cô suy nghĩ, “Quay đi...”

Thiếu gia vô tư nhún vai.

Nhưng ngay sau đó Gia Hòa cảm thấy, anh cố ý biểu hiện rất thân mật với nữ diễn viên kia trước mặt cô. Có lẽ ngay từ đầu cô có chút để ý, nhưng khi nhìn thấy anh bày nhiều trò như vậy, ngược lại cô thấy hơi buồn cười.

Cảnh hôn vậy mà diễn có một lần là được, thiếu gia có phần bất mãn.

“Sau này còn có cơ hội mà.” Gia Hòa cười “an ủi” anh.

Anh chỉ trừng cô với vẻ phức tạp.

“Sau khi làm xong case này có hứng thú trở về Hồng Kông không?” Tony nhìn thiếu gia đang ở trong studio mà hỏi Gia Hòa.

“Quay về Hồng Kông?” Cô ngẩn người.

“Thực ra có một nhãn hiệu ở Hồng Kông muốn mở chi nhánh tại Thượng Hải, bọn họ muốn chụp một bảng quảng cáo cho cửa hàng mới. Tôi đã gửi hình của James cho bọn họ xem, hai ngày nữa sẽ có hồi âm.”

Gia Hòa hơi kinh ngạc, bởi vì cô không nghĩ tới nhanh như vậy đã quay về Hồng Kông, dù sao mới có nửa năm.

“Bởi vì cửa hàng mới khai trương vào tháng 11, cho nên nếu phải chụp chắc là sẽ chụp ở Hồng Kông.”

“Anh khẳng định anh ấy được chọn sao?”

Tony cười chắc chắn: “Tin tôi, tôi biết được một số thông tin bên trong, nếu không lo về các mặt khác thì James tuyệt đối thắng lợi. Nhưng mà tiền lương tính theo bên Thượng Hải.”

“Nếu được chọn thì giảm giá có là gì.” Gia Hòa cũng cười.

“A, thật sao? Vậy tôi muốn một nửa chi phí.”

“Một nửa của tôi cho anh chẳng sao, một nửa của thiếu gia thì phải hỏi chính anh ấy.” Cô nhún vai.

“Cô thật sự làm tròn bổn phận, khiến tôi có chút ghen tị.”

“?”

“Tốt nghiệp trường đại học danh tiếng tại Australia, biết nói tiếng Anh và tiếng Pháp, vừa làm bảo mẫu vừa làm người đại diện, cái gì cũng suy nghĩ cho cậu ấy, còn chỉ lấy một phần tiền lương, nếu bảo mẫu nhà tôi cũng có thể giống như cô thì tôi nằm mơ cũng cười tươi. Cô bảo tôi làm sao không ghen tị James chứ?”

Gia Hòa thoải mái cười to, kỳ thật Tony không nghiêm túc như bề ngoài của anh ta, quen nhau trong thời gian dài cô biết anh ta là một người khôi hài.

Thiếu gia trong studio lại cau mày nhìn bọn họ, chẳng yên lòng quay phim.

Sau khi xong việc tổ quay phim dùng xe đưa diễn viên trở về, thiếu gia quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cũng không tiếp xúc với người bên cạnh. Nữ diễn viên ngồi hàng ghế sau anh bỗng nhiên đến gần mời anh ăn cá khô.

“Tôi không thích ăn những thứ này.” Anh trả lời có chút lạnh lùng. Nhưng cô gái kia không để ý, ngược lại hỏi anh thích ăn gì.

Thiếu gia có phần mất kiên nhẫn, anh nhìn Gia Hòa ngồi bên cạnh, đột nhiên cười đùa với cô gái kia: “Đương nhiên là cô gái xinh đẹp như cô vậy.”

Cô gái kia sững sốt trước tiên, sau đó cười ha ha.

Anh hơi đắc ý nhìn qua Gia Hòa, cô cũng quay đầu nhìn anh, nhưng nụ cười có chút kỳ lạ, dường như đang nói với anh, cô biết anh nghĩ gì.

Gia Hòa quay đầu tiếp tục nghe máy MP3 của cô. Đột nhiên cô lại đắc ý, thiếu gia vì để cô ghen mà cố ý chọc ghẹo cô gái khác cơ đấy.

Nghĩ đến đây, cô suýt nữa cười ra tiếng. Cô quay đầu nhìn thiếu gia lần nữa, vẻ mặt bức dọc của anh càng khiến cô buồn cười.

Cô bỗng nhiên lặng lẽ nắm lấy tay anh, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh mà cùng anh mười ngón giao nhau, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Lúc xuống xe đi trên con đường Cao An vắng vẻ, thiếu gia đuổi theo vài bước, nắm tay Gia Hòa.

“Chiều nay em và Tony nói gì mà vui thế?” Anh nắm chặt tay cô sau đó không vui hỏi.

“Nói về anh thôi.”

Không ngờ cô sẽ ột đáp án như vậy, đầu tiên anh ngớ ra sau đó cười thoải mái.

Gia Hòa chưa bao giờ lừa anh, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới phải cân nhắc lời nói của cô có thật hay không. Ở cùng cô, anh không cần che giấu sự vô tri hoặc là ấu trĩ của mình, bởi vì cô cũng chưa bao giờ che giấu khuyết điểm của mình trước mặt anh. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình có thể biểu đạt tròn ý nghĩ của bản thân cho người khác biết, anh luôn cảm thấy rất vui vẻ.

“Nói xấu tôi ư?”

“Đúng vậy,” cô nói đùa, “Ngoại trừ nói xấu thì có thể nói gì nữa chứ?”

Anh đột nhiên cười ha ha, sau đó ôm cô hà hơi khiến cô ngứa ngáy. Gia Hòa cười giãy dụa.

Thực ra cười như thế không phải hoàn toàn vì ngứa, mà cũng vì vui vẻ.

Yêu đương luôn vui vẻ. Cho dù kết cục thế nào, trái tim là con đường dài đằng đẵng, luôn có một đoạn thời gian ngọt ngào.

Thiếu gia đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía trước. Gia Hòa theo ánh mắt anh nhìn qua.

“Trần Kiện Phong...”

Anh bạn học cũ dùng biểu tình không chịu nổi nhìn cô, sau đó oán trách nói: “Thì ra hôm đó hai người cãi nhau, tôi còn cho rằng có bạo lực gia đình! Còn mua trái cây đến thăm cậu, cậu xem, hôm nay tôi đến đặc biệt mặc áo bảo vệ, nghĩ rằng nếu có đánh nhau thì cũng không đến nỗi chết.”

Hai người ngây ngốc nhìn anh ta.

Sau đó anh ta thật sự kéo áo khoác ra để hai người nhìn thấy áo bảo vệ khi luyện karate, còn nói hợp lý: “Tôi một lòng nghĩ đến cứu công chúa, không ngờ hoá ra bên cạnh công chúa không phải khủng long mà là hoàng tử.”

Thiếu gia và Gia Hòa rút cuộc không nhịn được nữa mà cười to, cười đến đau bụng chảy nước mắt.

“Này, hai người không gì chứ.” Trần Kiện Phong kéo lại áo khoác, tức giận trừng bọn họ.

Gia Hòa lau nước mắt, ôm bụng nói: “Cậu cái đó...giỏ trái cây...rất xấu.”

“Cậu còn dám nói, tôi mua tại góc đường, ông bác kia lừa tôi nói gần đây không có tiệm trái cây, ai ngờ đến dưới lầu chỗ hai người thì có một tiệm.” Anh ta nói với lòng phẫn nộ.

Bọn họ lại cười một trận nữa, mặc cho anh chàng vô tội kia đứng đó phẫn nộ.

“Tiếp đãi không chu đáo, tôi chỉ biết làm những thứ này.” Gia Hòa bưng đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn ăn sau đó ngồi xuống.

“Rất tốt rồi,” Trần Kiện Phong nhìn bàn đồ ăn phong phú, anh ta vui vẻ ăn ngay, “Tôi ở nhà chỉ có thể nấu mì ăn thôi.”

“Chúng tôi cũng chỉ ăn mì, hôm nay vì anh đến đây nên Spring mua về đồ ăn ở nhà hàng đối diện.” Thiếu gia vừa ăn vừa nói.

Trần Kiện Phong có chút bó tay nhìn Gia Hòa: “Tôi đã nói rồi, ra vẽ hiền thê lương mẫu không thích hợp với cậu đâu.”

“Chu Tổ Minh, anh muốn chết à.” Gia Hòa đánh anh một cái, nhưng đáng vẻ không như là tức giận.

Tuy rằng thiếu gia bị đánh nhưng anh không giận, vẫn cười cười ăn uống.

“Hai người...” Trần Kiện Phong giả vờ rùng mình, “Tôi đã nổi da gà rồi này, không ngờ sau khi trưởng thành bà đàn ông lại là công chúa.”

Thiếu gia đầy hứng thú đánh giá Gia Hòa: “Thì ra hồi trước em như vậy à.”

“Đúng vậy,” Gia Hòa gật đầu, hào phóng thừa nhận, “Trước kia tôi để tóc ngắn, giống như thằng nhóc.”

“Nhưng mà hồi đó có rất nhiều chàng trai thầm mến cô ấy đấy.” Trần Kiện Phong vừa ăn vừa nói mồm miệng không rõ ràng.

“Thật sao?” Cô kinh ngạc mở to mắt, “Có chuyện này ư?”

“Cậu còn nhớ uỷ viên thể dục của lớp chúng ta luôn tìm cậu gây rắc rối không? Thực ra cậu ta thích cậu.”

Thiếu gia lắng nghe đối thoại của bọn họ, anh đột nhiên hỏi: “Uỷ viên thể dục là gì?”

“Người từ ngoài hành tinh?” Trần Kiện Phong nói lầu bầu.

“Cậu ta đến từ nước ngoài.” Gia Hòa giải thích, “Uỷ viên thể dục chính là bạn học chuyên giúp thầy thể dục làm một số việc.”

“Là một chức vị sao?”

“Gần như thế.” Cô gật đầu.

“Có tiền lương không?”

Gia Hòa và Kiện Phong đồng thời ngừng đùa, nhìn anh rồi không hên cùng mỉm cười.

“Không có đâu, ở đây không giống với Australia, không phải mỗi khi làm việc đều phải có tiền mới đi làm.”

Thiếu gia nhìn Gia Hòa chăm chú, bỗng nhiên gật đầu: “Tôi hiểu.”

Vì thế cô cũng vì anh làm rất nhiều chuyện, mà không phải xem tiền lương thế nào.

“Thực ra ngẫm lại bộ dáng của cậu khi đó cùng anh chàng kia chẳng khác là mấy, không hiểu tại sao có người thích cậu.” Trần Kiện Phong tiếp tục lải nhải.

“Vì tôi thanh tú thôi.” Cô có chút đắc ý.

“Cho cậu ba phần màu cậu liền mở xưởng nhuộm.” Anh ta không dám gạt bừa, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới “hoàng tử” ngồi bên cạnh cô, vì thế hơi ngưng ngừng, “Tôi xin lỗi, tôi chỉ đùa chút thôi, không phải nói Tăng Gia Hòa khó coi.”

Thiếu gia cười trả lời: “Không sao, tôi cũng không phải cần bề ngoài.”

Trần Kiện Phong cười ha hả: “Chẳng lẽ cậu cần nội tạng của cô ấy à?”

Gia Hòa không đáp lời, chỉ là mỉm cười ăn uống. Mà trong lòng cũng cảm động.

Dường như cho đến giờ phút này, cô mới thực sự có phần tin tưởng, ít nhất thiếu gia có chút thích cô. Về phần một chút kia bao nhiêu, cô không dám khẳng định, cũng không dám suy nghĩ. Vấn đề này tựa như lỗ đen của tình yêu, lúc người kia yêu bạn sâu đậm, chính bạn bị hấp dẫn từng chút một vào đó, trong phút chốc ngẩn đầu, bạn mới phát hiện hoá ra mình đã yêu người ấy sâu đậm.

Trần Kiện Phong cũng cười ăn tiếp. Thực ra anh ta làm sao không hiểu ý của “hoàng tử”, anh ta cũng thích một người, anh ta cũng không cần vẻ bề ngoài. Nhưng anh ta không biết làm sao nói ra “tiếng lòng” dễ dàng, có lẽ đôi khi trực tiếp là phương pháp tốt nhất.

Một câu này của thiếu gia khiến bọn họ đều tự xét lại con đường mình đã từng đi qua, hồi tưởng rất nhiều người từng không muốn để vượt mất, và những chuyện quá khứ hết sức lông bông trong thời niên thiếu.

Ánh trăng đêm nay bị áng mây che khuất một bên, nhưng nó vẫn sáng ngời.

Sau khi hoàn thành quảng cáo kem lạnh, Tony và Gia Hòa thanh toán một lần, trả hết phí quảng cáo trước đó của thiếu gia.

Gia Hòa khẩn trương mở to mắt nhìn màn hình máy ATM, thiếu gia thì lười nhác dựa vào tường, hình như không quan tâm cho lắm.

“Hơn hai mươi vạn...” Cô nhìn con số hiện lên mà thì thào.

Trước khi tới Thượng Hải, ông chủ công ty nói với cô rằng, chỉ cần cô bằng lòng tiếp tục làm người đại diện của anh, sau này công ty sẽ không khấu trừ khoản thù lao của anh, bọn họ nhận hai phần trọn vẹn, nhưng công ty ngoài tiền thuê nhà và tiền ăn ra thì không trả cô tiền lương. Nếu cô không làm người đại diện của anh, như thế cô vẫn ở lại công ty với số tiền lương không tính là ít, đợi dẫn dắt người mới.

Cuối cùng cô lựa chọn đi theo thiếu gia đến Thượng Hải...

“Ba phần trăm trong đó cũng là hơn sáu vạn...” Cô tính toán cẩn thận. Giữa thiếu gia và công ty luôn là ba bảy.

“Năm tháng hơn sáu vạn...” Cô cúi đầu, kéo thẻ ra bỏ vào ví, trước kia lương căn bản của cô đều hơn hai vạn một tháng đấy.

“Em không đủ tiền dùng sao?” Thiếu gia nhìn cô.

“Không...không phải...” Cô thở dài, “Chỉ là bỗng nhiên nhận ít tiền lương nên có chút không thích ứng...”

“Toàn bộ tiền lần này đều cho em.”

Gia Hòa ngẩng đầu nhìn anh, dùng sức lắc đầu: “Em không muốn xài bảy một phần tiền của anh.”

Thiếu gia mỉm cười: “Cho em xài bảy đó.”

Cô phát hiện gần đây anh hay cười, cười đến không mở mắt ra được.

“Thôi đi. Em tin anh cố gắng làm việc sẽ kiếm được nhiều tiền, em không muốn vì bây giờ mà cầm số tiền này của anh, sau này không chia khấu trừ được.” Cô nhăn nhó mặt mày với anh.

Thiếu gia cười cười nhìn cô, bỗng nhiên hôn cô một cái.

Thượng Hải vào tháng 10, tâm trạng thoải mái. Mỗi ngày ánh mặt trời vẫn xuất hiện giữa không trung đánh thức thành phố này.

“Dậy đi...” Âm thanh Gia Hòa bình thường nhưng có từ tính, từ trong chăn truyền đến có chín phần gợi cảm.

“Không muốn...” Thiếu gia khàn giọng làm nũng, uốn éo trong chăn.

“Hôm nay em phải đi mua đồ...” Lời còn chưa dứt, cô đã bị người ta che miệng lại.

Bầu không khí trong phòng bởi vì hai người trên giường mà trở nên mập mờ lục đục.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Gia Hòa giãy dụa muốn đẩy anh ra, nhưng vẫn bị anh đè nặng không thể nhúc nhích.

“Có người tới...” Cô nhỏ giọng oán giận.

“Kệ đi, chắc là mấy người ở tổ dân phố...” Ở Thượng Hải hơn nửa năm, anh đã dần dần biết được tổ dân phố là gì.

Cô bị anh hôn lên vành tai, ngứa đến buồn cười.

“Hey James! It’s me! Ray!”

Cô đẩy anh, từ trong chăn nhô đầu ra, trên trán tuôn ra mồ hôi lạnh.

Bạn anh tới đây! Không xong, người bạn này lại là con trai của ông chủ.

Một giây trước thiếu gia còn đang thân mật, giây tiếp theo đã bị cô đẩy ra, anh vô cùng ảo não, xanh cả mặt.

Gia Hòa vội vàng bọc chăn đứng dậy nhặt quần áo trên mặt đất.

“Đừng để ý tới cậu ta!” Anh thất bại gằm nhẹ.

“Anh mau mặc quần áo đi, không thể cho anh ta biết chúng ta ở cùng nhau.” Cô sốt ruột đến nỗi khẽ la lên.

“Why?!”

“Why?!” Cô trừng mắt hỏi lại, “Anh ta là con trai ông chủ, em không thể để bọn họ biết em và anh ở bên nhau, như thế vi phạm quy tắc của nhân viên, understand?”

“Anh mặc kệ!” Anh đùa giỡn, ném quần áo cô sang chỗ khác.

Gia Hòa chậm rãi đứng thẳng người nhìn anh chăm chăm, chẳng nói gì cả.

Mười giây sau, thiếu gia nhận lệnh đầu hàng.

Tên của Ray là Trịnh Á Thụy, nghe ra giống tên con gái, vì thế anh ta chưa bao giờ cho phép người khác gọi mình như thế. Cũng như thiếu gia, anh ta sinh tại nước ngoài, sau khi tốt nghiệp trung học mới quay về Hồng Kông. Ba anh ta muốn tìm việc cho anh ta làm, anh ta dựa vào đáng người tốt mà chụp một số quảng cáo.

Gia Hòa từng nghe ông chủ nói rất nhiều lần, ông ta không muốn con trai mình làm việc này, nhưng dường như anh ta chẳng có hứng thú với chuyện nào khác. Đồng thời, tại Hồng Kông, dựa vào bằng cấp trung học vứt đi ở Canada cũng chẳng thể tìm được công việc. Vì thế ông chủ rất không tình nguyện để đứa con yêu quý dần thân vào giới này. Trên cơ bản mỗi khi ông chủ phát tiền lương thì sẽ kể “phiên nào” này với mọi người, giống như là tú bà không thể cho con mình đi vào thanh lâu.

Ray và thiếu gia có tính khí tương tự nhau, thực ra anh ta mới là thiếu gia chân chính —— con trai ông chủ.

“Sao lâu thế?!” Ray mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn Gia Hòa, trừng đủ rồi mới thông thả bước vào nhà, thuận tiện dọn đồ, “Cô xách hành lý của tôi vào đi.”

“Ồ.” Gia Hòa dùng đầu lưỡi liếm chiếc răng trong cùn, tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng vẫn cười trừ gạt đầu, đi xách chiếc va ly to dùng ở cửa. Nhưng mà va ly rất nặng, cô dùng hết sức mới kéo vào cửa. Bỗng nhiên cô cảm thấy tay mình nhẹ hơn, thì ra thiếu gia đi qua giúp cô đẩy va ly vào.

“Cậu tới làm gì?” Thiếu gia rút tay trong túi quần, khẩu khí không có kiên nhẫn.

“Cậu bắt đầu nói tiếng phổ thông khi nào thế?” Ray ngây ngốc nhìn anh, miệng nói nửa tiếng Quảng Đông nửa tiếng phổ thông.

“Lúc nào tôi cũng nói tiếng phổ thông cả.”

Ray kinh ngạc: “Tôi nói chuyện của cậu, nhưng ông già tôi chẳng thèm nghe lời tôi. Tôi rất muốn giúp cậu nhưng cậu cũng biết, dù ông già tôi biết cậu là người có triển vọng, nhưng sự việc nghiêm trọng không thể làm liều ——”

“Đừng giở ra cái giọng ấy, tôi nhờ có một lần mà cứ nói mãi.” James hiếm khi nhờ vả người ta, mấy năm nay hối hận duy nhất của anh là kết bạn với Ray.

Ai nói ba người phụ nữ một vở kịch, một mình anh ta cũng có thể diễn ba vai.

Anh trừng anh ta: “Say, cậu tới làm gì?”

Ray nhún vai, tiếp tục thao thao tiếng phổ thông rất bình thường: “Cậu vô duyên vô cớ để ba tôi đuổi đi... Tôi muốn tới thăm cậu.”

Khẩu khí dường như rất vô tội, đáng vẻ lại đành chịu, lúc này dù ai nhìn thấy cũng không nhin được mà đi lên an ủi.

Nhưng mà Gia Hòa và thiếu gia nhìn nhau, không hẹn cùng lộ ra vẻ mặt “không cần đâu”.

Thượng Hải vào tháng 11 lạnh hơn Hồng Kông rất nhiều. Mà lúc này tại Australia mặt trời sáng sủa bắt đầu dâng cao.

“Nghe nói tối nay sẽ lạnh.” Gia Hòa rút vào một góc ở sofa, máy sưởi mới mua đã khởi động. Thiếu gia rút người bên cạnh cô, thỉnh thoảng xoay máy sưởi về phía mình.

“Mùa lạnh tới rồi.” Lúc này Ray bọc chăn từ phòng đi ra.

Gia Hòa và thiếu gia lập tức nhăn mặt: “Lau nước mũi của cậu đi.”

Ray cầm một góc của tấm chăn lau mũi, sau đó lại giơ lên trước mắt nhìn: “Cũng được, không nhiều lắm.”

Hai người trên sofa cùng bày ra vẻ mặt khinh thường.

Ray đột nhiên nheo mắt nhìn bọn họ: “Gần đây hai người làm sao vậy?”

“?”

“Ngồi một bên ăn cơm, ngồi một bên xem tivi, đi dạo phố thì dính vào nhau, giọng điệu nói chuyện cũng y chang.” Tiếng phổ thông của anh ta đôi khi cũng không “bình thường”.

Gia Hòa cười gượng hai tiếng: “Ồ chung lâu dài mà thôi...”

Anh ta ngồi vào sofa đơn bên cạnh, nhìn bọn họ chằm chằm, cuối cùng đưa ra kết luận: “Có problem, rất có problem.”

Thiếu gia ở bên cạnh xem tivi tiện tay ném một quyển tạp chí bay về phía đầu anh ta, vừa đánh trúng thì một tiếng kêu thốt ra.

“Cậu im miệng cho tôi. Làm phiền nữa tôi bảo cậu cút ngay.”

Ray xoa da đầu, ngũ quan nhăn nhúm lại.

Gia Hòa vội vàng đứng dậy, không thể đắc tội với con trai ông chủ. Nhưng vừa đứng đã bị thiếu gia giữ lại.

“Kệ cậu ta.”

Lúc này chuông cửa vang lên.

Michelle đứng ngoài cửa bọc áo choàng lông cừu thật dày, một tay cầm khăn giấy bịt mũi, một tay nắm hai góc áo choàng.

“Có hứng chơi mạt chược không?”

Âm thanh của cô ta nghe là biết bị cảm.

Gia Hòa hít hít mũi: “Hiện tại chúng tôi có ba người.”

Michelle ló đầu nhìn Ray bọc chăn ngồi trên sofa, hỏi: “Cậu ta đánh thế nào?”

Gia Hòa cười gượng hai tiếng: “Không được tốt lắm.”

“Bảo cậu ta qua đi.”

Mấy tháng qua, thiếu gia đã được ma nữ Michelle phong là ma thần, khiến cô ta cảm mạo với những anh chàng “lai lịch không rõ”.

Gia Hòa đóng cửa, Ray dùng sức hỉ lỗ mũi bên trái vào khăn giấy, hỏi: “Cô ta là ai?”

“Michelle dưới lầu, cô ấy cũng là người Hồng Kông.”

Máy sưởi trong phòng có lẽ lắp đặt lâu năm cho nên phát ra âm thanh ầm ầm.

“Ra bài.” Michelle đánh trước, mắt đỏ mũi đỏ, chậm rãi cầm khăn giấy bên cạnh mà hỉ mũi. Trong cả quá trình ánh mắt cô ta luôn nhìn chăm chăm Ray ở đối diện.

Mà lúc này mồ hôi trên người Ray như mưa, hai mắt đầy tơ máu.

Gia Hòa và thiếu gia ở hai bên cũng không chịu được mà toát mồ hôi, anh ta đã liên tục ra mười tám quân bài rồi.

“Tam...tam điều!” Anh ta nhắm mắt đánh tiếp.

Người trên bàn không động đậy. Anh ta thở phào.

Bỗng nhiên ba người đồng thời ngả bài.

“Bính hồ đan điều tam điều.”

“Hỗn bính điều tam điều.”

“Biên tam điều thanh nhất sắc.”

Anh ta sững sốt, nhớ lại mình học chơi mạt chược với bà nội từ hồi ba tuổi đến giờ, trong hai mươi mốt năm, loại ba chống một như vậy chưa bao giờ gặp trong lịch sử.

Anh ta tức giận hỉ lỗ mũi bên trái vào khăn giấy: “Lần nữa!”

“Anh muốn ăn gì?” Gia Hòa đứng bên giường, dè dặt hỏi.

Nhưng qua thật lâu người trên giường vẫn không trả lời, anh ta mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà.

“...Ray?” Cô thử hỏi lại.

“.....”

Gia Hòa đành chịu bĩu môi, quay đầu nhìn thiếu gia dựa trên cánh cửa. Anh bưng ly cà phê, liếc một cái rồi phóng khoáng xoay người đi.

Cô quen biết Ray hơn ba năm trời, chưa bao giờ thấy anh ta im lặng lúc nào, có lẽ đêm qua là một sự đả kích lớn đối với anh ta.

Đêm qua bọn họ chơi tổng cộng 28 vòng, Ray thua 23 vòng, cô và thiếu gia mỗi người đều thua một vòng, Michelle thua hai vòng, một vòng còn lại là thẻ vàng.

Gia Hòa nhìn Ray “nửa chết nửa sống” trên giường với vẻ thông cảm. Con người, đôi khi, rất yếu ớt.

Cô cúi đầu, nhin xuống khoé miệng muốn cười, chậm rãi lui ra ngoài.

“Không bằng chúng ta chạy trốn đi.”

Trong tivi đang chiếu một tập phim của “Friends”, Gia Hòa quay đầu, phía sau là vẻ mặt buồn bực không vui của thiếu gia.

“Trốn?”

“Chẳng phải em không muốn để Ray biết chúng ta....sao?”

Bàn tay cô đẩy khuôn mặt anh định tới gần, nhìn hai mắt anh kỹ càng, bộ dạng rất nghiêm túc.

“Tuần sau chúng ta đi Hồng Kông nhé.” Cuối cùng cô ngơ ngác nói.

Thiếu gia từ từ nhếch môi: “Ở đâu cũng được.”

“Nhưng còn Ray thì sao?”

“Mặc kệ cậu ta, cậu ta rất hèn mọn, không chết được đi.”

Phục vụ của Dragonair vẫn tốt như vậy, tiếp viên hàng không rất bận rộn, nhưng vẫn không quên tẩm chân cô cần.

Thiếu gia theo thường lệ dùng cái chụp bịt kín mắt nằm xuống ngủ ngay.

Cô thật sự rất bội phục thói quen này của anh, nhưng vào lúc này —— cô cúi đầu —— anh đang nắm tay cô.

Sáng ngày mai, Ray nhìn thấy tờ giấy cô để lại, nhất định sẽ mắng ầm lên. Về điểm này, anh ta rất giống ba mình. Cô khôi hài suy nghĩ, hai cha con luôn luôn có điểm tương tự.

Có thể gặp lại Bảo Thực, còn có Dư Chính. Không biết anh có đánh bại anh chàng học trưởng kia không.

Paul nói vợ anh ta sắp sinh vào tháng này, đây là đứa con thứ ba của anh ta. Nói thật anh ta là người cha và người chồng tốt, tuy rằng chưa hẳn là tốt nhất.

Hồng Kông vào tháng 11.....

Nghĩ đến đây, Gia Hòa dần dần nở nụ cười tươi, cô có thể mặc áo sơ mi tay lửng mua hồi onsale vào mùa xuân tại Paris.

Phần mặt được mình không biết phải edit làm sao, đã google rất nhiều, đọc qua cách chơi nhưng cũng chẳng hiểu gì cả, mong mọi người thông cảm, nếu bạn nào biết thì góp ý ình không thì du di lần này nhé ^^

11. Chương 11

Sân bay Chek Lap Kok luôn ồn ào như vậy, khi bọn họ đến nơi thì trời đã khuya, hàng người chờ taxi rất dài.

Thiếu gia đã không còn kiên nhẫn, anh dụi mắt liên tục, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

Bọn họ ngồi trên va ly đợi nửa tiếng, rốt cuộc bạn anh đã tới. Nhìn qua hàng chờ taxi kia, vẫn chỉ chút người.

Gia Hòa lặng lẽ kéo va ly của mình đi theo sau bè cánh của thái tử, nhìn thấy nhóm bạn bè phía trước nói chuyện, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, sao mình lại đi cùng bọn quý nhỏ?

“Này, đêm nay cậu ở đâu?” Ken đóng cốp xe lại, đột nhiên hỏi.

Thiếu gia quay đầu nhìn cô.

“Baden-Powell International House.” Cô mở cửa xe.

Bọn quý nhỏ đều nhìn cô: “Khách sạn?”

Gia Hòa gật đầu dĩ nhiên: “Tony đã book rồi. Gần với chỗ chụp hình ngày mai.”

“Chụp hình?” Thiếu gia mở to mắt.

“Tôi chưa nói với anh sao? Y4 khai trương cửa hàng mới, mời anh chụp hình quảng cáo.” Nửa năm qua cô chưa nói tiếng Quảng Đông, nhưng khi mở miệng vẫn nói lưu loát như vậy, bản thân cô có chút đắc ý.

Thiếu gia nhìn cô, sắc mặt quái dị, cô biết khi anh bày ra biểu tình này bình thường là điềm báo anh tức giận.

Anh không nói lời nào đi qua kéo bàn tay cô đang nắm cửa xe ra, rồi tự mình ngồi xuống.

Ken và Hà Sâm dùng ánh mắt “rất vui đã biết cô” mà “an ủi” cô, sau đó cũng tiến vào chỗ ngồi phía trước.

Gia Hòa vừa ngồi vào bên cạnh thiếu gia, vừa cẩn thận nhớ lại, chẳng lẽ mình thật sự chưa nói gì hết sao?

Tối nay sau khi tới khách sạn, thiếu gia vẫn không nói gì với cô. Sáng hôm sau cô đến gõ cửa phòng anh, qua vài phút anh mới mở cửa, sắc mặt không tốt lắm.

“Đêm qua tôi đã nghĩ kỹ rồi, có lẽ tôi thật sự quên nói với anh. Sorry.” Cô hạ thấp thái độ.

Thiếu gia ngồi trên giường, mặt hướng về cửa sổ, không chịu lên tiếng cũng không nhìn cô.

Gia Hòa đóng cửa lại, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh: “Tôi chỉ là quên mất thôi. Xong việc này là có thể đi chơi rồi, anh muốn ở chơi lâu một chút cũng được.”

Cô lén nhìn một bên mặt anh, bỗng nhiên cảm thấy không đoán ra anh đang suy nghĩ gì.

Cô hơi hoảng hốt: “Này, đừng như vậy, sau này tôi nhất định nhớ nói với anh.”

Thiếu gia quay đầu, ánh mắt có chút cô đơn, âm thanh hơi khàn khàn: “Tôi không giận em việc này. Tôi tưởng rằng...em bằng lòng theo tôi chạy trốn, nên mới đến Hồng Kông.”

Cô kinh ngạc. Thì ra hôm đó anh nói thật.

Gia Hòa bỗng nhiên mỉm cười, cười đến nước mắt lớn vồn trong viền mắt. Bởi vì trong đầu cô đang diễn ra một bộ phim Quảng Đông dài tập đầy thú vị: ông tổng là tú bà thanh lâu, Ray là quý công tử, cô là nha hoàn, mà thiếu gia là mỹ nhân nổi tiếng ở đây.

Mỹ nhân là phải dùng để kiếm tiền, không thể bị người ta bắt cóc, vì thế nha hoàn số khổ là cô phải dẫn thiếu gia bỏ trốn.

Anh đứng lên gào thét với cô: “Không cho em cười!”

Nhưng cô vẫn không thể kiềm chế bản thân, giống như một người ghét xem phim truyền hình, nghĩ rằng mỗi ngày mình đều sống trong thực tế, kết quả phát hiện rằng kỳ thật mình đang diễn trong một bộ phim. Cô cười đến ngã ngửa.

Thiếu gia hậm hực không nói gì, cô biết anh thật sự tức giận.

Chờ cười đủ rồi, cô đột nhiên đứng trên giường, ôm lấy cổ anh, vô cùng vui vẻ.

Thiếu gia đỡ lấy cô, nhưng khuôn mặt vẫn hầm hầm.

Cô hôn lên miệng anh. Ở trước mặt anh cô không muốn nguy trang chính mình.

Hai người hôn nhau một hồi rồi Gia Hòa chợt hỏi: “Tối qua anh không đánh răng.”

Đi bộ trên con đường Austin, tâm tình Gia Hòa rất tốt. Bởi vì tối nay cô mặc chiếc áo sơ mi tay lửng vốn tưởng rằng sang năm mới có cơ hội mặc, cô đã hẹn ăn tối với Bảo Thực và Dư Chính tại một tiệm buffet lẩu ở Chiêm Sa Chủy mà cô rất thích.

Sáu giờ rưỡi, dòng người trên đường Nathan thưa thớt, tới bảy giờ, giống như là chuông tan học vang lên mà xuất hiện rất nhiều người.

Gia Hòa dựa lưng vào tủ kính bày hàng, nhìn người qua lại không có mục đích. Đêm nay thiếu gia cùng bạn anh đến Lan Quế Phường, không biết hiện tại anh đang làm gì, có làm quen với cô gái nào không?

Đang thần thờ thì di động bỗng vang lên, cô nhìn một cái, là thiếu gia gọi tới.

“A lô.”

Cô xoay người nhận điện thoại, vừa ngẩng đầu lên cô liền trông thấy ảnh phản chiếu của mình trên tủ kính, vẻ mặt lại cười tươi.

“Bọn em ở đâu thế?” Đầu dây bên kia, âm thanh của anh xen lẫn trong tiếng ồn ào.

“Tôi còn đang đợi bọn họ. Anh thì sao?”

“Bọn kia đang trêu ghẹo con gái, tôi chẳng có hứng thú, chỉ một mình uống rượu.”

Cô thăm cười, nhưng rất vui vẻ.

“Em đang cười.”

Cô hết sức kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Anh cười ở đầu dây bên kia: “Ăn xong gọi cho tôi. Bye bye.”

Gia Hòa nhìn điện thoại, có chút ngơ ngác, vừa ngẩng đầu thì Bảo Thực đã đến trước mặt cô. Phía sau Bảo Thực là Dư Chính đang chơi đùa với chìa khóa xe.

Tiệm buffet làm ăn tốt lắm, may mà Gia Hòa đã đặt chỗ trước, người xếp hàng bên ngoài đã chiếm hết sofa ngồi chờ.

Đã lâu chưa tới tiệm này ăn uống, cô một hơi gọi tất cả những món mình thích.

“Wow khẩu vị cậu tốt ghê.” Bảo Thực ngạc nhiên.

“Hiếm khi có cơ hội mà.” Cô cười.

Bảo Thực nhìn cô gọi nhiều như vậy liền đặt xuống thực đơn trong tay, mà cẩn thận quan sát cô.

“Đúng rồi, cậu và anh chàng học trưởng kia thế nào?” Gia Hòa hỏi Bảo Thực, nhưng ánh mắt lại nhìn qua Dư Chính.

Nhìn thấy nụ cười tinh quái của cô, Dư Chính hơi lúng túng, nhưng anh vẫn giả vờ không thấy, tiếp tục xem thực đơn.

“Bọn tớ đã lâu chưa gặp, lần trước chỉ theo đánh squash một lần thôi, sau đó...” Bảo Thực liếc mắt qua, “Tớ làm việc liên tục 28 ngày, hôm nay cậu trở về mới có cơ hội nghỉ ngơi một chút.”

Lúc nói chuyện giọng điệu của Bảo Thực rất tệ, vẻ mặt thì hung hăng, nhưng dưới cái nhìn của Gia Hòa thì lại buồn cười.

“Ông chủ,” Gia Hòa cười với Dư Chính nói, “Anh để nhân viên làm việc vất vả như vậy, cậu ấy có thể kiện anh đó.”

Anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy gọng kính, cười khỏ nói: “Tôi cũng hết cách.”

Gia Hòa cười ha ha ra tiếng, nhưng tiếng cười của cô nhanh chóng chìm trong tiếng ồn ào của tiệm ăn.

Gia Hòa từ chối lời mời đi hát karaoke của Bảo Thực, một mình cô đứng ở bờ biển tại cảng Victoria, làn gió đêm thổi qua hơi lạnh.

Đứng một hồi, bỗng nhiên có người nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

“Đứng đây làm gì, không biết lạnh à.” Thiếu gia bấu môi, 50 mét về phía trước chính là lối vào bến cảng.

“Tôi muốn xem du thuyền thôi.” Vừa nói ra lời, cô mới phát giác mình đang làm nũng. Cô hơi kinh ngạc, cô nghĩ mình đã quên làm nũng thế nào, nhưng hóa ra đối với người trước mắt này cô lại dễ dàng nói ra miệng.

Thiếu gia lẳng lẳng nhìn du thuyền đang đậu ở cảng Victoria, nhìn gần thế này, thân thuyền rất lớn, trên thuyền có nhiều cửa sổ, gần như đều sáng đèn. Du thuyền màu trắng, trên đó dùng nước sơn màu đỏ viết hàng chữ tiếng Anh.

“Star Pices.” Anh đọc.

“Sao song ngư, cái tên rất lãng mạn.”

Anh nhìn một bên mặt cô, dường như thấy được vẻ mong đợi của cô. Thì ra cô cũng có giấc mộng như một cô bé.

“Chả có gì hay, ba tôi cũng có du thuyền, lần sau tôi đưa em ra biển.” Thiếu gia đưa ra vẻ mặt chẳng quan tâm, “Ồ đây rất lạnh, chúng ta về thôi.”

Gia Hòa rút bả vai, mím môi gật đầu, cười tươi.

Hình quảng cáo chụp tổng cộng hai ngày, trong một tuần sau đó, bọn họ thường xuyên bận rộn chuyện của riêng mình.

Vào ban ngày Gia Hòa phải đến công ty báo cáo với ông tổng, ngoài ra cũng có một số thương hiệu quảng cáo tìm họ lần nữa. Buổi tối trở về khách sạn, thiếu gia lại thường bị bạn bè kéo ra ngoài chơi.

Cô đặt vé máy bay ngày mốt quay về Thượng Hải. Lúc đầu cô rất chờ mong trở về Hồng Kông, nhưng hiện giờ cô lại nhớ Thượng Hải, cô không dám thừa nhận với bản thân, cô thích những ngày tháng ở Thượng Hải hơn.

Trên giường rải rác hình chụp của thiếu gia, hôm nay cô lấy mấy tấm về, quản lý PR của Y4 khen ngợi James, nói sau này muốn mời anh chụp quảng cáo cho cửa hàng mới tại Hồng Kông. Nghe anh ta nói vậy, cô dường như càng muốn quay về Thượng Hải.

Cầm tấm ảnh lên, cô cảm thấy người trên ảnh không phải là thiếu gia mà cô quen biết. Nhưng thực ra thiếu gia như thế nào cô cũng không rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, cô chợt bừng tỉnh, bắt đầu từ lúc nào trong đầu cô đều là gương mặt của anh?

Cô cảm thấy hơi sợ hãi, dường như cuộc sống đã không hướng về phía mà cô muốn đi.

Lúc này tiếng chuông điện thoại dồn dập vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng, cô nhấn nút tiếp máy, là Hà Sâm gọi tới, nói thiếu gia uống rượu, bảo cô tới đón.

Mặc áo khoác vào, Gia Hòa vội vàng ra khỏi khách sạn, đi về phía Nam. Dọc đường đi có rất ít xe, người đi đường còn ít hơn. Tới lối vào bến cảng, người dần dần nhiều hơn, cô nhanh bước lách qua hướng về lối vào phía Tây.

Sau đó cô nhìn xung quanh thật lâu, không nhìn thấy thiếu gia.

Bỗng nhiên điện thoại lại vang lên, là anh gọi tới.

Trong điện thoại âm thanh của anh rất nặng nề: “Em ở đâu?”

“Tôi đang ở lối vào bến cảng.”

“Em đi qua phía Tây đi.” Nói xong anh cúp máy.

Gia Hòa lo lắng đi về phía Tây, người dần dần thưa thớt, chưa được vài bước thì cô bị một người ôm lấy.

Cô hoảng sợ, há miệng nhưng chẳng kêu lên được.

“Phản ứng chậm!” Đèn đường chiếu rọi khuôn mặt của thiếu gia, trong thời gian ngắn rất khó nhận ra anh.

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh chẳng có tí mùi rượu nào.

Thiếu gia cười cười nắm tay cô đi về phía trước. Đã không còn đèn đường, xung quanh rất tối, nhưng phía trước có ánh đèn. Cô nheo mắt nhìn kỹ, trong phút chốc hai mắt mở to.

Trên thân thuyền màu trắng mang máng thấy được chữ “Star Pisces”.

“Tối nay Dereck Wong mở party trên Star Pisces, tuần này tối nào tôi cũng đến quán bar, hôm nay ông ấy cho tôi thiệp mời. Từ trong túi quần thiếu gia lấy ra một tấm card màu trắng, anh đưa cho người nhân viên trên bờ, anh ta nhìn nhìn rồi lập tức mỉm cười nhường đường cho bọn họ.

Gia Hòa hít hít mũi, cô thật sự chưa từng nói với bất cứ ai, mình muốn tham gia party tổ chức trên Star Pisces, thật sự chưa từng có...

“Chờ sau này tôi tập hợp đủ 150 người, tôi sẽ tự tổ chức.” Khẩu khí của thiếu gia luôn luôn vênh váo.

Cô cười rộ lên, thời khắc hạnh phúc như vậy, vì sao muốn khóc chứ?

Cô nắm chặt tay anh, cho dù chỉ có một khắc, chỉ cần trải qua cùng anh, đó chính là hạnh phúc.

Nhưng mà...một party như vậy, vì sao phải tập hợp đủ 150 người mới tổ chức chứ?

Bên tai là tiếng động cơ ầm ầm, thiếu gia ở bên cạnh đã lấy cái chụp bịt mắt. Gia Hòa từ cửa sổ cabin nhỏ nhìn ảnh phản chiếu của anh, lúc ngủ anh sẽ mở miệng, chẳng có chút hình tượng.

Máy bay ầm ầm nhảy lên bầu trời, phía dưới là cảnh đêm của Hồng Kông, Gia Hòa cup mắt nhìn ngọn đèn ngày càng nhỏ, cô biết, không bao lâu nữa bọn họ sẽ trở về.

12. Chương 12

Cho đến khi tài xế ngân nga điệu hát chở bọn họ vào đường cao tốc thì Gia Hòa mới cảm thấy mình thật sự trở lại Thượng Hải. Hồng Kông và Thượng Hải, hai thành phố này cho cô rất nhiều ảo giác.

“A!” Cô sợ hãi kêu lên.

Thiếu gia không rõ nên trừng mắt nhìn cô.

“Ray...” Lúc này cô mới nhớ tới, sau khi trở về còn có một vấn đề khó khăn đang chờ cô.

“Đừng để ý tới cậu ta là được, nhiều nhất thì để cậu ta nói mấy câu.” Thiếu gia nghĩ đến anh bạn của mình thì đầu bỗng đau nhức không lý do.

Hai người cẩn thận xách hành lý lên lầu, trên cầu thang xoay tròn mờ tối, bọn họ không hẹn mà cùng thở hổn hển.

Cửa sắt lầu ba mở ra, bên trong khe cửa không có đèn, bọn họ nhìn nhau một cái, cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Anh...anh mở cửa đi.” Gia Hòa đưa chìa khóa cho thiếu gia.

Anh bĩu môi, rất không tình nguyện mà nhận lấy, chậm rãi cắm chìa vào ổ khóa, xoay vài vòng, rốt cuộc nghe được tiếng “lách cách”. Cửa mở ra.

Anh đẩy cửa vào, điều khiển người ta kinh ngạc chính là, trong phòng im ắng không một bóng người.

Gia Hòa vừa nhìn xung quanh vừa tiến vào. Hai người kiểm tra trong ngoài một lần, hành lý của Ray vẫn ở đây, căn nhà vẫn như trước khi bọn họ rời đi, chỉ có phòng khách lộn xộn một tí.

“Anh ta sẽ đi đâu?” Cô mở đèn, ngồi vào sofa.

Thiếu gia nhún vai.

Lúc này dưới lầu truyền đến một tiếng hoảng sợ: “Hết cửa, tự xào!”

Hai người đột nhiên giật mình, đó không phải là Ray thì ai chứ?!

Michelle ngậm điều thuốc mở cửa, vừa thấy bọn họ liền đi thẳng trở vào nhà.

Đây là lần đầu tiên Gia Hòa thấy cô ta hút thuốc, hơn nữa cô ta luôn chú trọng bề ngoài, lúc này đầu tóc bù xù, áo thun trên người có vệt nước canh.

Dè dặt đi vào, phát hiện bên trong không khí càng ngọt ngào hơn. Vị trí ngồi gần cửa sổ trên bàn mặt chược là Ray.

Khuôn mặt anh ta râu ria lắt nhắt, miệng cũng ngậm điều thuốc nhưng không châm lửa.

Michelle và anh ta có thể nói là hai mắt đỏ ngầu, hai người cho dù nhìn nhau cũng giống như sinh ra tia lửa.

Hai người khác ngồi trên bàn là hai người bọn họ từng gặp ở nhà Michelle, đối với hai người gần như điên cuồng kia, hai cô gái này vẫn duy trì vẻ tao nhã trước sau như một. Một người vừa sơn móng tay vừa đánh, người kia thì chia nửa tư tưởng xem phim truyền hình.

“Ray, anh không sao chứ?” Gia Hòa cảm thấy miệng mình như muốn co giật, nếu để ông chủ biết con trai ông ta biến thành thế này, bát cơm của cô sẽ bị đập vỡ không thể ghép lại được nữa.

“Đương nhiên không sao.” Vẻ mặt anh ta hưng phấn, “Hôm nay tôi thắng liên tục hai mươi mốt vòng!”

Michelle tái mặt, một tràng tiếng Quảng Đông thô tục thốt ra từ miệng cô ta. Ray cũng chẳng thua kém gì, hai người cứ thế cãi lộn tung tóe không hề khoan nhượng, mà bàn tay thì không dừng vẫn tiếp tục ra bài, Gia Hòa nhìn đến trợn mắt há mồm.

Thiếu gia đột nhiên hỏi: “Tối nay cậu có về ngủ không?”

“Không về, tôi phải giết cô ta đến phá sản.” Bộ dạng của anh ta quả thực vô cùng đặc ý.

Thiếu gia hài lòng gật đầu, rồi kéo Gia Hòa đi về.

Gia Hòa lo lắng nằm lật qua lật lại trên sofa, dường như còn chưa lấy lại tinh thần sau cuộc chấn động ban này.

“Đừng lo cho cậu ta.” Thiếu gia tắm xong từ toilet đi tới, trên đầu còn hơi nước, khiến cho không khí xung quanh anh cũng mờ mịt theo.

Thế nhưng, tâm tư của Gia Hòa hoàn toàn không ở trên người anh.

Anh đi qua ngồi bên cạnh cô, xoay mặt cô qua. Bỗng nhiên có chút không vui, trên khuôn mặt cô là vẻ lo âu.

Anh đã từng nhìn thấy biểu cảm này trên mặt cô, thời điểm ấy là vì anh, mà hiện tại là vì người khác. Anh có loại buồn bực nói không nên lời, nhưng lại không muốn trách cô.

Gần đây tính tình của anh hơi kỳ lạ, chính anh cũng cảm thấy thế. Trước kia anh thường nghĩ gì thì làm đó, bây giờ khi đối mặt với cô, anh lại hết cách. Trong lòng có một âm thanh, bảo anh khắc chế bản thân.

Cho nên anh thường xuyên hờn dỗi, tức giận chính mình.

Gia Hòa nắm lấy chiếc khăn trong tay anh, giúp anh lau khô tóc.

Anh đột nhiên ôm lấy cô: “Em chỉ được để ý tới anh.”

Gia Hòa nghi hoặc cúi đầu nhìn anh, dần dần cô dường như hiểu ra, vui vẻ nở nụ cười.

Thiếu gia bị cô cười khiến anh hơi lúng túng, không được tự nhiên mà giành lấy khăn về choàng qua cổ.

Cô cười càng vui vẻ, cô vươn tay che đôi mắt của anh, cảm giác được độ nóng trên mặt anh, cô bất ngờ hôn anh một cái.

Năm giờ sáng, Gia Hòa đột nhiên ngồi dậy, thiếu gia thì nằm bên cạnh dùng gối đầu che mắt ngủ say sưa, trong phòng khách vang vọng tiếng chuông cửa và tiếng khăn khăn.

Cô kêu to không ổn, nhất định Ray đã trở về.

Cô vội vàng xoay người xuống giường, nhặt lên áo choàng mau chóng mặc vào, sau khi chạy vội về phòng mình thì hình như nhớ tới gì đó mà chạy ra phòng khách kéo hành lý còn dán nhãn sân bay về phòng mình, ngay sau đó mở va ly ra, dùng sức kéo ra bộ đồ ngủ màu vàng nhạt rồi mặc vào. Tất cả động tác vô cùng trôi chảy.

Cô buộc dây lưng của áo choàng ngủ xong thì chạy tới phòng khách, mới đi vài bước cô cúi đầu nhìn, trên chân là đôi dép của thiếu gia, cô lập tức vọt vào phòng thiếu gia đổi lại đôi dép của mình, tiện tay đóng cửa phòng rồi chạy ra cửa chính, hít sâu một hơi, nheo mắt mở cửa ra.

Ngoài cửa quả nhiên là Ray, miệng anh ta vẫn ngậm thuốc không châm lửa kia, tóc tai rối bù, trên người chỉ mặc chiếc áo thun mỏng, chân mang đôi dép xỏ ngón.

Gia Hòa làm bộ lấy tay che miệng ngáp một cái, vừa định nói mình đang ngủ, nhưng anh ta vừa đếm tiền vừa đi vào, không nhìn cô một cái.

Sau khi đếm tiền xong anh ta ném trên bàn trà, cầm vài bộ đồ trên sofa, tâm trạng vui vẻ ngậm thuốc đi vào toilet rồi đóng cửa lại.

Gia Hòa mở to mắt nhìn cánh cửa, nói không ra lời.

Đường phố ngoài cửa sổ cho đến mười một giờ mới náo nhiệt, trên con đường đối diện có một trường trung học, thực ra mỗi sáng đều dùng loa phát thanh, nhưng đến giữa trưa thiếu gia mới bị các tiếng động ồn ào đánh thức.

Anh xoay người qua, cảm giác được người bên cạnh, rồi từ từ nhắm hai mắt dựa lại gần, khoe miệng là nụ cười thỏa mãn.

“Cậu ngủ say ghê.”

Thiếu gia bỗng chớp mở hai mắt, trước mắt là một bên mặt tuần tú của Ray.

Anh ngồi dậy, đưa tay gỡ đầu, hình như còn chưa tỉnh táo.

“Spring ở sát vách.” Quốc ngữ của Ray tuy rằng rất kém nhưng cũng có thể nói đùa.

Anh quay đầu nhìn Ray, mặt vênh lên, bỗng nhiên mỉm cười. Ray cũng cười.

“Ngày đầu tiên tôi thấy cậu giúp đỡ hành lý của tôi thì đã biết hai người có vấn đề.” Ray vươn chân đạp lưng thiếu gia, “Bạn bè lâu năm làm sao tôi không hiểu cậu chứ.”

Thiếu gia nheo mắt: “Đúng, ánh mắt cậu rất lợi hại...”

Hai người nhìn nhau vài giây, rồi cùng cười lên.

Cửa hàng mới của Y4 mau chóng khai trương tại Thượng Hải, nhìn thấy áp-phích của thiếu gia xuất hiện trong tủ kính bày hàng tại lầu một của công ty bách hóa, Gia Hòa vô cùng đắc ý.

“Tôi đã nói cậu ấy sẽ thông qua mà.” Tony đứng trước cửa sổ, văn phòng của anh ta đã sửa chữa, cửa sổ kính biến thành tường kính.

“Thật sự phải cảm ơn anh.” Gia Hòa nói từ đáy lòng, “Không bằng mời anh ăn cơm nhé?”

“Không cần đâu, tôi đã năm ngày liền không về nhà ăn cơm, vợ tôi muốn mắng người rồi.” Anh ta nói với vẻ bất đắc dĩ, nhưng trên mặt lại tươi cười.

“Vậy mời vợ anh cùng đi.” Gia Hòa không thể ngồi lâu được, nghe nói văn phòng của anh ta mới trang hoàng xong hai tuần trước, mùi dầu chuối rất nồng nặc, cô lấy tay che mũi.

“Không cần đâu, nếu để cô ấy thấy James, sau này tôi không thể về nhà ăn cơm.” Anh ta buồn cười nói, vừa lật tạp chí trên tay.

Gia Hòa bật cười: “Thế thì bảo James đừng tới là được.”

“Oh vậy thì càng nghiêm trọng hơn, vợ tôi sẽ hỏi vì sao chúng ta phải đi ăn riêng cùng một cô gái, vì sao cô ấy mời anh, hai người có quan hệ gì, anh giúp cô ấy việc gì, có phải nhận lợi ích của cô ấy không —— tôi có nhảy xuống sông Hoàng Phố cũng chẳng rửa sạch được.”

Cô quên mất mùi dầu chuối nồng nặc mà cười ha ha. Có đôi khi sợ sệt cũng là một loại hạnh phúc.

“Nếu cô thật sự muốn cảm ơn tôi, thực ra không cần mời tôi ăn cơm. Tôi chỉ có một tâm nguyện...” Tony từ quyển tạp chí ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Cái gì...” Cô cảm thấy miệng mình hơi co giật.

“...Giúp tôi đổi gương kính trở về cửa sổ kính như ban đầu đi.”

Gia Hòa vừa hất xì vừa xoa cái cằm vộp bẻ của mình từ văn phòng Tony đi tới, đối diện gặp phải Hàn Khải.

“Hi, cô thấy hình nền của tủ kính bày hàng lâu một thế nào? Cá nhân tôi thấy rằng đó là tấm ảnh cool nhất của James.” Lúc anh ta nháy mắt hình như rất nghiêm túc.

“Tôi nghe Tony nói, tủ kính bày hàng là do anh thiết kế, rất đẹp.” Cô cười lịch sự.

“Last one đương nhiên phải làm tốt một chút.” Anh ta cười như không cười.

Gia Hòa kinh ngạc nhìn anh ta.

“Tháng một năm sau tôi đi Singapore.”

“À.” Cô gật đầu, đàn ông giống như Hàn Khải khá thích hợp lang thang khắp nơi.

“Đúng rồi,” anh ta kéo Gia Hòa đến bàn công tác của mình, sau đó tìm đồ trong ngăn kéo, “Có chuyện nhờ cô.”

Cô nhìn anh ta lục lọi, nghĩ rằng có lẽ anh ta muốn tìm gì đó, nhưng anh ta có thứ gì mà phải nhờ đến cô?

Rốt cuộc anh ta tìm được thứ mình muốn tìm trong ngăn kéo, đó là một cuốn sổ tay du lịch, bìa mặt quyển sách dường như đã lật rất nhiều lần.

“Giúp tôi giao cho Michelle.”

Gia Hòa kinh ngạc nhận lấy cuốn sổ tay kia, bắt đầu nghĩ tới lúc Michelle cầm lấy thì sẽ có phản ứng gì. Cô chợt có chút không hiểu, Hàn Khải và Michelle không phải là người thích dây dưa, vì sao qua lâu như vậy, anh ta mới muốn giao “quà tặng” thế này cho cô ta.

“Phiền cô nói với cô ấy,” Hàn Khải hơi ngượng ngừng nói, “Tôi hy vọng cô ấy tha thứ cho tôi, ngoài ra...cảm ơn cô ấy.”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm như thế trên khuôn mặt người đàn ông này, thế cho nên trên đường trở về cô nhìn không được mà lấy ra cuốn sổ tay du lịch vốn hơi cũ kia trong túi xách.

Cuốn sổ tay này giới thiệu nước Pháp, từ Paris đến Lyon, vườn nho xinh đẹp, mỗi một trang đều có vết gấp lại, có dấu hiệu trên bản đồ. Hình ảnh đầy màu sắc đã hơi mờ nhạt, phong cảnh trong ảnh vẫn xinh đẹp động lòng người. Lật đến trang cuối cùng, Gia Hòa ngừng ánh mắt.

Trên đó in một tấm ảnh, là hai vị tác giả của cuốn sổ tay này, cô nhận ra một người là Hàn Khải. Bọn họ đứng giữa vườn hoa oải hương, đội mũ rơm thật to, cười ngây ngô dưới ánh mặt trời. Bên cạnh anh ta là một cô gái đội mũ rơm.

Gia Hòa bỗng nhiên ngẩng đầu, dường như hiểu được gì đó. Lần ấy ở trên đường cô trông thấy anh ta ôm một cô gái đi qua, cảm thấy cô gái kia như là thấy ở đâu rồi. Hóa ra, cô gái ấy giống Michelle.

Cô cúi đầu nhìn tấm ảnh, cô gái kia và Michelle đều có phần giống cô gái trên tấm ảnh.

Michelle mở cửa phòng lâu hai, Gia Hòa đi vào, phát hiện cô ta đang thu xếp hộp hóa trang.

“Hi, cô đến rồi.” Michelle quỳ trên mặt đất, vươn tay xuống dưới sofa nhặt đồ.

Gia Hòa trầm ngâm một chút. Michelle ngẩng đầu nhìn cô: “What?”

Từ trong túi xách cô chậm rãi lấy ra cuốn sổ tay kia: “Hàn Khải bảo tôi đưa cho cô.”

Michelle ngừng động tác, đứng lên, nhìn cuốn sổ tay màu đỏ trong tay cô, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Michelle do dự một tí, rồi cuộc vẫn nhận lấy cuốn sổ tay, nhưng không mở ra.

Hai người không nói gì, cuối cùng Gia Hòa cất tiếng: “Hàn Khải nói, xin cô tha thứ cho anh ta, còn...cảm ơn cô.”

Michelle cười khổ một cái: “Ok, phiền cô rồi.”

Gia Hòa đóng cửa lại, chậm rãi đi lên cầu thang, cô cảm thấy tâm trạng mình hơi nặng nề.

Tại sao con người dù có bao nhiêu kiên cường thì cuối cùng vẫn vì tình cảm mà bị tổn thương.

Về đến nhà, thiếu gia và Ray đang ở trong phòng chứa đồ chơi game. Trông bộ dạng vui vẻ phấn chấn của bọn họ, cô chợt thấy buồn cười: hai tiểu quỷ này quá vô tư!

Ăn xong bữa tối tại quán ăn Trung Quốc ở đầu phố, ba người bọn họ chậm chậm thông thả đi bộ trở về.

Lúc đến dưới lầu, nhân viên chuyển phát nhanh ngồi trên xe máy cao giọng gọi tên Michelle, nhưng cô ta vẫn không trả lời.

“Đưa tôi đi.” Ray đi lên nói, “Tôi là bạn của cô ấy.”

Ký tên trên hóa đơn xong, anh ta nhanh chóng xông lên cửa nhà Michelle.

“Chẳng phải cô ấy không ở nhà sao.” Thiếu gia và Gia Hòa theo phía sau anh ta đi lên.

“A Hoàng của cô ấy còn ở đây.”

A Hoàng là chiếc xe yêu quý của Michelle, cho dù đi đâu cô ta cũng chạy chiếc xe máy này.

Ray gõ cửa mãi, không biết vì sao anh ta có trực giác cô ta ở nhà.

Nhưng vài phút trôi qua bên trong vẫn không có tiếng động. Thiếu gia nhún vai đi lên lầu. Ngay lúc này, Ray quát to một tiếng: “Michelle Kuan, tôi biết cô ở đây, ra đi? Sợ tôi bắt nạt à?”

Vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Bờ vai Ray hạ xuống, dường như có chút mất mát không lý do.

Bỗng nhiên cánh cửa như cơn gió mở ra, Michelle bỗng chốc xuất hiện trước mặt họ, đôi mắt thâm quầng sau khi chảy nước mắt lưu lại hai dấu vết nhợt nhạt.

Ray ngạc nhiên hé miệng, nhưng quên muốn nói gì.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống từ đôi mắt đỏ ngầu của cô ta, cô ta dùng âm thanh như điên cuồng gào lên: “Tôi rất sợ đấy! Cậu vui rồi chứ?”

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Michelle bắt lấy món đồ trong tay Ray: “Tôi ghét cậu đồ chết bầm!”

Nói xong cô đóng sầm cửa lại ta âm một tiếng, để lại hai người kia nhìn nhau.

Gia Hòa nhào về phía cửa sổ, thò người ra định nhìn người kia ở cửa sổ dưới lầu. Nhưng mà cửa sổ phòng cũ hơi cao, cô thử thế nào cũng không được.

Hóa ra, Michelle không mạnh mẽ như trong tưởng tượng của cô, cô ta chỉ quật cường bên ngoài.

Sinh sống tại Hồng Kông, hay là ở Thượng Hải, tại hai thành phố hiện thực này, chúng ta đều cần bề ngoài mạnh mẽ và quật cường sao. Như vậy nội tâm thế nào?

Thực ra có bao nhiêu người quan tâm đến vấn đề này?

Nếu người đó không muốn bày tỏ sự chân thật của bản thân, thì chúng ta cần gì phải quan tâm đến nội tâm của người đó?

Người như vậy rất cô đơn, nhưng mà chúng ta càng cô đơn.

Cô lại thử thò người ra cửa sổ, chỉ muốn nhìn người cô đơn ở dưới lầu một tí. Bỗng nhiên trọng tâm chênh vênh, trước mắt choáng váng, cô hoảng hốt muốn kêu lên nhưng không được.

Có người ôm lấy cô từ phía sau. Thì ra là thiếu gia.

“Em đang luyện tập kỹ thuật bay trên không à?”

Gia Hòa cười khở một cái, thiếu gia không thường nói đùa, bởi vì trò đùa của anh đều rất nhạt nhẽo.

“Em chỉ muốn thử nhìn Michelle thôi.”

“Cô ấy sao thế?” Thiếu gia bẽn lèn hỏi.

“Bị người khác tổn thương.” Cô trả lời đơn giản.

“Ray?”

Cô cho anh biểu tình “sao có thể được”.

Thiếu gia nhún vai ngồi trên giường cô, không nói.

Gia Hòa nhìn anh, sau đó đi qua ngồi bên cạnh anh, cô khoát tay anh, tựa đầu trên bờ vai hơi gầy của anh.

Cô chợt cảm thấy có chút sợ hãi, thiếu gia đối với cô mà nói cũng giống như Hàn Khải, là người đàn ông dường như không giữ được. Có lẽ có một ngày, anh cũng sẽ đưa cho cô “quà tặng” như vậy, sau đó xin cô tha thứ, cuối cùng chân thành mà thoải mái say một câu sorry với cô, rồi biến mất trên trái đất này.

Tới lúc ấy, cô sẽ giống như Michelle chẳng, khóc đến mặt mũi lem nhem?

Nghĩ đến đây, mũi cô cay cay.

Thiếu gia cúi đầu hỏi cô: “Em sao thế?”

Cô lắc đầu, cô biết, mình sẽ khóc đến lòa mắt.

Một tháng sau Michelle mới dần dần phấn chấn lại, Ray dường như thay đổi thành người khác, không đối chọi gay gắt với Michelle nữa, ngược lại nhượng bộ cô ta, còn thường xuyên cùng cô ta chơi mạt chược.

Lễ Giáng Sinh sắp tới, hàng năm vào lúc này Gia Hòa luôn mua rất nhiều quà gửi về Australia. Tuy rằng cước phí bưu điện còn đắt hơn quà, nhưng cô vẫn làm mãi.

Thực ra không khí mừng lễ Giáng Sinh trên đường phố Thượng Hải cũng rất sôi nổi, nhưng vẫn không rầm rộ như Hồng Kông. Hồi đó, một tuần trước khi lễ Giáng Sinh bắt đầu, thiếu gia cùng bọn thái tử đến quán bar tại Lan Quế Phường, thường uống say mềm chờ Gia Hòa đến đón.

Năm nay, Gia Hòa nhìn hai tiểu quỷ vô tư chơi game trong phòng chứa đồ, cô chợt nghĩ, có nên mua quà Giáng Sinh cho anh không?

Cô ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, không thể nghĩ ra anh thích gì. Thứ anh thích đều đã có rồi. Thỉnh thoảng cô rất ghen tị với anh, anh là đứa bé ngậm chìa khóa vàng chào đời, luôn không tốn nhiều sức lực mà nhận được rất nhiều thứ.

Nhưng có đôi khi cô cũng tội nghiệp anh. Có lẽ thứ anh thật sự muốn có chính là thứ anh không chiếm được.

Nghĩ đến đây, cô lấy di động gọi điện cho Bảo Thực.

“Cậu xem cái này thế nào.” Thiếu gia gài kính râm trên đầu, nhào người tới quầy hàng nhìn chăm chú chiếc vòng tay đặt bên trong.

Ray liếc nhìn một cái: “Cũng được.”

Thiếu gia lại chỉ vào chiếc khác: “Cái này thì sao?”

Anh ta nhướn mày: “Cũng không tệ.”

Thiếu gia ngẩng đầu, bực bội trừng mắt nhìn anh ta: “Vậy con gái sẽ thích cái nào?”

Ray hạ kính râm xuống chớp mắt: “Tôi biết được chút ít đấy.”

“Cậu suốt ngày trò chuyện với ‘nữ hoàng bong bóng’ của cậu à?”

“Hừ, tôi chỉ trò chuyện với ‘nữ hoàng bong bóng tầm thường’ của tôi thôi.” Anh ta chớp mắt, cho thiếu gia một cú “thiên tàn cước”.

Lúc hai người từ tiệm trang sức đi ra thì sắc trời đã tối sầm. Có người không cẩn thận đụng phải Ray, vội vàng xin lỗi anh ta, Ray mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ không ngại.

“A,” người nọ chỉ vào thiếu gia, “Là cậu.”

Thiếu gia thấy rõ diện mạo của anh ta, kinh ngạc gật đầu.

Anh còn nhớ anh ta tên là Hàn Khải.

“Mọi người ở Y4 rất hài lòng về cậu.” Hàn Khải cười quyến rũ.

“May mắn thôi.” Nghiêm túc mà nói, hai người bọn họ thực ra cũng không coi là quen biết, cho nên anh có chút mất tự nhiên.

“Cậu có Spring giúp cậu là được. Cô ấy là người quản lý tốt lắm.”

Thiếu gia cười cười, không phải lấy lệ mà là anh không biết nên nói gì.

“Qua lễ Giáng Sinh tôi sẽ đi Singapore, ở đó bây giờ nóng lắm.” Hàn Khải đột nhiên nói.

“Good luck.”

“Cám ơn.” Anh ta gật đầu, sau đó tạm biệt.

Ray nhìn bóng dáng anh ta đi xa rồi hỏi: “Anh ta là ai thế?”

“Bạn trai trước của Michelle, làm thiết kế ở công ty quảng cáo.”

Ray mở to mắt: “What?! Là hắn?!”

Anh ta xoa người định tìm Hàn Khải, nhưng bị thiếu gia kéo lại.

“Cậu làm gì?”

“Hắn hại Michelle như vậy.” Anh ta nóng nảy nói.

“Vậy cậu muốn thế nào? Đánh anh ta một trận? Michelle sẽ vui vẻ ư?”

Anh ta bình tĩnh lại, không nói gì.

Thiếu gia vỗ vai anh ta: “Trở về thôi, nhóc con.”

Tối nay Ray lại xuống chơi mát chược với Michelle, chỉ còn lại Gia Hòa và thiếu gia.

Thiếu gia đi vào toilet, Gia Hòa ở đằng sau liền vọt vào phòng anh bắt đầu tìm kiếm.

Hồi nãy anh trốn về phòng, nhưng cô tinh mắt, nhìn thấy cái túi anh cầm trên tay. Ăn cơm xong cô làm tổ trong phòng mình cười đắc ý ra tiếng, anh chắc chắn cầm quà Giáng Sinh tặng cho cô.

Cô mở ngăn kéo đồ lót của anh, lấy ra cái túi màu đỏ kia, thật cẩn thận mở ra, bên trong là một hộp nhung màu đỏ.

Cô nhìn chiếc hộp xuất thần, bỗng nhiên cất lại chiếc hộp vào túi giấy, rồi thả vào trong ngăn kéo.

Lúc đứng lên cô mới phát hiện thiếu gia ở cửa.

Cô không lúng túng chút nào, ngược lại lộ ra nụ cười: “Em không có mở ra xem.”

“...”

“Bởi vì em quyết định chờ tới hôm đó hãy xem.”

Thiếu gia cười thâm, đi đến trước mặt cô, mở ra ngăn kéo đồ lót: “Em có trộm thứ khác trong ngăn kéo không?”

Truyện cười của anh vẫn nhạt nhẽo như thế.

Đêm Giáng Sinh là ngày thứ sáu, vừa tới chiều, người trên đường đã đông đúc. Mấy hôm trước không biết Ray lấy đâu ra một cái cây, được Michelle đặt trong phòng khách hết sức long trọng, trên cây treo đầy đồ trang trí. Michelle còn định treo quà lên, nhưng bị Gia Hòa bác bỏ, bởi vì cô không thể tưởng tượng, cái cây nhỏ này treo đôi giày Ferragamo thật to hoặc là túi xách Gucci thì cảnh tượng sẽ thế nào.

Bốn giờ chiều, Gia Hòa và thiếu gia từ công ty quảng cáo trở về, từ dưới lầu đã nghe được âm thanh huyền ảo ở lầu hai, tối nay Michelle mở party.

Trong căn phòng vốn không lớn chen chúc mười mấy người, nhưng bầu không khí tốt lắm. Cách ăn mặc của Michelle rất hoài cổ, hoa văn là loại phổ biến cho phụ nữ thời xưa vào những năm hai mươi ba mươi, váy dài màu đen thêm áo choàng ca rô trắng đen, vô cùng xinh đẹp.

Các người bạn của cô ta đều đầy màu sắc, tất cả có đủ loại có phong cách, người nhìn hoa cả mắt.

Khi tới lúc bắt đầu trao đổi quà tặng, Gia Hòa và thiếu gia ăn ý nhìn nhau cười, bọn họ sẽ về nhà trao đổi riêng.

Bỗng nhiên Michelle kêu lên: “Ray, quà tôi đâu?”

Ray cười nhún vai: “Cô đã nhận rồi.”

Michelle chống nạnh trừng mắt nhìn anh ta.

Ray đặt ngón trỏ bên môi ra hiệu mọi người im lặng, sau đó xoay người đi tắt đèn. Đến khi phòng tối lại, Michelle ngạc nhiên nhìn cây thông anh ta đưa inh.

Mang máng nhìn thấy màu xanh lá trên thân cây, Michelle khụy gối trước cây thông, lấy đồ trang trí xuống, đẩy lá cây ra. Có chất lỏng huỳnh quang màu xanh lá đổ trên thân cây viết một số chữ:

“Michelle Merry X'mas”.

Mọi người xung quanh đều hét lên vì bất ngờ, Michelle lại ngồi dưới đất không nhúc nhích. Có người bật đèn, lúc này mới nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt Michelle. Cô ta nhìn cây thông mỉm cười với Ray, bỗng nhiên khóc rồi cười.

Lúc này chuông cửa vang lên, Cicy chạy nhanh qua mở cửa.

“Chúng tôi là người của tổ dân phố.” Ở cửa là hai bà cụ đeo kính mắt gọng đen, “Cư dân xung quanh phản ánh các cô cậu ở đây rất ồn ào, chúng tôi đại diện đến đây mời các người nhỏ tiếng một chút.”

Nói xong, hai bà đồng thời giơ tay đỡ gọng kính.

Party bị phá hỏng, những người trẻ tuổi tràn đầy phấn chấn bị bà cụ của tổ dân phố mời trở về nhà.

Gia Hòa và thiếu gia cười đến nghiêng ngả, dọc đường đi quả thực vấp ngã mới lên tới lầu. Ray không biết chạy đi đâu, có lẽ cùng Michelle chơi tiếp.

“Sau này anh già rồi cũng muốn đến tổ dân phố làm việc, thật là uy phong!” Thiếu gia nằm trên sofa cười đến không thể cựa quậy, nhưng vẫn hưng phấn như cũ.

Gia Hòa lắc đầu: “Anh không được đâu, phải đủ dữ dằn mới được.”

Hai người cười đủ rồi thì nằm trên sofa xem tivi. Truyền hình vệ tinh đang phát sóng đủ cảnh ăn mừng lễ Giáng Sinh của các thành phố. Trên đường New York nơi nơi đều là mọi người hân hoan vui sướng, bầu không khí này có thể cuốn hút mỗi người.

Thiếu gia ôm Gia Hòa từ phía sau, đan vào những ngón tay mảnh khảnh của cô mà nắm chặt tay cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy trên tay mình có thứ gì đó, cúi đầu nhìn, thì ra là một chiếc vòng tay màu bạc. Vòng tay rất nhỏ rất tinh xảo, trên đó có một vật lủng lẳng, là một quả trứng có cánh, đáng yêu đến mức khiến cô cười toe toét.

“Anh cảm thấy thiên thần trứng mập mập này rất giống em.”

“Ý anh là em giống thiên thần hay giống trứng?” Giọng điệu như là đang trách anh, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không ngừng.

“Vấn đề này rất khó trả lời.”

Gia Hòa xoay người lại nhìn anh: “Thực ra em không biết tặng anh cái gì mới tốt.”

Thiếu gia nhìn đôi mắt cô, không nói gì, anh đột nhiên hôn cô một cái: “Được rồi, em đã tặng anh rồi.”

Gia Hòa nở nụ cười, nghiêng người lặn mò dưới sofa, rồi bưng ra một cái hộp hình tròn.

Thiếu gia ngạc nhiên nhìn cô.

“Em nhờ Bảo Thực gửi tới.”

Trong hộp bánh ngọt tròn tròn chính là bánh phô mai Đức mà anh thích nhất. Nhưng lúc này anh không vội vã mở hộp ra thưởng thức mùi vị luôn khiến anh vui vẻ, anh biết mình không phải thật sự thích ăn bánh ngọt này, mà là vì mẹ anh từng mua về để dỗ dành anh.

Có lẽ hiện tại, anh không bao giờ cần chiếc bánh ngọt này để nhận được sự an ủi nữa, bởi vì anh đã nhận được một loại an ủi khác, loại mùi vị này còn khó quên hơn bánh ngọt kia.

Anh đặt hộp bánh ngọt trên bàn trà, Gia Hòa không hiểu nên hỏi: “Anh không muốn ăn ư?”

Anh không trả lời, mà là xoay người đặt cô dưới thân, hôn cô say đắm.

Anh biết rõ, nếu trên thế giới này chỉ có một người có thể khiến anh cảm động, người đó nhất định là Spring.

13. Chương 13

Trong văn phòng Tony vẫn nồng nặc mùi dầu chuối, Gia Hòa bất đắc dĩ che mũi: “Mỗi ngày anh làm việc ở đây sẽ không bị ngất đi sao?”

Anh ta chẳng ừ hử gì mà nhún vai: “Tiền của Y4 tôi đã giúp cô chuyển vào tài khoản ngân hàng của James, cô có thể đi kiểm tra lại, sau đó đưa biên nhận cho tôi.”

Gia Hòa gật đầu: “Gần đây hình như anh bận rộn nhiều việc.”

Tony ngừng bút trong tay ngẩng đầu nhìn cô, sau đó cười khổ một cái: “Thời gian luôn luôn không đủ.”

Ra khỏi văn phòng của Tony, Gia Hòa bất giác nhìn về phía bàn làm việc của Hàn Khải, nơi đó đã trống rỗng. Ngày mai chính là Tết Dương Lịch.

Trong thang máy khi xuống lầu, điện thoại cô vang lên. Cô ấn nút tiếp máy, lại là A Sa.

“Spring, mình muốn nói cho bạn biết, mình sắp đi UK.” Đầu dây bên kia, âm thanh của cô ấy ỉu xiu.

Gia Hòa hơi giật mình, cùng cô ra nghề, A Sa rất thích công việc này. Cô ấy thường xuyên nói với cô gần đây mình ở chỗ nào gặp được ngôi sao nào, hơn nữa cho dù lớn nhỏ, cô đều gọi tên. Cô vẫn cho rằng cô ấy sẽ làm lâu dài.

“Bạn hãy giữ gìn sức khỏe nhé.” Cô nghe được nỗi khổ của A Sa, vì thế an ủi nói.

“Ừm.”

A Sa trong ấn tượng của Gia Hòa không phải thế, cô ấy làm chuyện gì cũng rất nhiệt tình, cho dù biết mình làm không được cũng sẽ đi làm.

“À này! Bạn không nhớ xa mình ư? Bạn nhớ xa Mark sao?” Cô nói đùa.

Mark là nghệ sĩ do A Sa quản lý, nghe nói sau khi thiếu gia rời khỏi Hồng Kông, anh ta rất nổi tiếng.

Không ngờ A Sa ở đầu dây bên kia lại khóc thét lên.

Gia Hòa ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì?”

A Sa khóc thật lâu, lâu đến mức cô đã đi đến ngã tư đường cách tòa cao ốc năm mươi mét.

“Spring... bạn hứa với mình đừng nói cho người khác biết nhé...”

“Được.” Cô dường như lơ mơ đoán ra được chuyện gì.

“Thực ra...mình và Mark ở bên nhau, mình...tình cờ nghe được, anh ấy đến với mình chỉ là vì cô đơn. Khi anh ấy tìm được cô gái anh ấy thích...thì sẽ chia tay với mình...”

Gia Hòa che miệng lại, không biết nên nói gì mới tốt, cũng sợ một khi mình buông tay ra, thì dòng nước ấm từ khóe mắt sẽ trào ra.

Cô không biết mình kết thúc cuộc điện thoại này thế nào, có lẽ an ủi A Sa mấy câu. Ba năm nay, lần đầu tiên cô có sự hoang mang không thể nói rõ.

James đối với cô mà nói tựa như một canh bạc. Rõ ràng biết mình không nên đánh cược, nhưng vẫn đi cược. Anh giúp cô quên đi cảm giác điều khó chịu trước kia, nhưng hiện tại cô lại sợ anh sẽ trở thành một Tử Uy khác.

Cô cảm thấy buồn cười, sao mình vẫn không học cách bảo vệ bản thân. Chuyện tương lai, trước kia cô chưa bao giờ muốn suy nghĩ. Nhưng hôm nay, cô chợt phát hiện, nếu sẽ có một ngày đối mặt thì vì sao còn muốn trốn tránh.

Hai mươi sáu tuổi, cô còn có bao nhiêu thời gian để lãng phí?

Cô nhìn bể phun nước ở con phố đối diện, thực ra Michelle rất kiên cường, cô ta biết Hàn Khải không thích mình, cô ta có dũng khí đuổi anh ta đi.

Cô không biết nếu có một ngày James không còn yêu cô, chính cô có loại dũng khí này không.

Cô cười khổ một cái, tới thời điểm ấy thì đã muộn rồi.

Không khí của Tết Dương Lịch sôi nổi hơn Giáng Sinh một chút, ít nhất trên đường Hoài Hải bày đồ trang trí, mặc dù hơi quê mùa nhưng rất hợp với dịp lễ.

Ngày thứ hai của Tết Dương Lịch, Gia Hòa đến trường thăm Trần Kiện Phong. Hiện tại anh ta lại là thầy giáo dạy toán.

“Hồi đó thầy toán ghét cậu nhất.” Cô mở to mắt không thể tin.

Trần Kiện Phong lắc lắc ngón trỏ: “Cậu sai rồi, dựa vào chứng minh của tôi, năm đó thầy toán ghét nhất Quan béo ngồi sau cậu.”

Cô nghĩ nghĩ, rốt cuộc nhớ lại cậu bạn học thường xuyên thích móc cứt mũi rồi trét lên bàn, khi đó cậu ta rất béo, cho nên tất cả mọi người đều gọi cậu ta là Quan béo.

“Cậu ta rất đáng ghét, luôn móc lỗ mũi.”

Sau khi nghe xong Trần Kiện Phong cười đến không ngừng được, cả văn phòng chỉ nghe tiếng cười to của anh ta. Anh ta cười đến ưỡn người từ trước ra sau, ngay cả nước mắt cũng chảy ra, khiến Gia Hòa không hiểu.

Bỗng nhiên, một anh chàng tuấn tú ngồi bên cạnh bỗng nhào qua bóp cổ anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không cho phép cười, có nghe không?!”

Anh ta càng cười dữ dội hơn, vừa xua tay vừa nói ngắt quãng: “...Tôi, tôi cũng không muốn...nhưng dạ dày của tôi, co thắt...”

Gương mặt tuần tú của anh chàng kia tái nhợt, thỉnh thoảng đỡ gọng kính trên mũi.

Chờ Trần Kiện Phong cười đủ rồi, một mồi ngồi trên ghế hít thở. Anh ta uống nước, sau đó đầy hứng thú nói: “Tôi giới thiệu với cậu một chút, đây chính là Quan Kiện, mười ba năm trước trên giang hồ xưng là ‘Quan béo’.”

Cái này đến phiên Gia Hòa co thắt dạ dày.

Trường tan học vào bốn giờ chiều, Trần Kiện Phong chào chủ nhiệm rồi đi trước.

“Tôi cảm thấy rất nhiều người rất nhiều chuyện đã thay đổi.” Đi trên đường Hoài Hải, Gia Hòa bỗng nhiên có cảm xúc.

“Tôi cảm thấy cậu không thay đổi.” Nụ cười của Trần Kiện Phong luôn rất ấm áp, khiến cho người ta mê mẩn.

Có lẽ con người anh ta nhìn qua rất phong lưu ngang ngạnh, nhưng mà cô biết anh ta không phải.

Cô cũng cười một chút, nhưng nhiều hơn là có lệ. Trên thế giới này, có cái gì không thay đổi chứ?

Đáp án là, không có đáp án.

“Cậu thật sự định...vẫn chờ Chung Linh sao?” Cô nghĩ rằng mình tìm được một loại vinh hạnh trên người anh ta, làm cho cô tin tưởng, trên thế giới này còn có thứ đáng để cô tin nhiệm.

Anh ta cười cười, nhưng không phải nụ cười mê hoặc, mà là rất nghiêm túc.

“Tôi không biết.” Câu trả lời của anh ta khiến cô giật mình.

“Tôi không có trí tưởng tượng như cậu, nhưng tôi muốn giữ vững lòng tin của mình, cho đến...” Anh ta dừng một chút, “Ngày từ bỏ.”

Gia Hòa hơi thất vọng, có lẽ trên thế giới này, thật sự không có thứ gì khiến cô tin nhiệm.

Buổi tối khi về đến nhà thì đã tám giờ. Cùng Trần Kiện Phong vừa ăn tối vừa tán gẫu chuyện hồi trước khiến Gia Hòa quên thời gian. Lúc đi vào cửa, cô nghe được giọng nữ quen thuộc mà sắc bén trong phòng, cô biết không phải Michelle.

Mở cửa đi vào, cô hơi sững sốt, thì ra là Selina.

Thiếu gia và Ray đang kể lại chuyện gì đó thú vị khiến Selina cười ha ha.

Thấy Gia Hòa trở về, cô ta lớn tiếng chào hỏi. Gia Hòa cười một cái đáp lại.

Trở về phòng đóng cửa lại, Gia Hòa có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa, bọn họ đang nói về trò chơi thịnh hành, party của bạn bè, hộp đêm kỳ lạ... Những điều đó cô hoàn toàn không có hứng thú.

Có lẽ cô thật sự trưởng thành, biết rằng thế giới này không chỉ có chơi đùa là chuyện đáng để tốn tâm tư. Cô phải đối mặt và giải quyết rất nhiều vấn đề, cô không thể luôn sống trong thế giới mình xây dựng.

Có lẽ trưởng thành chẳng khác nào bằng lòng trả giá.

Cô đột nhiên có xung động muốn cười, thì ra mấy người bên ngoài quả là tiểu quỷ.

Thiếu gia nhếch khóe miệng, cười có lệ, nhưng ánh mắt lại nhìn cánh cửa khép chặt kia. Trong ánh mắt dần thối qua một áng mây đen.

Tháng một tại Thượng Hải vô cùng lạnh, thiếu gia nắm tay Gia Hòa đến trung tâm mua sắm mua áo lạnh. Anh khẳng khái muốn mua hai chiếc áo đôi, Gia Hòa nhìn anh và mình trong gương, trong lòng cô ấm áp. Khi anh bá đạo, cô lại cảm thấy rất dịu dàng.

Bọn họ xách túi đồ, nắm tay nhau đi trên phố. Cô lơ đãng nhìn qua tủ kính, hai người bọn họ, kiểu tóc tương tự, biểu tình tương tự, bước đi tương tự, hoàn toàn không giống bọn họ của trước kia.

Cô còn nhớ hồi trước khi nhìn qua tủ kính, bọn họ là hai người khác biệt. Mà hiện tại, cô vừa ngẩng đầu, trong tủ kính, thiếu gia đang nhìn cô. Cô mỉm cười, anh cũng cười.

Hai người cứ thế nắm tay nhau, nhìn mình và đối phương trong tủ kính, chậm chậm đi về phía trước.

Khi về tới nhà, trên cánh cửa dán một tờ giấy, là Ray để lại. Tối nay anh ta không trở về.

Gia Hòa lén nhìn thiếu gia, anh chỉ cười mập mờ, không lộ hàm răng.

Lúc này đây, khi anh lên tới cao triều nhưng lại không quên liên tục gọi tên cô, cô có chút muốn khóc, nhưng nhin xuống.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, bọn họ ôm chặt nhau, không nói chuyện, khóe miệng là nụ cười.

Gia Hòa run rẩy rung mình một cái, thiếu gia càng ôm cô chặt hơn.

“Trước kia anh từng có mấy cô bạn gái?” Gia Hòa đột nhiên hỏi.

“Chưa từng đếm.” Câu trả lời của anh rất gương gao, nhưng không giống như nói dối.

Gia Hòa mỉm cười, nghe đáp án như thế của anh, cô không biết nên vui hay là ghen tị.

Có lẽ, cả hai đi.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh, cho tới nay, cô biết anh rất đẹp trai, nhưng giờ phút này cô biết những điều này đối với mình chẳng là gì cả. Nếu yêu một người, thứ bạn muốn nhìn thấy, có lẽ chỉ có trái tim của anh ấy.

Cô vui đầu vào căn cổ anh, cảm thấy xót xa cho hạnh phúc của mình. Cô biết mình luôn sợ hãi điều gì đó, khi ôm lấy anh, loại cảm giác này càng mãnh liệt.

“Em giận ư?” Chắc là rất lâu không nghe cô nói chuyện, thiếu gia bắt đầu hơi lo lắng.

“Không có.” Cô mỉm cười, ngẩng đầu hôn anh một cái. Cô không nổi tức giận, cô muốn ghi nhớ rõ ràng thời gian bọn họ trải qua cùng nhau. Nếu không phải là vĩnh cửu, tại sao không để mỗi phút mỗi giây đều hạnh phúc đến muốn hét lên?

“Em là người thứ nhất...” Anh dừng một chút, chắc là suy tư nên bày tỏ ra sao.

Cô nhìn anh, người thứ nhất cái gì? Người phụ nữ thứ nhất? Không thể nào. Bạn gái thứ nhất? Càng không thể. Bạn gái thứ nhất lớn tuổi hơn mình?

Nhưng cô thật sự là bạn gái anh sao? Hai người bọn họ, có lẽ ăn ý đến mức không cần ngôn ngữ. Nhưng mà, thỉnh thoảng trong lòng cô vẫn có một ước ao nhỏ bé. Hy vọng anh có thể nói với cô.

“Người thứ nhất...anh thật lòng...” Vẻ mặt của anh không được tự nhiên, đôi tai ửng đỏ, bàn tay ôm cô nóng hổi.

Gia Hòa nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh, trong đó cô nhìn thấy chính mình ghen ngào.

Trước Tết Âm Lịch luôn là thời điểm bận rộn nhiều việc, nhưng Gia Hòa lúc nào cũng có phần không yên lòng.

Tony vì muốn cùng người nhà đi du lịch vào dịp tết mà sắp xếp tất cả công việc vào tháng một. Thiếu gia làm việc liên tục hai tuần, rốt cuộc cảm cự không nổi mà sốt nhẹ.

Mười hai giờ khuya, Gia Hòa ngồi dậy, bật đèn lên, nhờ ánh đèn rất mờ nhạt mà nhìn thiếu gia bên cạnh.

Thời tiết chỉ có mấy độ nhưng trán anh lấm tấm mồ hôi.

Gia Hòa dùng tay áo ngủ lau mồ hôi cho anh, anh không tỉnh chút nào, có lẽ lúc ngã bệnh đều ngủ rất say.

Cô lặng lẽ thở dài, buổi tối sau khi anh trở về nằm trên giường, nhìn anh cô có chút bất lực. Con người anh, buông thả không biết chăm sóc bản thân. Nếu có một ngày cô không ở bên cạnh...

Nghĩ đến đây, cô nằm xuống, từ tủ đầu giường lấy ra một cuốn lịch để bàn. Có một tờ bị cô lật qua lật lại đến nỗi nhăn nhúm, cô vẫn do dự. Hóa ra, quyết định yêu một người rất khó, quyết định không yêu một người càng khó hơn.

Cô thả lịch bàn vào ngăn tủ, nằm thẳng xuống, nhìn trần nhà tối tăm.

Sát vách là tiếng Ray đang chơi game, mấy hôm nay anh ta ngủ trong phòng cô.

Lúc này thiếu gia động dậy một tí, thì thảo gọi tên cô.

Một tay cô nắm tay anh, còn tay kia thì nhẹ nhàng ôm lấy anh. Nếu có thể, cô hy vọng giờ khắc này là vĩnh hằng.

Sáng hôm sau thiếu gia giảm sốt. Cô xin đạo diễn nghỉ nửa ngày để thiếu gia về nhà nghỉ ngơi. Buổi chiều nhân lúc anh ngủ cô đi tìm Trần Kiện Phong.

“Này.” Trần Kiện Phong cười hì hì đưa cho cô một phong thư.

Cô mở ra xem, là thứ lần trước cô nhờ anh ta mua.

“Cô tôi nói giảm giá thấp nhất.”

“Cám ơn.” Gia Hòa cười cười, nhưng không thành thật.

Anh ta nhìn cô, một lát sau mới nói: “Hoàng tử đâu?”

“Hôm nay anh ấy ở nhà nghỉ ngơi, trong thời gian này mỗi ngày làm việc quá mệt mỏi.”

“Cậu không mệt sao?”

Lúc này Gia Hòa vừa nghỉ tối, mình cũng giống thiếu gia làm việc hai tuần liền. Nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy mệt mỏi, có lẽ không phải mệt cơ thể.

Trong hai tuần này, cô thấy mình hình như hiểu anh thêm một chút, bởi vì không lúc nào là không nhìn chăm chăm vào anh.

“Khi nào cậu trở về?” Nụ cười trên mặt Trần Kiện Phong biến mất.

“Đến lúc đó sẽ nói với cậu...” Cô nói lấy lệ.

Buổi tối khi về nhà, thiếu gia lại khoác chăn bông ngồi trên sofa cùng Ray chơi game. Cô có chút đỡ khóc đỡ cười.

Cô đi qua lấy tay sờ trán anh, quả thật không phát sốt. Ở phía sau sofa cô nheo người ló đầu đến cạnh anh đang bận rộn, hỏi: “Anh lại không nghe lời, buổi tối muốn ăn gì?”

Thiếu gia nhìn chăm chăm màn hình tivi, máy điều khiển trong tay chẳng dừng phút nào, lúc cô không đề phòng anh lại dùng miệng hôn cô.

Gia Hòa sờ má cổ ý nói: “Thật nhiều nước miếng.”

Anh mỉm cười, ánh mắt vẫn dán vào màn hình, sau đó lại hôn trộm cô một cái.

Ray chịu không nổi, nhân vật anh ta điều khiển bị thiếu gia giết chết không lưu tình chút nào.

“Không biết xấu hổ, cố tình cho tôi thấy buồn nôn!” Tiếng phở thông của anh ta đã không còn bình thường.

Thiếu gia cười ha ha, ôm vai Gia Hòa, rồi hôn lên trán cô, sau đó anh hỏi: “Hôm nay em đi đâu?”

“Em đi tìm Trần Kiện Phong.” Cô lơ đãng trả lời thật, lại khiến anh bất mãn.

“Anh bị ốm, em đi tìm người khác...”

Gia Hòa buồn cười nhìn anh, không phản ứng lại: “Buổi tối ăn mì nhé.”

“Tùy tiện.” Ray không hề gì nhún vai. Thiếu gia trợn mắt nhìn.

Tối nay Ray ở dưới lầu chơi mạt chược, bọn họ lại làm tình. Gia Hòa vén tóc trên trán, thăm đếm, hai tuần nay bọn họ làm tám lần, trung bình mỗi hai ngày một lần.

Thiếu gia nặng nề hôn lên trán cô một cái, anh hơi thở dốc hỏi: “Suy nghĩ gì đó?”

Cô cười ha ha: “Nghĩ chuyện không tốt.”

“Không tốt thế nào?” Anh nghiêng người đối diện cô, trên khuôn mặt khô ngò là nụ cười quynh rũ.

“Rất không tốt.”

“Có bao nhiêu không tốt?”

“So với không tốt thì không tốt rất nhiều...”

Cây tùng ngoài cửa sổ đã cao bằng lầu ba, thân cây hơi lay động trong cơn gió lạnh mùa đông.

Có đôi khi, lời vô nghĩa cũng là lời ân ái.

Một tuần trước Tết Âm Lịch, thiếu gia làm ầm muốn ăn kẹo đậu phộng, Gia Hòa đành đến cửa hàng thực phẩm chỉ có trên đường Hoài Hải để mua. Cửa hàng không lớn nhưng lại đông nghịt người, cô dùng chừng một tiếng mới mua hết mọi thứ mình muốn.

Khi trở về, lúc đi qua phía Nam đường Thiểm Tây, hai bên có rất nhiều cửa hàng nhỏ, cô lơ đãng nhìn xung quanh, bỗng nhiên dừng bước.

Cô đứng ngoài tủ kính bày hàng nhìn mấy phút rồi mới đẩy cửa vào. Đây là một cửa hàng thời trang, bên trong bán phần lớn đồ nữ may sẵn xinh đẹp mà thời thượng, tận trong cùng cửa hàng có một cô gái tóc ngắn đang ủi quần áo, cô gái ấy nghe tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu mà nói “Hoan nghênh quang lâm”.

“Chung Linh?” Gia Hòa có chút chần chừ.

Cô gái bỗng chốc ngẩng đầu, sau khi thấy cô là ai liền bất ngờ hét lớn: “Tăng Gia Hòa! Là cậu à!”

Gia Hòa cũng cười. Thì ra gặp lại có thể đơn giản như vậy.

Hai cô ôm nhau vừa khóc vừa cười, dường như nhớ lại thời gian vui vẻ trước kia. Các cô nhanh chóng nói về hoàn cảnh của mình, sau khi tốt nghiệp đại học Chung Linh trải qua nhiều giai đoạn mà trở về Thượng Hải mở cửa hàng thời trang, hơn nữa trong cửa hàng đều bán quần áo do cô thiết kế và cắt may.

“Tôi nghe nói chuyên ngành đại học của cậu là máy móc tự động, sao lại chuyển sang thời trang?”

Chung Linh cười dịu dàng: “Thì là vì tôi không có lòng học đại học, tôi phát hiện, vì sao mình phải ép bản thân làm chuyện không muốn làm chứ? Cho nên sau khi tốt nghiệp, tôi quyết định quay trở về làm chuyện mình thích.”

Chung Linh của hiện tại không giống Chung Linh của trước kia, cởi mở hơn nhiều.

Gia Hòa suy nghĩ, thay đổi, có đôi khi không phải chuyện xấu.

“Đúng rồi, tôi đưa cậu đi gặp Trần Kiện Phong!” Cô chợt nhớ tới chuyện lớn này.

Chung Linh cười lắc đầu: “Tôi đã gặp cậu ấy.”

Cô sững sốt: “...Gặp rồi? Khi nào thế?”

“Chừng đầu tháng trước.”

Gia Hòa ngạc nhiên nói không nên lời, lời nói của cô lại ứng nghiệm, sau khi cô trở lại Chung Linh cũng trở lại. Hơn nữa Trần Kiện Phong đã gặp cô, vì sao anh ta không nhắc tới?

Từ trong cửa hàng của Chung Linh đi ra, Gia Hòa thay đổi phương hướng, đi về phía trường học. Không biết tại sao, cô muốn đi tìm Trần Kiện Phong, muốn hỏi anh ta một việc.

Nhưng tới trường rồi, anh ta cũng không ở đó. Quan Kiện nói với cô, Trần Kiện Phong tham gia chương trình đào tạo giáo sư trẻ, gần đây đang chuẩn bị đi Anh.

Cô gọi điện cho anh ta, ở đầu dây bên kia anh ta khẽ cười, sau đó dùng âm thanh biếng nhác nói với cô địa chỉ khu nhà của mình.

Anh ta ở trên một con đường không huyên náo, gần đó còn có một ngôi chùa tĩnh lặng, nhà ở hai bên ven đường đều ngay ngắn. Ánh nắng buổi chiều chiếu trên người Gia Hòa, nóng đến nỗi đổ mồ hôi.

Căn hộ của anh ta ở lầu bốn, cầu thang rất chật hẹp. Ấn chuông cửa một cái, anh ta lập tức mang dép đi “tạch tạch” ra mở cửa.

Không bắt ngờ khi nhìn thấy cô, anh ta mỉm cười: “Đồ đạc đều đóng thùng gần xong, trong phòng rất lộn xộn, cậu đừng để ý.”

Gia Hòa lắc đầu theo sau anh ta đi vào.

Trên sàn gỗ khắp nơi đều rải rác đồ đạc, anh ta chỉ có một phòng lớn và một phòng vệ sinh, giường đặt trong góc, trên đó trải rất nhiều quần áo.

“Cậu sắp đi Anh à? Sao cậu chưa từng nhắc tới?”

Anh ta cười rộ lên đôi mắt cong cong: “Không nỡ nói với cậu, sợ cậu đau lòng.”

Gia Hòa không vui trềng mắt nhìn anh ta, sau đó mới nói: “Thực ra vừa rồi...tôi đã gặp Chung Linh.”

Trần Kiện Phong dừng động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc.

“Cô ấy nói đầu tháng trước đã gặp cậu.”

Anh ta không nói gì, đứng dậy đến tủ lạnh lấy chai bia, cầm trong tay nhưng không khui ra.

Anh ta đi đến cạnh cửa sổ, nhìn bên ngoài, ánh nắng chiếu vào vây quanh toàn thân anh ta. Gia Hòa đứng phía sau cũng không lên tiếng.

Bỗng nhiên anh ta quay người lại, lại lộ ra nụ cười chói mắt, nhưng vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu còn nhớ không, hồi năm nhất trung học, có một ngày chúng ta về nhà, ở trên đường nhìn thấy một cặp người yêu cao trung chia tay?”

Gia Hòa nghĩ nghĩ, chậm rãi gật đầu.

“Cô gái kia khóc rất dữ dội, nhưng anh chàng kia không thèm quan tâm mà bỏ đi.” Anh ta tựa vào cửa sổ, áo sơ mi trắng dưới ánh nắng hơi ố vàng.

“...”

“Cậu còn nhớ không, lúc ấy tôi từng nói với cậu một câu.” Anh ta nhìn cô, nụ cười trên mặt tan biến, chỉ có vẻ tự giấu nhàn nhạt.

“...Làm cho con gái khóc, không phải hoàng tử, mà là con rùa rụt cổ.” Gia Hòa nói không sai chữ nào. Cái tuổi đó, cô căn bản không hiểu tình yêu là gì, nhưng trong năm tháng ngày thơ ấu, cô lại thuộc lòng những lời này.

“Nhưng trên thế giới này thực ra không có hoàng tử,” anh ta nói tiếp lời cô, “Chỉ có một số con rùa rụt cổ, và một số con rùa rụt cổ khác giả làm hoàng tử.”

Gia Hòa rất muốn cười, nhưng cô biết anh ta không phải đang nói đùa.

“Tôi chính là một con rùa rụt cổ giả làm hoàng tử.” Anh ta nhếch khóe miệng.

Cô cắn môi, hình như có phần hiểu được anh ta đang nói cái gì.

Trần Kiện Phong xoay người nhìn dòng xe qua lại. Có đôi khi người không dám thừa nhận nhất, chính là bản thân.

“Tôi đều thích cậu và Chung Linh. Tôi mua kem cho cậu ăn, mua sách tặng cô ấy, giúp cậu làm bài tập, giúp cô ấy làm bậy. Cậu hỏi tôi vì sao ghét ghét để ba người luôn ở cùng nhau, thực ra tôi không ghét, tôi là muốn cả hai người.”

Cô kinh ngạc, vì anh ta, cùng vì chính mình.

“Tôi trở về trường làm giáo viên, không phải vì đợi người, là hiệu trưởng bảo tôi tới.”

“ ... ”

“ ... ”

“...Vậy cậu, tại sao bây giờ muốn nói cho tôi biết những điều này.” Cô rớt cuộc mở miệng nói.

Anh ta cười khở một tiếng, thở dài: “Bởi vì tôi phát hiện mọi người đều thay đổi.”

“ ... ”

“Cậu không đơn thuần vô tri như hồi trước, Chung Linh cũng không còn là cô gái điềm đạm hướng nội nữa.”

“ ... ”

“Tôi cũng không còn là tôi hồi trước.” Anh ta nhìn bầu trời, “Tôi biết, nếu tôi không quý trọng nữa thì sẽ đánh mất rất nhiều thứ. Chính là tình bạn của hai người.”

“...Kiện Phong.”

Anh ta xoay người, cười có chút mất tự nhiên: “Tăng Gia Hòa...nếu tôi xin lỗi cậu...cậu còn chịu coi tôi là bạn không?”

Cô mím môi, không nhìn ra biểu cảm. Tay trái đút trong túi áo khoác chậm rãi vươn về phía anh ta.

“Hy vọng con rùa rụt cổ là cậu sau này thật sự có thể trở thành hoàng tử của người khác.”

Trần Kiện Phong vươn tay ra bắt tay cô, anh ta cười thoải mái, đây là lần đầu tiên Gia Hòa nhìn thấy hai má lúm đồng tiền của anh ta.

Buổi tối trước khi ngủ, thiếu gia khẳng khẳng muốn ngậm một viên kẹo đậu phộng mời bằng lòng nằm xuống. Gia Hòa nghiêng mặt nhìn hai má phồng lên của anh, cô bỗng nhiên nghĩ rằng, anh nhất định không phải con rùa rụt cổ.

Trước tết, trong siêu thị luôn đông nghịt người. Thiếu gia bị Gia Hòa cứng rắn kéo đi mua đồ, nhưng đẩy xe đi theo phía sau cô, anh cũng có chút thích thú.

“Tương salad này mua ở đây anh nhớ không?” Cô bỗng nhiên quay đầu nói với anh.

“Sau này em mua là được, nói với anh làm gì.” Anh liếc mắt một cái, không có hứng thú.

“Vậy...” Cô hơi ghen ngào, “Nếu...chỉ có một mình anh, anh lại muốn ăn thì làm sao.”

“Thế thì...” Trong đầu anh suy nghĩ đủ cách lười biếng, “Ăn cái khác thôi.”

Cô thở dài, hết cách với anh, cuối cùng mới nói: “Em không thể nào luôn ở bên cạnh chăm sóc anh!”

Thiếu gia ngơ ngác nhìn cô, đoán rằng vì sao cô nổi giận: “...Vậy...anh chỉ cần...luôn ở bên cạnh em là được. Lúc em chăm sóc mình thì thuận tiện chăm sóc anh một chút...là được.”

Cô cắn môi, luồng nhiệt nóng muốn trào ra lại nuốt trở vào, cô xoay người đi về phía trước.

Thiếu gia vội vàng đuổi theo, đi chưa được vài bước đã túm lấy tay cô: “Spring, rốt cuộc em sao thế, anh...làm sai ư?”

Đôi mắt anh rất thành khẩn, nhưng cô nhìn thấy lại như là có một cây gai đâm vào tim.

Người chợt dạ sợ nhất ánh mắt vô tội.

Cô bỗng nhiên bắt chấp tất cả nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt.

Tuy rằng thiếu gia không rõ nguyên do, anh vẫn tì lên trán cô, vòng tay ôm cô.

Thực ra cô chỉ là không muốn để anh nhìn thấy nước mắt trong mắt mình.

Cô cũng không biết vì sao lúc mình yêu anh nhất lại quyết định rời khỏi anh.

Trong siêu thị rộn ràng nhộn nháo, mọi người đều tự chọn thứ mình muốn mua, không ai để ý một cặp tình nhân đứng trước hàng tương salad ôm nhau.

“Cậu thật sự muốn trở về ư?” Âm thanh của Bảo Thục nghe ra rất mệt mỏi.

“Ừ, tớ đã đặt vé máy bay trưa mừng một.”

“Sao cậu bỗng nhiên muốn trở về?”

“...” Gia Hòa trầm mặc ở đầu dây bên này.

“Cậu biết không, gần đây có một cô gái đang theo đuổi Dư Chính.” Bảo Thục chột nói.

“...Cô gái thế nào?”

“Con người xinh đẹp, có khí chất, vóc dáng siêu chuẩn, học xong nghiên cứu sinh ở Cambridge mới quay về Hồng Kông, hiện tại đang làm chủ tịch tại một công ty mỹ phẩm ở Hồng Kông.”

“Rất ưu tú.” Gia Hòa nghe ra ai oán trong giọng của Bảo Thục, lúc này tâm trạng cô tốt hơn.

Đúng vậy, cô gái vô ưu vô lự như Bảo Thục khiến cô không nhận được phải ghen tị.

“...Cho nên, tớ đã nói không biết Dư Chính được vận cứt chó gì.”

“Vậy Dư Chính tỏ vẻ thế nào?”

“Làm sao tớ biết được.” Bảo Thục tức giận nói.

Gia Hòa nở nụ cười: “Hãy nghe tớ nói Bảo Thục, rất nhiều lúc, cậu hiểu được tâm tình của mình thì sẽ dừng cảm một chút.”

Bảo Thục không nói gì.

Gia Hòa suy nghĩ, xem ra hai người kia rốt cuộc có chút manh mối.

Cúp máy, chính cô lại ngơ ngác. Cô có tư cách gì khuyên răn người khác phải dừng cảm một chút?

Cô lấy ra tấm vé máy bay đã nhờ Trần Kiện Phong mua giúp. Người không dừng cảm nhất chính là cô.

Bởi vì lo nghĩ tương lai, cho nên cô muốn cắt đứt mối quan hệ hiện tại. Bởi vì sợ rằng câu chuyện không có kết thúc tốt đẹp, cho nên lúc còn chưa chấm dứt thì kết thúc qua loa. Người nhất gan nhất không có trách nhiệm nhất chính là cô.

Cô không định nói với thiếu gia, cô sợ anh sẽ tức giận, sợ anh không cho cô đi. Thế thì cô nhất định không đi được.

Cô không ngừng nói với bản thân, như vậy thực ra đối với anh cũng tốt. Tuy rằng bình thường anh hung dữ, kỳ thật vô cùng dịu dàng. Nếu có một ngày anh không yêu cô, nhất định sẽ không nói với cô. Như vậy hiện tại cô dứt khoát ra đi có lẽ sẽ tránh khỏi khó xử sau này.

Đúng rồi. Cô sợ nhất chính là có một ngày anh nói không yêu cô, mà cô vẫn còn yêu anh. Nhưng cô càng sợ anh nói yêu cô, thực ra đã không còn yêu cô.

Hai người bạn họ, một người thích xem “Friends” một người thích chơi game, một người thích mua Gucci một người thích Nike, một người thích đọc sách một người thích tạp chí, một người thích quán bar một người thích party... Nếu không phải vì cô đơn thì làm sao va chạm mà sinh ra tia lửa?

Nhưng tia lửa mãi mãi là ngắn ngủi, thứ cô cần chính là ngọn nến có thể bùng cháy đến cuối cùng.

Lúc này thiếu gia mở cửa tiến vào, đi theo sau anh là Ray và Selina. Gần đây cô ta thường xuyên đến tìm bọn họ, người cùng lứa tuổi luôn có rất nhiều đề tài tán gẫu.

Một lát sau bọn họ quyết định xuống dưới lầu tìm Michelle chơi mạt chược, cả phòng lại trở nên vô cùng im lặng.

Vì không để thiếu gia phát hiện cô sắp đi, cô đem một vài thứ cần thiết bỏ vào trong va ly nhỏ lén giấu dưới giường. Thế mà khi nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều lưu lại ký ức có anh và cô, không giống như cô sẵn sàng vứt đi.

Cô mở tivi, vẫn mở DVD “Friends” kia, nhưng cô không phải muốn coi lại câu chuyện này, chỉ là muốn che giấu tiếng khóc nức nở của mình.

14. Chương 14

Công việc của thiếu gia rất cuộc hoàn thành vào đêm giao thừa, trưa hôm sau Gia Hòa bỏ lại thiếu gia còn ngủ nướng mà đến công ty của Tony tính tiền.

Sắc mặt Tony rất kém, có lẽ do gần đây thường xuyên tăng ca. Nhưng khi anh ta nói rằng ngày mai sẽ cùng vợ đến khu nghỉ mát Langkawi, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

Gia Hòa chưa bao giờ thấy được biểu cảm này trên mặt anh ta, xem ra bất cứ ai cũng có một mặt dịu dàng.

Anh ta cho cô xem rất nhiều hợp đồng mới, cô ở văn phòng anh ta nghiên cứu cả buổi trưa, cuối cùng lấy ra vài cái đặt trên bàn làm việc của Tony.

“Cô chỉ xem kế hoạch, không cần xem hợp đồng sao?” Anh ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô.

“Hợp đồng có anh xem là được, tôi tin anh.”

Tony quan sát cô một chút: “Cô không phải là người không có trách nhiệm như vậy.”

Gia Hòa cười khỏ: “Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng sẽ bốc đồng.”

Tony thu lại vẻ vui đùa, rất nghiêm túc nói: “Tặng Gia Hòa, tôi cảm thấy cô có chuyện gạt tôi.”

Cô quay người ngồi xuống ghế xoay trước bàn, đối diện bức tường kính kia.

“Vì sao anh không thích tường kính? Nó đẹp hơn cửa sổ mà.”

Tony sững sốt một chút, có lẽ không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, nhưng anh ta vẫn đặt xuống tài liệu trong tay, đứng dậy đi đến trước tường kính.

“Bởi vì nó quá lớn, để tôi trông thấy thế giới này quá rõ ràng.”

Câu trả lời của anh ta khiến Gia Hòa bất ngờ, cô tưởng rằng anh ta sợ độ cao.

“Ví dụ như tôi đứng ở đây, nhìn thấy một học sinh tiểu học tại góc đường bị ba đánh mà khóc nức nở chảy nước mắt, nếu đổi thành một cửa sổ kính nho nhỏ, tôi sẽ không thấy nhiều như vậy, cũng không biết đau khổ nhiều như thế.”

Anh ta lặng lẽ nhìn thế giới bên ngoài. Gia Hòa xúc động bởi lý do của anh ta.

“Nhưng hiện tại tôi bắt đầu thích bức tường trong suốt này, bởi vì tôi nhìn thấy càng nhiều hạnh phúc hơn.”

Anh ta ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười rất dịu dàng, tựa như một người thầy dạy bảo học trò mình làm sao nhận thức thế giới này.

“Kỳ thật chúng ta đều rất sợ hãi hiện thực.”

“Ừm...” Gia Hòa cũng đứng dậy đi đến bên cạnh anh ta, nhìn người đến người đi trên phố.

“Nhưng sợ hãi hiện thực là điều vô ích. Đừng luôn nhìn đến đau khổ, đau khổ nhất định ở chung với hạnh phúc. Cô xem, ba của học sinh tiểu học kia cuối cùng vẫn mua chiếc ô tô điều khiển từ xa cho cậu bé. Cho nên tuy rằng bị đánh, nhưng nó vẫn nhận được thứ mình muốn.”

“...” Cô không nhìn thấy vẻ mặt của đứa trẻ kia, nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng chiếm được thứ mình muốn là thế nào.

“Vì thế,” Tony quay đầu cười ôn hòa nhìn cô, giọng nói thành khẩn, “Rất nhiều chuyện, quan trọng nhất là phải biết quý trọng. Quý trọng hiện tại, mới là quý trọng tương lai.”

Gia Hòa ngạc nhiên không biết nên nói gì, dường như anh ta nhìn thấu ý nghĩ của cô, thấy được nỗi sợ của cô.

Ngay lúc cô ngỡ ngàng suy tư, cửa văn phòng lại bị người khác đá văng một cước.

Người đi vào lại là thiếu gia.

Anh chỉ mặc áo thun và áo khoác, chớp mũi và lỗ tai bởi rét lạnh mà rất đỏ, trong đôi mắt đầy tơ máu, dường như là vội vã chạy tới.

Anh nhìn Gia Hòa chăm chăm, hít sâu một hơi rồi bước qua, từ trong túi anh lấy ra thứ gì đó, giơ lên trước mặt cô.

“Em nói cho anh biết, đây là cái gì.”

Giọng nói của anh chưa từng bình thản như vậy, bình thản đến nỗi Gia Hòa cho rằng thứ trong tay anh không phải là vé máy bay trở về Sydney của cô.

Cô không có dũng khí trả lời. Hiện tại ngay cả dũng khí trả lời anh vấn đề này cô cũng không có.

“Em nói cho anh biết đây là cái gì!” Thiếu gia bỗng nhiên gào lên, dùng sức ném vé máy bay lên tường.

Sau đó anh thở hổn hển nhìn cô.

“...Em xin lỗi.” Cô không nén được mà sợ hãi, từ trước đến giờ cô chưa thấy anh phát cáu dữ dội như vậy.

“Có phải nếu anh không phát hiện thì lúc này vào ngày mai em đã ở trên máy bay rồi không?” Anh tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi khiến cô hết cách.

Gia Hòa cúi đầu, không dám nhìn anh.

“Anh nói chuyện với em đó! Em nói cho anh biết vì sao phải lén rời khỏi anh! Em nói cho anh biết đi!” Anh hét lớn, nắm đấm siết chặt từ lâu.

Tony thở hắt ra, kéo xuống cà vạt trên cổ, xoay người đóng cửa lại, sau đó anh ta trở về chỗ ngồi của mình xem hợp đồng.

Qua rất lâu Gia Hòa mới ngẩng đầu, trong mắt đã sớm ngấn nước mắt: “Bởi vì em...sợ...”

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô, vẻ kiêu ngạo của thiếu gia nhất thời giảm xuống một nửa, nhưng anh vẫn cứng rắn hỏi: “Em sợ cái gì?!”

Gia Hòa vừa lau nước mắt vừa lắc đầu.

Tony ở một bên nhìn thấy liền mỉm cười. Thực ra bình thường cô hay đóng vai trưởng thành trong suốt thời gian dài như vậy, nhưng trong cái nhìn của anh ta cô vẫn là một tiểu quý. Vì thế anh ta giúp cô nói ra lời trong lòng: “Sợ rằng cậu trẻ tuổi hơn cô ấy, có một ngày không cần cô ấy nữa.”

Thiếu gia ngạc nhiên, anh chưa bao giờ biết trong lòng cô có sự lo ngại đó. Anh nghĩ rằng khi bọn họ ở bên nhau lúc nào cũng hạnh phúc, bởi vì anh luôn luôn hạnh phúc, cho dù anh giận cô, chỉ cần cô cười một cái thì anh sẽ lập tức đầu hàng.

“Chẳng lẽ em muốn cứ thế mà đi, đi rồi coi như hết?” Anh giận dữ. Vốn muốn nói một câu thành ngữ bốn chữ, nhưng lúc tức giận thế này, anh không đủ thời gian nhớ lại câu thành ngữ kia rốt cuộc là gì.

Ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng phẫn nộ của anh, Gia Hòa càng khóc dữ dội hơn.

Thiếu gia không có cách nào nhìn cô, vì sao người chịu uất ức là anh, mà cô lại khóc thành thế này, khiến anh không chịu nổi.

“Em...Anh...Mỗi lần anh vừa nói vừa cười với bọn họ, em không thể xen vào câu nào, em cảm thấy, giữa chúng ta...có quá nhiều sự khác biệt...” Gia Hòa khóc lóc kể lể đứt quãng.

“Bọn họ? Ai?” Anh không hiểu.

“...Chính là bọn Ray, Ken và Hà Sâm...còn có Selina.”

“Vậy lúc em ở cùng bọn Bảo Thực và Dư Chính...còn có Trần Kiện Phong, anh cũng chưa từng có phần nói chuyện.”

Gia Hòa lau nước mắt, nhìn anh: “Cho nên giữa chúng ta có rất nhiều sự khác biệt.”

Thiếu gia đưa đầu lưỡi hướng lên hàm trên, quả thực muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình.

“Ý anh là...em không cần care có được bạn anh chào đón hay không, bởi vì anh cũng không care bạn em có thích anh không. Chúng ta ở bên nhau thì có liên quan gì đến bọn họ.”

“...Nhưng mà, cách sống của chúng ta rất khác nhau. Anh luôn nghĩ gì thì làm đó, còn em nhất định phải suy nghĩ kỹ mới có thể đưa ra quyết định, có lúc em rất khó giao tiếp với anh.”

“...”

“Anh lại nhỏ tuổi hơn em, rất thích chơi đùa, rất nhiều cô gái thích anh...em, em không có cảm giác an toàn.”

“...”

“Anh còn tùy hứng...luôn muốn em ở bên cạnh chăm sóc anh. Nhưng em cần một người biết chăm sóc em...”

“...”

“Còn nữa, tính khí của anh cũng rất tệ, con người bá đạo, thường xuyên muốn em làm theo lời anh nói, nhưng em không phải người máy.”

“...”

“Anh còn thường xuyên vô duyên vô cớ nổi cáu với em, lại còn thích sai em giúp anh làm cái này cái kia.”

“...”

“Anh cũng thường xuyên không để lời nói của em trong lòng, em hoàn toàn không biết anh có nghe được lời em hay không, em càng không biết trong lòng anh suy nghĩ gì.”

“...”

“Hơn nữa ——”

“—— em còn chưa nói xong?!” Thiếu gia rớt cuộc nhin không được mà ngắt lời cô. Tuy rằng anh cũng rất muốn biết cô có yêu cầu gì đối với mình, nhưng không phải hiện tại.

Gia Hòa quật cường cắn môi dưới, nói: “Chưa xong, nhưng em không muốn nói nữa.”

Thiếu gia xoa mặt cô qua, ép cô nhìn mình: “Những lời em vừa nói anh sẽ nhớ kỹ, anh chỉ muốn hỏi em một vấn đề, em hãy trả lời thành thật.”

“...” Cô nhìn anh.

“Rốt cuộc em có thích anh không?”

Cô nhìn mắt anh chớp vài cái, rốt cuộc sụp mắt xuống, thất bại mà gật đầu.

“Vậy đừng rời khỏi anh.”

Gia Hòa thừa nhận, đây là một câu động lòng nhất mà cô từng nghe anh nói qua. Nhưng cô nhìn ánh mắt anh lại không nói nên lời.

Cô dường như không có cách khiến mình mở miệng nói: em sẽ không rời khỏi anh.

“Phiền anh, tôi ở tòa cao ốc XX phía Nam đường Trùng Khánh, ở đây có bệnh nhân ung thư biểu mô phát bệnh, xin các vị mau chóng đưa xe cứu thương tới, bệnh nhân sẽ chờ dưới lầu.”

Âm thanh của Tony vô cùng nặng nề, anh ta dùng khăn giấy bịt mũi, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Gia Hòa và thiếu gia cùng kinh ngạc nhìn anh ta, không rõ vì sao anh ta muốn gọi cú điện thoại kia, cho đến khi trông thấy mớ khăn giấy bịt mũi anh ta biến thành màu đỏ...

Ngoài cửa sổ là không khí mừng năm mới rất náo nhiệt, vách tường trắng ngần cách bên ngoài cũng lạnh lẽo như hành lang bệnh viện.

Hành lang này khá dài, trên mặt đất trải đá cẩm thạch màu ngà không hợp với vách tường cũ kỹ, nhưng mà không có ai chú ý tới điều này. Sát vách tường này xếp đặt một hàng ghế dài bằng gỗ lạnh tanh, phía cuối hành lang chính là phòng cấp cứu, tại cửa đó mấy cái xe đẩy, rất có trật tự.

Gia Hòa nhìn đồng hồ, Tony được đẩy vào một tiếng rồi.

Ung thư biểu mô, từ này đáng sợ cỡ nào, nhưng từ miệng anh ta nói ra lại dường như có vẻ ung dung, anh ta chắc đã biết từ lâu rồi.

Chả trách văn phòng anh ta nồng nặc mùi dầu chuối, nhưng anh ta vẫn làm việc bình thường không hề gì, thì ra anh ta đã mất khứu giác từ lâu. Nhưng Gia Hòa không cười được chút nào.

Thiếu gia nắm chặt tay cô, không nói gì.

Bọn họ và một đồng nghiệp khác cùng đưa Tony vào bệnh viện, lúc anh ta được đẩy vào phòng cấp cứu thì gương mặt đã không còn chút máu. Gia Hòa không biết dâng lên nỗi sợ hãi từ đâu, loại sợ hãi này còn lớn hơn sự lo âu người yêu của bạn sẽ có một ngày không yêu bạn.

Vợ Tony mau chóng tới nơi, sắc mặt cô ấy tái nhợt, không ngừng xoay chiếc nhẫn trên tay mình, bên cạnh cô ấy là hai cụ già đang an ủi.

Lại qua một giờ, bác sĩ đi ra, lấy làm tiếc mà nói với bọn họ, bởi vì là ung thư thời kỳ cuối, ba phút trước anh ta đã ngừng thở.

Gia Hòa chợt hiểu được câu nói kia của anh ta, “Rất nhiều chuyện, quan trọng nhất là phải biết quý trọng. Quý trọng hiện tại, mới là quý trọng tương lai.” Khi anh ta nói lời này, rốt cuộc tâm trạng như thế nào?

Nước mắt cô rơi lã chã, thiếu gia ôm chặt cô, bàn tay ấm áp vỗ lưng cô.

Cô cũng ôm anh thật chặt, giờ khắc này, cô rốt cuộc biết được, mình không thể rời khỏi anh.

Tony nói đúng, hiện thực, cho dù là hiện tại hay tương lai, sợ hãi là vô ích. Chúng ta muốn dùng ánh mắt và tâm hồn để tìm ra hạnh phúc và đau khổ, nếu chúng nó luôn tồn tại, thì vì sao khi hạnh phúc không ở đây mà quên đi đau khổ, lúc đau khổ ở đây thì hãy mong chờ hạnh phúc chứ.

Thiếu gia cũng nói đúng, cho dù anh có bao nhiêu khuyết điểm, giữa bọn họ có khoảng cách bao lớn, chỉ cần cô vẫn yêu anh thì sẽ không muốn rời khỏi anh. Bởi vì người yêu nhau không thể phân ly.

Có đôi khi cuộc sống rất khó khăn, nó ép buộc chúng ta làm thỏa hiệp, nhưng mà bất cứ lúc nào, trên con đường rất dài này, thứ chúng ta không thể mất đi chính là dũng khí và tín nhiệm.

Cô rất hối hận chưa từng chân thành nói lời cảm ơn với Tony, anh ta luôn giúp cô nhiều việc như vậy.

Mà người ở trước mắt cô đây, cô sẽ không để mình hối hận lần nữa.

Từ bệnh viện trở về nhà, dọc đường đi mọi người vô cùng phấn chấn. Thời tiết vào đầu tháng hai, ban đêm cực kỳ lạnh.

Thiếu gia lấy ra tay phải lạnh lẽo của Gia Hòa ở trong túi áo lạnh mà đặt vào túi áo ấm áp của mình.

Cô nhìn anh, anh nhìn về phía trước, không nói gì.

Cô biết, anh cũng rất buồn.

Gia Hòa dừng bước, thiếu gia xoay người.

Cô đem bày tay còn lại cũng đặt vào trong túi áo của anh, nắm chặt tay anh.

“Có phải em đã làm một việc ngốc nghếch không?”

Đôi mắt sưng lên của thiếu gia rất cuộc đã mỉm cười.

“Em xin lỗi...”

Anh buông tay cô ra, ôm chặt cô trước ngực chỉ mặc chiếc áo thun, dùng áo khoác bọc lấy cô: “Cho dù em muốn anh thế nào, em hãy nói cho anh biết được không? Anh...không muốn để vuột mất em.”

Cô gật đầu, cảm thấy khuôn mặt lạnh lẽo nóng lên trước ngực anh.

Cô không bao giờ vì sợ hãi mà để vuột mất anh nữa.

Ngọn đèn bên đường chiếu ra ánh sáng vàng nhạt, rọi lên khuôn mặt của mỗi người dịu dàng hơn. Bên trong dòng người qua lại, có ai nghĩ tới, mình đã từng bởi vì không dùng cảm mà bỏ qua những thứ gì?

Năm mới trôi qua rất nhanh, hôm nay mừng mười, Gia Hòa ngạc nhiên biết được, Michelle sắp đi Singapore.

“Tôi muốn đi tìm Hàn Khải.” Cô ta vừa thu dọn hành lý vừa nói.

“Vậy còn Ray...” Gia Hòa biết giữa bọn họ nhất định có gì đó.

Michelle kéo khóa lên: “Là cậu ta bảo tôi đi.”

Cô không hỏi nữa. Thực ra, Ray cũng là một người dùng cảm.

Trần Kiện Phong đi London vào ngày mười lăm, anh ta gửi bưu kiện nói với Gia Hòa, tại một tiệm đồ cổ nào đó anh ta tìm được một hòn thủy tinh rất giống con rùa rụt cổ. Vật này khiến anh ta xài hết một tháng tiền lương, nhưng anh ta rất thích. Nhưng mà thời tiết ở London rất tệ, có chút giống Thành Đô, vì thế sau khi kết thúc đào tạo anh ta sẽ lập tức về ngay.

Lúc gọi điện cho Bảo Thực, cô vui sướng nói rằng cô gái kia theo đuổi Dư Chính đã bỏ cuộc. Hỏi cô làm sao biết được, cô không thể nói ra nguyên do. Nhưng Gia Hòa biết, mỗi lần cô nói dối âm thanh đều run rẩy.

Ray cũng về Hồng Kông trình diện ba mình, dưới sự đe dọa của thiếu gia và dụ lợi của Gia Hòa, anh ta đồng ý không tiết lộ chuyện của bọn họ.

Vào tháng ba, Thượng Hải bắt đầu chuyển ấm, nhưng Gia Hòa và thiếu gia vẫn mặc bộ áo lạnh đôi kia. Michelle đi rồi, căn hộ ở lầu hai cũng được bọn họ thuê luôn. Bởi vì Gia Hòa cảm thấy, cô ta sẽ trở về.

Ăn xong bữa tối từ góc đường trở về nhà, dọc đường đi gió nhẹ mây trôi, mặc áo lạnh quả thật hơi nóng.

Gia Hòa suy nghĩ, không bằng ngày mai lại đi mua thêm mấy chiếc áo đôi để mặc.

Đến dưới lầu, một chiếc xe Beetle màu đen sáng loáng đậu trong sân vườn. Cô không khỏi nhìn trái nhìn phải mê mẩn. Trước kia khi học đại học tại Australia cô từng chạy một chiếc Mini Copper màu đen, khi ấy cô đã dự định sau khi tốt nghiệp sẽ mua một chiếc Beetle.

*Beetle

cllctr /image/15877b508a9bc7a30f801b7a303c7fad/576

*Mini Cooper

pictures.topspeed /IMG/crop/201104/mini-cooper-by-rolls-3_600x0w.jpg

Bỗng nhiên tiếng “đô đô” lạnh lạnh phát ra từ chiếc Beetle, tiếp theo đèn xe sáng vài cái, ổ khóa chống trộm mở ra.

Cô giật mình quay đầu nhìn thiếu gia, trong tay anh là một móc chìa khóa xe màu đen.

“Thích không, ngày mai là sinh nhật em.” Thì ra lúc anh cười đắc ý cũng có hai má lúm đồng tiền.

Cô vui sướng ôm cổ anh, đưa miệng đến gần.

Thiếu gia ôm eo cô, vừa hôn cô vừa suy nghĩ, xem ra thằng nhóc Tăng Gia Dịch kia còn có chút hữu dụng.

“Anh là hoàng tử, không phải con rùa rụt cổ.”

Cô hết sức vui vẻ, thế cho nên sáng hôm sau cô mới phát hiện trên biển số xe còn in một dòng chữ:

“Star Pisces”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-song-ngu>